Teoretická věda

Petr („paradox"):

Na Vašich stránkách se mluví o akademických spekulacích. Co říkáte např. na toto:

Cituji z „http://cs.wikipedia.org/wiki/Hydrostatick%C3%BD_paradox":

„Hydrostatický paradox (též hydrostatické paradoxon) je skutečnost, že hydrostatická tlaková síla na dno nádoby naplněné do stejné výšky stejnou kapalinou je vždy stejná bez ohledu na množství (objem, hmotnost) kapaliny. Nádoby stejně vysoké se stejně velkým dnem se mohou lišit jedině tvarem nádoby - nahoře zužující se nádoba pojme menší množství kapaliny, nahoře rozšiřující se nádoba pojme větší množství kapaliny. Tíha kapalin v těchto nádobách bude různá, tlaková síla na dno však bude stejná.

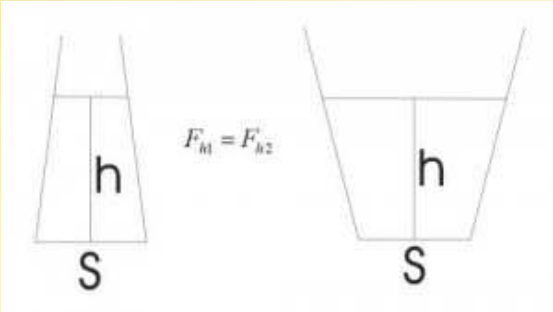

Rozdíl mezi tíhou kapaliny a tlakovou silou kapaliny na dno je způsoben silou reakce stěn, která u rozšiřující se nádoba působí na kapalinu směrem šikmo **vzhůru** (kapalinu nadlehčuje), u zužující se nádoby působí na kapalinu šikmo **dolů** (kapalinu přitlačuje na dno)."

Odpověď Petrovi („paradox"):

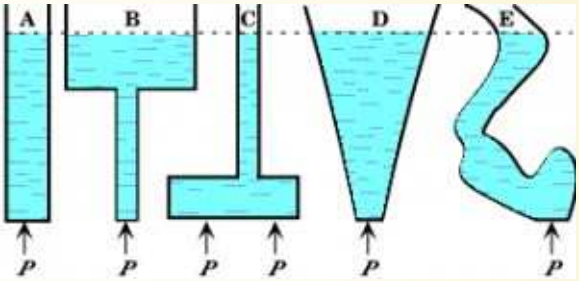

Citovaný zdroj (pro jednoduchost mu budeme nadále říkat „Hugo") je již v zadání hydroparadoxa tendenčně zavádějící. Uvádí-li totiž, že „**nádoby stejně vysoké se stejně velkým dnem se mohou lišit jedině tvarem nádoby**", tu odvádí pozornost od skutečnosti, že různě objemné (tvarované) nádoby nemusí mít stejně velká dna. Také v nádobách s různými dny je tlak stejný, je-li v nich stejná míra vertikály vodního sloupce.

Musíme se tedy ptát: Proč nám Hugo sugeruje stejně velká dna?

Odpověď: Aby nám mohl vsugerovat, že: „...**rozšiřující se nádoba působí na kapalinu směrem šikmo vzhůru (kapalinu nadlehčuje** - ode dna**), zužující se nádoba působí na kapalinu šikmo dolů (kapalinu tlačí ke dnu)!**" Tímto „paradoxním řešením" jakoby Hugo rozšiřující se nádobě její rozšíření odňal a přidal ho zužující se nádobě. Tím jakoby dostal dvě válcovité (pře-válcované) nádoby stejného dna, se stejným sloupcem vody a tedy i se stejným objemem vody.

Co by si však Hugo se svým „jakoby-řešením" počal, kdybychom vedle jeho dvou pře-válcovaných nádob (se stejným dnem) postavili třetí s týmž sloupcem vody, a tedy také s týmž tlakem, avšak s větším dnem a tedy také s větším objemem? Právě to se Hugovi nehodí a proto nám sugeruje nádoby se stejnými dny! Proč se to Hugovi nehodí? Protože svým verbálním žonglováním nám chce vsugerovat, že je tím „dokázáno", že tlak vody (kapaliny) je dán její tíhou. Proč nám to sugeruje? Protože právě to ho akademická (newtonovská) fyzika učila ve škole. Protože však její učení není pravdivé, nelze ho ani pravdivě dokazovat a musí se tedy „jako-dokazovat"!

Když se ukázalo, že teorie newtonovců („**tlak kapaliny je dán její tíhou**") nesouhlasí s vykládanou realitou, tu se učení newtonovci vůbec nepokusili o změnu svého nesmyslného výkladu reality, ale prostě „změnili" realitu, kterou jednoduše prohlásili za „paradoxní". Jenže v neukázněném davu se vždy nacházeli šťourové s námitkou: A není snad paradoxní vaše teorie? Tu newtonovcům přispěchal na pomoc Hugo, se svým „paradoxním" řešením „hydro-paradoxa"!

A protože: „**Kdo splete první knoflík, ten se už pořádně nezapne!**" (J.W.Goethe), řešení hydro-paradoxa nelze hledat v učených teoriích akademické (newtonovské) fyziky, která je stejně jako Hugovo „paradoxní jakoby-řešení paradoxa", skrz naskrz celá paradoxní (v naprostém rozporu s „vykládanou" realitou). Pokud teoretickou Fyziku (a teoretickou vědu vůbec) neočistíme od nereálných spekulací „vzdoro-inteligence" a neučiníme z ní vědu plně odpovídající vykládané realitě, potud se od ní můžeme nadít jen systematického ohlupování (sugerování předsudků vůči realitě)...

-zmp-

Standa: k hydro-paradoxu

Mohli byste to říci jasněji, co jste vlastně chtěli říci?

A kdyby se to nenazývalo hydro-paradox, tak byste vlastně neměli jako předpoklad, že je zde něco paradoxní. Pokud vím, tak se tento jev jako paradox nenazývá vždy.

Potom – proč předpokládáte chybu na straně tzv. newtonovců? Jen kvůli názvu? V čem je chyba (kromě názvu)? Můžete mi nějak srozumitelně říci, o co tady jde?

Také postrádám něco, jako Váš důkaz. A důkaz je pro Vás co? Že by tedy musel být někdo, kdo to přeměří? Co je pro Vás dostatečný důkaz? Ti jak je nazýváte newtonovci tam mají řadu vzorečků. Vlastně jste jen tzv. newtonovce obvinil z toho, že „verbálním žonglováním" nám něco „vsugerovali". Ale nerozumím tomu, co mi – nám jako měli „vsugerovat" a co jste vlastně vyargumentovali či dokázali Vy? Děkuji. Standa

Odpověď Standovi (k hydro-paradoxu):

Hydrostatické paradoxon je černou můrou newtonovské (spekulativní) fyziky. Ta totiž učí, že tlak vody (kapalin) je dán její váhou (tíhou). Proti všemu očekávání však nějaký šťoura naplnil vodou nádoby různého objemu, všechny však do stejné výše (do téhož sloupce vody) a na dně nádob změřil tlak. Ač měla voda v nádobách různého objemu různou váhu (tíhu), přece měla ve všech nádobách stejný tlak. Tento experiment jednoznačně dokazuje jediné: Tlak vody není dán její váhou!

Akademická teoretická fyzika však uvedený důkaz neakceptovala (neboť z kořene vyvracel Newtonovo učení o hydrostatice) a prohlásila realitu za paradoxní. Odtud oficiální název pro daný jev: „Hydrostatické paradoxon"!

Od té doby se učení adepti oficiální newtonovské fyziky snaží všemožnými iluzionistickými procedurami „vykládat" hydroparadox tak, aby nevyvracel nereálné „vědecké" učení, že tlak vody je dán její váhou. Současně však se nám učení adepti této nepoctivé teoretické vědy snaží vsugerovat, že paradoxy jsou v realitě něčím zcela normálním, ba častým. Tyto nové paradoxy vymýšlí teoretická fyzika (vzdoro-inteligence) prostřednictvím abstraktní matematiky (jak Vy říkáte „řady vzorečků"), zcela emancipované od konkrétní reality (viz kvantová mechanika, einsteinovská fyzika, teorie množin, neeuklidovská geometrie atd. atd.)...

Náš důkaz postrádáte, protože nejdříve musí být dokázána pravdivost tvrzení, že je tlak vody dán její váhou, a teprve potom je na řadě dokazování oposice (že tomu tak není). Na pořadu dne je tedy dokazování newtonovců (adeptů současné newtonovské teoretické fyziky), že hydrostatické paradoxon nevyvrací tvrzení, že je tlak vody dán její váhou. To, co v této souvislosti z oficiální teoretické fyziky citoval Petr, je však ubohý a vědomý Hugův klam...

Hydroparadox nás může navíc poučit, že samotný experiment (tím méně jakékoliv tvrzení) jako důkaz nestačí, postrádá-li logický výklad. A právě na poli „logického výkladu" je akademickou teoretickou vědou veden (zatím vítězný) ideologický boj. Vítězný proto, že lidé vychovaní akademickým školstvím zpravidla postrádají schopnost logického myšlení a s tím spojený smysl pro vědeckou poctivost. Také je třeba si uvědomit, že logický výklad v žádném případě nelze nahradit matematickým výpočtem („řadou vzorečků"), který rovněž (stejně jako experiment) bez logického výkladu nic nedokazuje!...

-zmp-

Standa (k paradoxu, 25. 12. 2007 16:00)

Přečetl jsem si oba dva názory, ale z hlediska svých znalostí resp. neznalostí fyziky na vědecké úrovni nejsem schopen zaujmout stanovisko, který ze dvou uvedených názorů je pravdivý. Zajímal by mně názor skutečného odborníka na fyziku. Normální člověk totiž nemá možnost udělat si objektivní měření nějakého tlaku vody v závislosti na výšce sloupce vody, množství vody a tvaru nádob, resp. velikosti dna. Když si přečtu jakoukoli učebnici fyziky, tak napsané beru jako fakt. Určité penzum znalostí, které lidstvo nabralo např. za několik století, musím brát jako výchozí fakt, jako základ, jinak bych ve všech oborech musel začínat stále od nuly, což je vyloučeno.

Odpověď Standovi (k paradoxu):

Předmětem Vašeho případného posouzení je spor, zda hydrostatické paradoxon vyvrací, či nevyvrací tezi o tlaku vody daném její váhou. K tomu nepotřebujete znalosti fyziky a už vůbec ne na tzv. „vědecké úrovni", ve smyslu současné teoretické vědy. K tomu potřebujete schopnost logického myšlení. Veškeré potřebné informace k posouzení sporu, jste již obdržel (od nás a od Petra). Na jedné straně je „názor skutečného odborníka na fyziku" (tj. Newtonův názor, že je tlak vody dán její váhou), na druhé straně je experiment (hydrostatické paradoxon), který uvedený „odborný názor" nepotvrzuje. Víc nepotřebujete vědět k tomu, abyste posoudil, co je tu paradoxní (realita nebo Newtonovo učení?)...

Dáte-li si vsugerovat, že k tomu potřebujete názor odborníka, který Vás může vědomě klamat jako Hugo, pak se své lidské schopnosti vnímat, uvažovat a soudit slabošsky vzdáváte ve prospěch těch, kteří Vás chtějí skrze Vaši slabost ovládat.

Pravíte-li, že „nemáte možnost udělat si příslušná objektivní měření", pak sám sebe uvádíte v omyl. Příslušná měření provedli jiní. Ač tato měření dopadla v neprospěch teoretické vědy, která je nepopírá, protože nemůže (jsou vždy znovu opakována jinými s týmž výsledkem). Není tedy třeba, abyste tato měření opakoval ještě Vy, ale je třeba abyste uvěřil v jejich reálnost. Uvědomte si, že v této při můžete být nestranným (spravedlivým) soudcem právě proto, že v ní nejste zainteresován ani jako svědek obžaloby (praktického experimentátora), ani jako svědek obhajoby (newtonovského teoretika)...

Pravíte-li: „Když si přečtu jakoukoli učebnici fyziky, tak napsané beru jako fakt", pak se tím stáváte nespravedlivým soudcem, který jednostranně nadržuje (věří) pouze obhajobě (teoriím newtonovské aj. fyziky)...

Pravíte-li: „Určité penzum znalostí, které lidstvo nabralo např. za několik století, musím brát jako výchozí fakt", pak si uvědomte, že lidstvo nenabralo pouze to, co je v oficiálních učebnicích (obhajoby), ale také to, co obsah těchto učebnic obviňuje z nepravdivosti (žaloba). Pouze to, co nepotřebuje obhajobu, protože to není obžalováno, smíte uznat za výchozí fakt (za Aristotelův „axióm"). A tím je mj. experiment, dokazující, že tlak vody nezávisí na její váze (tzv. „hydrostatické paradoxon"). Naproti tomu Newtonovo ničím nepodložené učení, že tlak vody na její váze závisí, za výchozí fakt uznat nesmíte, neboť právě toto učení je hydro-paradoxem obžalováno ze lži...

Vaše slova: „jinak bych ve všech oborech musel začínat stále od nuly, což je vyloučeno" tedy platí jen pro případ, že byste neuznával nezpochybňované experimenty, jakým je např. hydro-paradox. Pokud se mýlíte s Newtonem, či jiným Hugem, potud „musíte začít znovu, od nuly"! Jinak z omylů (vlastních i cizích) nikdy nevybřednete: „Kdo splete první knoflík, ten už se řádně nezapne!" (J.W. Goethe)...

-zmp-

Petr (gravitace, 25. 12. 2007 16:14)

Vyvrací experiment s hydrostatickým paradoxem teorii gravitace?

Víme, že z teorie gravitace nelze odvodit proč galaxie drží pohromadě. Řeší se to dodatečným předpokladem, že galaxie obsahují temnou hmotu, kterou nevidíme. Lze najít i další anomálie: Einsteinova teorie tvrdí, že nic hmotného nemůže letět rychlostí světla. Proto částice světla foton má podle Einsteina nulovou hmotnost. Ale zároveň tvrdí, že gravitace světelné paprsky zakřivuje proto, protože foton ve stavu energie (dualita částice a vlny) má hmotnost. V jedné německé knize jsem našel, že tato skutečnost je vážným problémem té teorie a spíše to bude tak, že foton sice má nulovou hmotnost, ale zachovává si magnetické vlastnosti, tzv. spin. Ale nic pro tuto tezi zatím nesvědčí.

Předpokládám správně, že máte nějaké alternativní vysvětlení gravitace a tlaku?

Odpověď Petrovi (gravitace):

Newtonovo učení, že gravitace je vlastností hmoty je ještě hloupější než tvrzení, že tlak vody (kapaliny) je dán její váhou. Hydrostatické paradoxon však vyvrací jen blouznivé učení o tlaku vody, nikoli Newtonovu teorii gravitace...

Tvrzení einsteinovců, že „galaxie obsahují temnou hmotu, kterou nevidíme" je účelové (má podpořit jejich nereálné teorie). Tento jejich úsudek na základě uvažování bez ohledu na pozorované (v daném případě nepozorovatelné) jsme v odpovědi Janovi (svoboda) nazvali „vzdoro-inteligence", která se tu ve své einsteinovské podobě evidentně odvrací od světla k temnotě (od vysvětlování k zatemňování)...

Také ostatní Vámi uvedené anomálie potvrzují, že Einsteinovy teorie nesouhlasí ani samy se sebou (samy sobě odporují), tím méně tedy mohou souhlasit s realitou. Jejich rozpory zpravidla bijí do očí, lidé je však nevidí. Jedni proto, že je daná pravda nezajímá, druzí proto, že svými učiteli byli vedeni ke slepé víře v jejich učení (srovnej dogmatismus středověku). Proto se v řadách věřících v einsteinovská dogmata vždy najdou diplomovaní Hugové (jako v případě popírání hydro-paradoxa), kteří se zmíněné protimluvy pokoušejí autoritativně zaretušovat. Takové ohlupování veřejného mínění se jim bude dařit tak dlouho, dokud lidé budou nechávat soud na nich (na tzv. „odbornících"). Díky tomu se z obžalovaných stávají současně soudci (volení veřejným míněním), kteří rozsuzují svou vlastní při (nespravedlivý soud).

Naše vysvětlení nejsou „alternativní", neboť alternativou k nepravdě je opačná nepravda. My však nechceme rozmnožovat nepravdy, ale důsledně hledat a poznávat pravdu. Jediným kritériem, které při svém hledání uznáváme, je prokazatelná a nevyvratitelná pravda. Ovšem že se při tom můžeme také zmýlit. Jsme však vždy připraveni své omyly přiznat a opustit, jakmile se přesvědčíme (resp. nám bude prokázáno), že jsou to skutečně omyly...

Protože nejsme ignoranti, bereme na vědomí všechny názory, které se k nám donesou a s každým z nich se vypořádáme tak, že si jejich správnost, či nesprávnost ověříme. V žádném případě nemáme v úmyslu akceptovat něco jen proto, že to tvrdí oficiálně uznávané autority (tzv. „odborníci"), ověnčené mnohdy prestižními cenami, či jinými cetkami oslňující davy.

Pro nás je prestižní pouze a jen pravda...

Tak např. je na našich školách autoritativně předkládáno Newtonovo učení, že je gravitace vlastností hmoty. Každé zrnko prachu prý vykazuje dostředivé síly přitažlivosti. Legenda praví, že Newton tento „objev" učinil, když byl pod stromem probuzen ze sna jablkem, které mu spadlo na hlavu. Lze tedy Newtonovu gravitační teorii pracovně nazvat „praštěnou"...

Nuže, představme si Zeměkouli složenou z mnohosti zrnek prachu (g), z nichž je každé obklopeno aurou gravitačních sil, jako je vajíčko obklopeno skořápkou. Newton tvrdí, že dáme-li vajíčka (zrnka prachu) dohromady, jejich skořápky (síly gravitace) se složí v jakousi výslednou super-skořápku všech vajec (gravitaci hromady prachu), která bude vykazovat orientaci ke středu hromady, nikoli ke středu každého zrnka v ní. Je něco takového vůbec

možné? Samozřejmě, že není. Vykazují-li zrnka prachu vůbec nějakou gravitaci, pak ji vykazuje každé samostatně i když jsou v hromadě. Tzn., že Zeměkoule, jako hromada gravidních zrnek prachu, nemůže vykazovat centrálně orientované síly zemské gravitace, ale stále jen mnohost mini-gravitací mnohosti zrnek prachu. Má-li být Newtonova gravitační teorie uznána za pravdivou, musí newtonovci dokázat trojí:

a/ proč je každé zrnko prachu (hmoty) vybaveno gravitačními (nikoli magnetickými) silami, orientovanými na střed zrnka (□)

b/ jak se může mnohost mini-gravitací (□□přeuspořádat na jednu globální maxi-gravitaci (□)

c/ jak to, že síly globální gravitace vysoko přesahují (tisíce km nad povrchem Země) hromadu zemské hmoty (prachu)

Skutečnost, že Newtonova gravitační teorie byla přijata bez uvedených důkazů vnímáme jako skandální! Lépe je nemít na věc nijaký názor (přiznat, co nevíme), než tvrdit vědomý klam (učit rozporuplnou teorii)...

Nuže, i bez ohledu na názory o původu sil zemské gravitace je každému zřejmé, že tu takové síly jsou, že jsou orientovány na střed prostoru, daleko přesahujícího planetu Zemi (Zeměkouli) a že působí dostředivě (alespoň tak hluboko do nitra Zeměkoule, kam až dosahuje naše pozorování). To, co si tu v prvé řadě musíme uvědomit možná mnohé překvapí. V prvé řadě si tu totiž musíme být vědomi, že to, co pozorujeme jako zemskou gravitaci, nejsou projevující se gravitační síly, ale jejich relativní projevy. Tak např. pád tělesa (projev sil zemské gravitace) není projevující se silou zemské gravitace. Tak jako je pláč projevem dítěte, nikoli projevujícím se dítětem, tak žádný projev není tím, co (se v něm) projevuje!

Pokud zásadní rozdíl mezi projevem a projevujícím se ignorujeme (po způsobu tzv. „teoretické vědy"), potud se nutně oddáváme pouhým iluzím pozorování (tzv. „prvnímu dojmu"), neboť pozorované projevy (pláč) pokládáme za to, co se v nich projevuje (za dítě). Jakoby projevující se (dítě) byl svým vlastním projevem (pláčem) popírán (zapřen), jakoby pláč vypovídal o tom, že bez něj nemůže dítě samostatně existovat. Odtud také faktické popírání gravitačních sil teoretickou fyzikou, která je zcela absurdně pokládá za vlastnost hmoty, na níž se pouze projevují (kterou přitahují, nasávají atp.)...

Odhlédněme nyní od newtonovských bludů a pozorujme sami, jak se tytéž síly zemské gravitace projevují prostřednictvím různých těles. Tak např. položíme na misky vah dvě koule stejného průměru, přičemž jedna bude olověná, druhá hliníková. Přirozeně, že olověná koule vychýlí váhy dolů! Tím končí pozorování, které zcela přirozeně evokuje otázku: Proč? Následuje-li po přirozeném pozorování bezprostředně přirozený úsudek, tu dospějeme k následujícímu „vědeckému" (newtonovskému) závěru: Olověná koule vychýlila váhy dolů, protože je těžší (má větší váhu, tíhu) než hliníková koule!

Pokud však mezi přirozené pozorování a přirozeně bezprostřední soud vsuneme umělé (logické) uvažování (vážení na vahách je objektivním obrazem mechanismu subjektivního uvažování), tu nám umění logického uvažování Newtonův „vědecký" závěr zcela vyvrátí:

Řekneme-li totiž, že „jedno těleso má větší váhu než druhé", tu podléháme iluzi, že váha (tíha) je vlastností vážených těles (těleso „má" váhu). Ve skutečnosti se však na vahách skrze tělesa projevily síly zemské gravitace, jež vlastnostmi vážených těles (koulí) nejsou. Což mohou tělesa (koule) vychýlit váhy sama (bez sil zemské gravitace) např. ve stavu bez tíže?...

Nuže, „vědecký závěr", že váha (tíha) je vlastností váženého tělesa, můžeme pokládat za zcela vyvrácený (reálnou logikou a nade vší pochybnost)! A protože „na hlavu padlá" tíha jablka přivedla Newtonovo nereálné uvažování (spekulování) k závěru (ke vzdoro-inteligentnímu úsudku na základě uvažování bez ohledu na pozorovanou realitu), že vlastností těles (jablek) jsou také síly gravitace, můžeme i od této „vědecké" pitomosti zcela upustit.

Navíc jsme si výše ukázali, že zemské gravitační síly nejsou vlastností ani hromady prachu (hmoty), pokládané za těleso tzv. Zeměkoule...

Nyní se musíme ptát: Jak to, že se na vahách projevuje více sil zemské gravitace skrze těleso olověné koule, než skrze těleso hliníkové koule? Což obě koule nemají stejný průměr a tedy i objem?

K odpovědi na tuto otázku nás mohou přivést experimenty, které naštěstí byly již provedeny (praktickou vědou experimentální a badatelskou, nikoli vědou teoretickou). Ty nás mohou poučit, že mimo míru vnějšího objemu mají tělesa také míru vnitřní hustoty (relativní plnosti obsahu). Zkrátka, protože je olovo relativně hustější než hliník, projevuje se na vahách více sil gravitace skrze týž objem olova, než skrze týž objem hliníku. Zvětšíme-li pak objem hliníku natolik, aby (pro naše pozorování) větší hliníková koule převážila menší kouli olověnou, tu nahlédneme, že projev sil zemské gravitace závisí nejen na míře vnitřní hustoty, ale také na míře vnějšího objemu tělesa, skrze něž se síly gravitace na vahách projevují. Abychom mohli brát v úvahu obojí míru (vnější i vnitřní) současně, musíme uvést obě míry do vzájemného vztahu a číselně vyjádřit jejich poměr (např. vnější objem / vnitřní hustota = ½, ¼ atp.)...

Svědectví vážených těles o silách zemské gravitace (ale i o svém vlastním objemu a hustotě) tedy můžeme pokládat za závažné (závaží) jen tehdy, pokud přihlížíme k pravdomluvnému pythagorejskému číselnému poměru jejich objemu a hustoty (např. ¼ atp.), nikoli pokud přihlížíme k jejich klamnému newtonovskému číselnému cejchu (např. 1kg atp.)...

V poměru vnějšího objemu a vnitřní hustoty těles tkví nejen tajemství projevu sil zemské gravitace prostřednictvím pevné hmoty (prachu, kovu aj.), ale také prostřednictvím nepevných hmot. Také prostřednictvím vody (kapaliny) se síly zemské gravitace projevují dvojím způsobem. Skrze vnější objem (jako váha vody) a skrze vnitřní hustotu (jako tlak vody). Díky rozdílu mezi váhou a tlakem kapalin pak můžeme nahlédnout, že se gravitační síly projevují jinak skrze objem a jinak skrze hustotu. Jen musíme umět vnitřní projev oddělit od vnějšího, neboť vnější objem v sobě obsahuje také vnitřní hustotu. Proto musí být vnitřní tlak od vnější váhy oddělen pomocí pythagorejského zlomku: vnější váha / vnitřní tlak = např. ¼...

Nuže, tvrdí-li teoretická fyzika, že tlak vody je dán její váhou, pak je zřejmé, že zcela paradoxně mate hustotu s objemem. Ta však přesto paradoxnost svého tvrzení nejen zatvrzele popírá, ale přechází dokonce do protiútoku proti vodě, které svou paradoxnost nespravedlivě přisuzuje (viz „hydrostatické paradoxon"). Tzn., že teoretická věda tak nečiní omylem z pouhé nevědomosti, ale z cílevědomé lživosti (jak dosvědčuje i Hugův ilusionismus)...

Nyní se můžeme ptát? Proč nám teoretická věda vědomě lže?

Odpověď je nasnadě: Protože je tendenčně materialistická!

Co by se vlastně stalo, kdyby vědomě nemátla projev s tím, co se v něm projevuje, kdyby nemátla síly zemské gravitace s vlastnostmi těles skrze něž se projevují? Kdyby nekalila vodu, pátrání po původu sil zemské gravitace by nutně vedlo mimo „svět hmoty" do říše čistých sil, zvané od nepaměti „svět duchovní"! Tam ovšem za nic na světě nevstoupí a ani nikomu jinému to dovolit nechce. Nebudeme se jí tedy ptát!...

-zmp-

Karel (věda, 31. 12. 2007 18:41)

Vážení děkuji za zajímavou odpověď. Když se věnujete TSO, proč se nyní začínáte věnovat i oblastí vědy? Jakou to má souvislost se sociálním děním? Je to také zajímavé, co vše chcete přetřásat. Ale koho budou zajímat nějaké vědecké disputace? Nemáte moc široký záběr? Co byste ještě třeba potom chtěli přibrat? Sport, umění, dějiny...? Přeji úspěšný nový rok.

Odpověď Karlovi (věda):

Naši webovou stránku TSO jsme založili tak, abychom vyvolali diskusi. Záleží tedy jen na čtenářích, jaké námitky či otázky vznesou. Jako první se tak objevilo téma „radar". Nyní se objevila témata z oboru teoretické fyziky. Zkrátka, o tom, co vše budeme přetřásat, jaký

budeme mít záběr, o tom rozhodují naši čtenáři. My se žádnému tématu nebráníme. Přejme tedy místo i těm, koho zajímá fyzika...

Pro radar i pro fyziku jsme založili samostatné sloupce, takže koho tato témata nezajímají, nemusí na ně vůbec narazit. Ač jsou takto oddělena od TSO, přece tu souvislost je, a to velmi úzká. Tak jako fyzika tak i TSO spadá do oboru vědy (TSO do oboru sociální vědy „sociologie"). Veškerá věda má representovat lidskou schopnost vědění, tj. pravdivé poznání reality. V odpovědi Janovi („svoboda") jsme uvedli, jak je svoboda podmíněna poznáním pravdy, neboť kdo nezná pravdu ten ani nepozná, co to svoboda vlastně je. Tamtéž jsme také uvedli, že je svoboda dvojí, vnitřní (schopnost svobody) a vnější (sociální svoboda). A protože vnější sociální svoboda je hlavním cílem TSO, je tu přímá souvislost mezi věděním (vědou) a TSO. A je to právě fyzika, která se nejvíce týká fyzické reality, v níž žijeme. Je tedy v oboru poznání tématem prvořadým. Ne náhodou dnes vládne právě ve fyzice teoretická pavěda. Lidé se dříve či později musí dozvědět, jak nehorázně jsou tzv. akademickými „vědci" zpravidla klamáni. Proto vřele doporučujeme toto téma i těm, kdo se fyzikou nikdy příliš nezabývali. Ač se probíraná témata mohou zdát z počátku nesrozumitelná, přece jsou u nás nakonec vyjádřena doslova „po lopatě", takže jim může porozumět každý. Oprostíme-li totiž fyziku od akademické „pavědy", ukáže se být v každém svém oboru podstatně jednodušší, než se zdá být nyní...

-zmp-

Kritik (teoretická věda, 03. 01. 2008 14:07)

Vážení, nechci se opakovat, ale: Co je zase tohle? To snad ne!

Vzít si na přetřes radar v době, kdy se o něm všude mluví, to chápu, ale začít rozebírat hydrostatický paradox a zpochybňovat pilíře fyziky, Newtona, Einsteinovy rovnice atp., tak to už je „silné kafe"! To mi zavání chvástalstvím. O co Vám jde? Proč nyní zase vědu? To tady nechcete nechat kámen na kameni?

Ta sociální trojčlennost, budiž, to bych zkousl, je to zajímavý model, byť za dnešních totalitních poměrů patrně neuskutečnitelný, ale je vidět, že jste duchové skutečného pokroku a skutečně nových myšlenek, dobře, to Vám nikdo nebere! Ale bojovat na poli vědy s takovými kapacitami, jako byl Newton, Einstein, tak nevím… to je jako neznámé kapitoly z knihy o baronu Prášilovi nebo o Járu Cimrmanovi (cimrmanologové by z Vás asi měli radost). Schválně Vás budu sledovat, že Vy si chcete dělat z lidí legraci!?

Je absurdní, že bouráte pilíře fyziky. Ale co dáváte místo nich? V TSO píšete, nejdříve stavět, potom bourat. Jakou alternativu dáváte místo Einsteinovy teorie? Tedy sám se musím přiznat, že vůbec nevím, o čem to je. Vím jen, že jsou to nějaké rovnice, něco o rychlosti světla. A tady si můžete totiž vykládat, co chcete. Tomu totiž asi běžně nikdo nerozumí, a Vy tady ze sebe chcete dělat nějaké špičkové fyziky?

Má-li být Vaše řeč srozumitelná, musíte nejdříve nás, běžné lidi uvést do obrazu: Co říká jedna teorie a co říkáte Vy. Jak to dokazuje jedna teorie a jak to dokazujete Vy. Ten hydrostatický paradox jsem znal ze školy, ale už dávno ani nevím, o čem to je. I když jsem to četl několikrát, uniká mi stále to zásadní, o co tam jde? Jen jsem pochopil, že tlak kapaliny není dán její tíhou… No dobře, no a co? Čím je tedy dán tlak kapaliny? Má to nějaký zásadní význam? Píšete něco o gravitaci. Myslím si, že o té se vedou jen spory, ale nikdo neví, co to je a jak to funguje.

Odpověď Kritikovi (teoretická věda):

V odpovědi Karlovi (věda) jsme již odpověděli, že témata nevolíme my, ale naši čtenáři a že se žádnému tématu nevyhýbáme. Nic totiž neuznáváme jako dogma, ale slyšíme jen na řádnou argumentaci (dokazování). Ze stejných důvodů nepokládáme za kapacity, tím méně za pilíře fyziky, Newtona ani Einsteina, ale logický výklad správně pozorované reality, pokud je nám možno se o správnosti věci sami přesvědčit…

Na jedné straně je poctivé, přiznáváte-li, že o Einsteinových teoriích nic nevíte. Na druhé straně je šokující, že přesto Einsteina pokládáte za „pilíř Fyziky". Probůh, na základě čeho? Což to u Vás není než pouhý předsudek? Proto není poctivé, vnucujete-li svůj předsudek jiným…

Pravíte-li, že „tomu asi běžně nikdo nerozumí" pak máte jistě pravdu. Z toho však nijak nevyplývá, že tomu běžně nikdo rozumět nemůže. Může! Jen chtít. Proto nemáte pravdu, že „si tu můžeme vykládat, co chceme". Pokud tu budeme něco vykládat, pak jen tak, aby tomu mohl porozumět každý, aniž by „ze sebe chtěl dělat nějaké špičkové fyziky". Složité nejsou Einsteinovy (tím méně Newtonovy) teorie, ale jejich matoucí výklady, v duchu Huga (viz hydro-paradox)…

Máte pravdu, že „naše řeč má být srozumitelná, nejdříve uvést do obrazu, co říká teorie a co my, jak to dokazuje teorie a jak my." Proto je náš výklad přizpůsoben tazateli. Co je však srozumitelné jednomu, nemusí být srozumitelné jinému. Proto je žádoucí, aby se nikdo neostýchal dotázat sám za sebe. V případě hydro-paradoxu jste pochopil velmi správně, „že tlak kapaliny není dán její tíhou". Ptáte-li se však: „No dobře, no a co?" pak patrně proto, že si tu nechcete odpovědět sám. To totiž znamená, že Vaše mínění o Newtonovi jako „pilíři Fyziky" je tímto zcela jednoznačně usvědčeno z neopodstatněnosti. Jestliže tlak vody není dán její tíhou, avšak Newton učí, že je dán tíhou, je tento bludař pilířem fyziky?…

Ptáte-li se: „Čím je tedy dán tlak kapaliny? Má to nějaký zásadní význam?" pak na otázce po příčině tlaku nejen netrváte ale současně zlehčujete význam pravdy…

Vaše mínění, že „že se o gravitaci vedou jen spory, ale nikdo neví, co to je a jak to funguje" nevypovídá o touze poznat pravdu. Kdo netouží poznat pravdu, ten si koleduje o to, aby byl klamán, ten uvěří ledačemu, zejména když je ujištěn, že příslušná pitomost pochází od nějakého „pilíře". Uvedené mínění se také prohřešuje proti zdravému rozumu, jenž praví: Nevím-li já, co to je a jak to funguje, pak z toho nijak nevyplývá, že to neví nikdo…

Jen proto, že podobně se k pravdě staví většina lidí, můžete mít pravdu v tom, že „za dnešních totalitních poměrů je TSO patrně neuskutečnitelný". Problém je v tom, že mimo TSO jsou všechny režimy (dnešní i budoucí) totalitní, takže se TSO při takovém vztahu k pravdě neuskuteční nikdy…

Zvláštní pozornost si zaslouží Vaše následující slova: „To mi zavání chvástalstvím… to je jako neznámé kapitoly z knihy o baronu Prášilovi nebo o Járu Cimrmanovi (cimrmanologové by z Vás asi měli radost)… že Vy si chcete dělat z lidí legraci!?"

Ač jste správně pochopil, že v daném případě (hydro-paradox) je Newtonova teorie vyvrácena, přece z uvedených nectností podezíráte nás, nikoli Newtona. Což to nevypovídá o tendenčním (nespravedlivém) soudu?…

Bourat „pilíře" není absurdní, jak tvrdíte, ale navýsost nutné, jsou-li falešné. Přinejmenším je tím dán podnět k novému (důkladnějšímu) bádání tam, kde jsme se neprávem domnívali, že je již všechno vybádáno…

Zásada „nejdříve stavět, potom bourat" platí v praxi (při změně soc. organismu, stavbě domu atp.). V tzv. „teorii" (v naukách aj.) platí zásada opačná: „nejdříve bourat a potom stavět", neboť tam, kde lež či omyl pokládáme za pravdu, tam pravdu nebudeme hledat a tedy ani ustavovat (jako pravdivou nauku). Dokazovat pravdu totiž nelze pouze pozitivním tvrzením, bez předchozí negace nepravdy:

negace nepravdy = NE x NE-pravda = ANO pravda = potvrzení pravdy

Zkrátka, to oč nám jde, je potvrzená pravda. Tzn., že nechceme nechat kámen na kameni všude, ale jen tam, kde je za pravdu vydávána nepravda…

Závěr: Vůči Einsteinově teorii nenabízíme žádnou alternativu, ale spravedlivý soud, který oddělí nepravdu od pravdy. Tak ovšem nebudeme činit sami od sebe, ale jen tehdy, bude-li na našich stránkách některá z Einsteinových (Newtonoých aj.) teorií presentována podobně jako hydro-paradox…

-zmp-

Standa hydrostatický paradox

1. Gravitační síly Země nejsou vlastností váženého tělesa
2. Váha váženého tělesa je projevem gravitačních sil na váženém tělese

otázka: je váha vlastností váženého tělesa, když je projevem gravitačních sil Země?

3. Váha tělesa není jeho vlastností!

Kdyby váha tělesa byla vlastností hmoty váženého tělesa, těleso by vychýlilo váhy i ve stavu beztíže! Pravdou je, že je jednodušší říci, že váha je vlastností tělesa! Není třeba hledat jiný svět, když síly jsou vlastností hmoty. Tady je přesně to místo, kde má přírodní věda přecházet do duchovní. Ale co je to svět sil, je to svět idejí? Je to nějaký jiný dokonalý svět, tzv. božský svět? Jsme asi na samé hranici, kam až může lidský rozum lidské myšlení – poznání dojít. Je problém jít dál, protože tady už není o co se opřít. Už tu bude jen spekulování.

Pokud něco není dokazatelné, je to otázka víry.

Logicky lze vysvětlit cokoli, snesu Vám tolik argumentů pro nebo proti, že se budete divit.

Ale jde tu o základní výchozí fakt: např.:

Bůh existuje

Bůh neexistuje

Tak. A co s tím?

Můžu jen říci: Člověk může mít pravdu. Ale nemohu říci: Ano, má pravdu!

Z naší logiky to nelze docílit.

Jen si představte, jak se civilizace vyvinula za 4 tisíce let. A někde ve vesmíru je třeba civilizace, která trvá třeba 100 či 500 tisíc let! Ti potom jsou někde úplně jinde! Jako kdybyste před 500 lety vykládali lidem o letadlech, koukali by na Vás jak na blázna… Prostě před 4 000 lety měli lidé jinou logiku.

A díky logice se dokazuje.

Píšete, že experimentem se nedokazuje? Dokazuje se logicky? Ale jak vidíte, jsou různé logiky. Co je tedy důkaz?

Jde o prokázání toho, co je správné nebo pravdivé. Vlastně tady jde o pravdu? Kůň vidí údajně předměty mnohem větší, než jsou. Kdo má pravdu? Kůň nebo my? Je to relativní. Jsme v relativním světě a pravda je relativní. Pak jsou pravdy neoddiskutovatelné, že se staly: Jsou skutečnosti, že třeba defenestrace se stala. Ale pak tu je otázka výkladu: začala tím 30 letá válka, nebo začala už dříve, v souvislosti s rozložením sil v Evropě? Jako důležitější mi připadá otázka uchopení pravdy.

Vím, že tímto jsem otevřel desítky problémů, je to vše tak propojené, jedno souvisí s druhým. Rozplést tento rébus je ale asi nemožné, a lidé ho jen pomaličku mohou rozplétat. Chytnu jednu věc, ale ona se ihned vysmekne, protože nemám vyřešenou věc jinou, která s ní také souvisí…

Odpověď Standovi (hydro-paradox):

Rozhraní mezi přírodní a duchovní vědou není nepřekročitelné. Obojí věda má své badatele (pozorovatele), myslitele (uvažující o pozorovaném) a soudce (usuzující na základě uvažování o pozorovaném). Jde jen o to, aby se obě strany kontaktovaly. Tomu zuby nehty brání akademická (teoretická) věda. Tak jako k pozorování fyzické přírody musí člověk využívat příslušné smysly (např. nesmí být slepý), tak musí využívat příslušné smysly k pozorování duchovního světa.. Všichni tyto smysly máme, ne všichni je však umíme využít. Jak využít (oživit) duchovní smysly uvádí R. Steiner v knize „Jak poznáme vyšší světy". Spekulování tedy není nikde nutné. Dnes ovšem máme (díky akademické vědě) více spekulací o světě fyzickém než o světě duchovním...

Pravíte-li, že „pokud něco není dokazatelné, je to otázka víry", pak stavíte koně za vůz. Víra není předmětem dokazování, ale jeho následkem, neboť nevěřit v dokázané je právě tak hloupé jako věřit v nedokázané (v pouhé spekulace). Jan Pavel II. svého času řekl: „Věříme, protože víme!" Předmětem dokazování ovšem může být jen pozorované, pokud toto pozorované sdělujeme někomu, kdo dokazovanou věc pozorovat nemůže. Vymyšlené může být

předmětem jen předstíraného dokazování (logického spekulování). Jde tedy o to, odlišit skutečné dokazování od předstíraného!

Protože právě tomuto umění nás současné akademické školství neučí, vysvětleme si ho sami:

V prvé řadě si tu musíme uvědomit, že jedna věc je to, co dokazujeme a druhá věc to, čím dokazujeme. Tzn., že to, čím dokazujeme se nedokazuje (to není předmětem dokazování, to není dokazované). Myslitelé starověku (Euklides, Aristoteles aj.) nazvali to, čím se dokazuje „axióm", který definovali jako „jednoduchou a každému zjevnou skutečnost". Konkrétním axiómem je např. „střídaní dne a noci", abstraktním např. „levá strana rovnice = pravá strana rovnice" (jinak se nejedná o rovnici, ale o nerovnici)... Tím dospíváme k poznání, že předmětem víry nemůže být pouze „dokázané", ale také a především „axióm"...

Každému srozumitelný axióm starověku se tím ovšem stal úhlavním nepřítelem akademické sofistiky (teoretické vědy), která se proto postarala o jeho spekulativní likvidaci. Nájemným vrahem axiómu se tak stala „teorie množin", která uchovala pouze pojem „axióm", jeho pravý obsah však vykuchala a nahradila spekulativním obsahem (zašmodrchaným blábolem), u něhož je důležité, aby mu každý nerozuměl. Tak byl axióm sprovozen ze světa a akademickým spekulacím se nikdo nestaví na odpor (spiklenci nechtějí, ostatní si netroufají).

Praktickým využíváním pravých axiómů se snažíme na našich stránkách dokázat oprávněnost TSO, v duchu zásady:

„Zjevným (axiómem) *dokazujeme skryté!"* (Aristoteles)

Mj. zjevným „hydro-paradoxem" dokazujeme skrytou nepravdivost Newtonova učení...

Skutečnost, že nám lidé přesto nemohou uvěřit, je dána zhoubnými následky jejich předchozího akademického školení, díky němuž nevědí, co je to vlastně důkaz a čím vlastně dokazujeme. Pokud si tedy lidé sami neosvojí pravé dokazování pravými axiómy, potud nebudou s jistotou vědět, čemu vlastně mají věřit, potud budou jejich duše bez pravé víry chřadnout. Potud je také třeba vzdát se úsudku o nejobtížnějším předmětu víry, úsudku o existenci či neexistenci Boha. Nejdříve je třeba naučit se spravedlivému soudu o stvořené realitě. Soud o jejím Stvořiteli je věcí „posledního soudu". Pomocí reálné logiky (úsudku na základě uvažování o pozorovaném) toho lze docílit. Pomocí nereálné logiky (úsudku na základě uvažování bez ohledu na pozorované) toho docílit nelze. Zkrátka, jsou pouze dvě různé logiky: Reálná (inteligentní) a nereálná (vzdoro-inteligentní).

Typickým příkladem nereálné logiky jsou např. Vaše úvahy o mimozemských civilizacích. Co o nich můžeme vědět? Zde přece postrádáme jakýkoliv axióm a tedy také jakékoliv dokazování. Což tady na naší Zemi není co dokazovat, že se musíme uchylovat k vymyšleným světům? Pravíte-li, že „kůň vidí údajně předměty mnohem větší, než jsou", pak přece z „údajného" nejste oprávněn činit nijaký jistý závěr. K poznání relativních pravd přece nepotřebujete vnímání koně, ale vnímání lidské (své vlastní nebo cizí)...

Skutečnost, že existuje pravda relativní však nevylučuje existenci pravdy absolutní...

Otázka zda má pravdu kůň nebo člověk je rovněž spekulativní, neboť kůň přece žádnou „pravdu" netvrdí. To mu podsouváte Vy, ničím nepodloženým tvrzením, že údajně (jedna učená paní povídala) vidí jinak...

Otázkou počátku 30 leté války proti sobě stavíte fakta, která se přece vzájemně vůbec nevylučují. Rozložení sil v Evropě mohlo představovat výbušné prostředí, v němž se pražská defenestrace stala rozbuškou...

Skutečnost, že „jedno souvisí s druhým" není na překážku poznání relativní pravdy, ale naopak takové poznání umožňuje, neboť: relace = vztah (souvislost atp.). Tzn., že relativní pravdy poznáváme právě díky jejich vztahům (souvislostem). Díky tomu jsme mohli např. poznat, že váha (tíha) není vlastností váženého tělesa. Zde není nic nemožného. Zde jsme limitováni pouze svými neschopnostmi. Např. neschopností vidět (jsme-li slepí), neschopností reálně myslet (máme-li vypláchnutý mozek akademickým školstvím) a neschopností spravedlivě soudit (máme-li špatnou výchovou narušený charakter)...

-zmp-

Standa (čas):
Myslím, že Jan Werich kdysi řekl: „Čas neexistuje. Už jste někde viděli čas?, nebo jste na ulici potkali čas?, nebo někdo zaklepal a vešel čas? – čas si vymysleli lidé, aby věděli od kdy do kdy a co za to".

Nezpochybňuji čas jako fyzikální veličinu (jako míru), která má zásadní význam pro lidský život, pro organizaci lidské společnosti, pro hospodářství atd., ale domnívám se, že čas neexistuje, že existuje pouze pohyb, děj. Používané jednotky času jako rok, měsíc, týden atd. až po sekundu nejsou nic jiného než pohyb.

I nejpřesnější atomové hodiny, které měří čas nevykonávají nic jiného než pohyb tj. využívají vlastní frekvenci pravidelných kmitů při stavovém přechodu atomu cesia. To, že vnímáme jako čas „před" a „potom" není nic jiného než sledování posloupnosti dějů a pohybu. To, že rosteme, dospíváme, stárneme a umíráme je rovněž pohyb tj. procesy chemické, biologické, elektromagnetické atd., nikoli čas.

Jenom tento pohyb hodnotíme jiným pohybem tj. pohybem hodin.

Je zajímavé, že ve stejném okamžiku stojíme my i lidé na jiné polokouli a podle námi vytvořené fyzikální veličiny (čas), my žijeme dnes a oni včera nebo naopak.

Vrátím-li se k času jako fyzikální veličině, je definována tak, že vyjadřuje dobu trvání děje; myslím však, že porovnáváme jeden pohyb s jiným pohybem a nazýváme to časem, tedy, že čas neexistuje jenom jsme si ho vytvořili „abychom věděli od kdy do kdy a co za to".

Talmud: čas stojí, to jenom my se pohybujeme.

Odpověď Standovi (čas):

Abychom mohli posoudit, zda čas skutečně existuje či neexistuje, musíme si nejdříve připomenout jedno ze základních pravidel logiky, které se v různých souvislostech jeví různě a které jsme již formulovali dvěma způsoby:

a/ „projev není tím, co (se v něm) projevuje!" (odpověď Petrovi: gravitace)

b/ „jedna věc je to, co dokazujeme a druhá věc to, čím dokazujeme/" (odpověď Standovi: hydro-paradox)

V souvislosti s časem toto pravidlo zní:

c/ „míra, kterou měříme, není tím, co měříme = míra není měřené!"

Proti této logice (c) se prohřešujete slovy: „Nezpochybňuji čas jako fyzikální veličinu (jako míru)", neboť míra času, kterou čas měříme (např. rok, měsíc, týden, sekunda aj.), není měřeným časem.

Pravíte-li, že: „Používané jednotky času... nejsou nic jiného než pohyb", pak se opět prohřešujete proti logice, neboť míra pohybu, kterou pohyb měříme (např. m/s aj.), není měřeným pohybem.

Navíc slovy: „Používané jednotky času jako rok, měsíc, týden atd." zaměňujete jednotku (1) s mírou (rokem, měsícem atd.). Neberte to jako kritiku, neboť akademické státní školství (od základního až po nejvyšší) nás takto nerozlišovat učilo všechny.

Klíčem k porozumění času nejsou atomové hodiny, ani chemické, biologické či elektromagnetické procesy, ale to, co naznačujete slovy: „...ve stejném okamžiku stojíme my i lidé na jiné polokouli a podle námi vytvořené fyzikální veličiny (čas), my žijeme dnes a oni včera nebo naopak..." Zkrátka tu naznačujete měření času střídáním dne a noci, jež člověka vůbec na plynutí času upozorňuje, a dává mu také základní míru času (den+noc), od níž všechny ostatní míry času odvozujeme (den+noc = 24 hodin atp.). Protože střídání dne a noci je zcela přirozený proces (každému zjevný konkrétní axióm), je tím nade vší pochybnost prokázáno, že si čas, ani jeho míru nevymysleli lidé, jak tvrdí Jan Werich. Naopak, lidem je pojem času i jeho míra doslova vnucen mechanismem naší planetární soustavy, tj. rotací planety Země ve vztahu ke Slunci...

Klíč k porozumění cyklům času naznačují Vaše slova: „...pohyb hodnotíme jiným pohybem tj. pohybem hodin..."

Ani cyklické měření času na uzavřeném obvodu ciferníku hodin, si člověk nevymyslel, ale byl mu opět nesmlouvavě vnucen mechanismem naší planetární soustavy, tj. ročním oběhem planety Země kol Slunce (střídáním čtvero roční období = čtvrt, půl, tři-čtvrtě, celá na ciferníku hodin)...

Hodinový ciferník, rozdělený na 12 hodin (na olomouckém orloji naleznete mj. také původní „český" ciferník rozdělený na 24 hodin) je tedy mikro-kosmickým modelem mechaniky makro-kosmu (prolínáním cyklů dne a noci s ročními cykly)...

Suma sumárum, člověk je v tom (ve vztahu k času) zcela nevinně! Nic si nevymyslel, pouze respektuje despotickou realitu...

Protože nám dosud míra času (rok, hodina aj.) splývá se samotným časem, pokusme se míru času nějak izolovat, zda nám po jejím „oddestilování" zůstane něco, co bychom pak museli uznat za samotný čas. Nuže, pokusme se rozpoznat, co je a co není ve zmíněné nebeské (planetární) mechanice pouhým měřením času:

Jak známo, Zeměkoule rotuje kol vlastní osy a obíhá kol Slunce v tzv. „rovině ekliptiky" v níž leží „dráha zemského oběhu" jako jakýsi uzavřený obvod. Rovina ekliptiky představuje kosmický průřez kulovitou sférou prostoru naší planetární soustavy, vč. zmíněného obvodu, který tu budeme nadále nazývat „obvod sféry".

Nyní se musíme ptát: V jakém poměru je planeta Země k obvodu sféry (ke své oběžné dráze)?

a/ dotýká se planeta obvodu sféry pouze svým povrchem (kutálí se po ní jako koblížek na pevné cestě)?

b/ prochází obvod sféry středem planety (noří se planeta napůl do obvodu sféry jako loďka do vody)?

Planeta Země má oběžnici Měsíc, která se střídavě noří do nitra obvodu sféry (nov Měsíce) a střídavě se z ní vynořuje (úplněk Měsíce), což by na pevné cestě nebylo možné. Předpokládejme tedy, že obvod sféry prochází středem planety Země, jímž prochází také osa rotace planety Země. Ve středu planety Země se tedy oba mechanismy spojují, takže rotující planeta se po sféře obvodu pohybuje jako jakýsi kolesový parník na hladině vody, přičemž lopatky lodního kolesa mají míru poloměru (R) zemské koule (r). Tzn., že planeta Země neměří svou oběžnou dráhu svým obvodem (od něhož je odvozen akademický metr), ale svým poloměrem (R). Každým pozemským cyklem dne+noci se tak střed planety Země posune na obvodu sféry zhruba o dva své poloměry (2R). Celý obvod sféry je tedy rotací Zeměkoule měřen nikoli jako obvod kružnice, ale jako obvod mnohoúhelníka o stranách R.

Uvedeným způsobem lze ovšem naměřit mnohoúhelníky dva:

A/ vnější mnohoúhelník vepsaný do kružnice

B/ vnitřní mnohoúhelník opsaný kružnicí

Protože měřený obvod sféry je mezi oběma mnohoúhelníky (vnějším a vnitřním), je jeho míra rovna polovině součtu obvodů obou mnohoúhelníků: A+B /2 = 365,242199 dní (míra tzv. „tropického roku", naměřená empiricky jako časový interval mezi dvěma po sobě následujícími jarními body).

Protože týmž způsobem (pomocí vepsaného a opsaného mnohoúhelníku) Ludolf van Ceulen vypočítal také tzv. „Ludolfovo číslo" (p = 3,14), potřebné mj. k výpočtu obvodu kružnice pomocí jejího poloměru (2pR), je zřejmé, že si svůj výpočet nevymyslel, ale více méně vědomě (resp. inspirovaně) jím respektoval realitu (jeho matematika je reálná)...

Nás tu však především zajímá možnost odlišení naměřené míry času od měřeného času.

Izolovali jsme tedy míru kosmického času (rok = mnohoúhelník) a jako měřený kosmický čas nám zůstal obvod sféry, známější jako oběžná dráha Zeměkoule kol Slunce. Na ni se také hodí to, co Talmud praví o čase:

„Oběžná dráha stojí (jako měřený čas), my se na ní pohybujeme se svou Zeměkoulí (měření času)."

Potíž je v tom, že tak jako se nám zdá, že neexistuje čas, tak se nám zdá, že neexistuje ani dráha pohybu. Musíme se tedy ptát: Existuje oběžná dráha Země (obvod kružnice), nebo existuje pouze její míra naměřená Zeměkoulí (mnohoúhelník)?

Naše potíže s uznáním existence něčeho, co nemůžeme vidět či nahmatat, jsou dány naším materialisticky tendenčním smýšlením a s ním spojeným nespravedlivým soudem.

Experiment: Werichova slova: „Už jste někde viděli čas?, nebo jste na ulici potkali čas?, nebo někdo zaklepal a vešel čas? – čas si vymysleli lidé..." napíšeme perem na papír dvojím způsobem:

A/ perem ne-namočeným v inkoustu - nasucho

B/ perem namočeným v inkoustu - namokro

V prvním případě (A) dráha pohybu hrotu pera není vidět, v druhém případě (B) je vidět jako napsané písmo. Jenže to, co vidíme (B), to není dráha pohybu, ale inkoust na ní. Dráhu pohybu (písmo) absolvoval hrot pera a zanechal na ní své inkoustové šlápoty. Jinými slovy, materie inkoustu není dráhou pohybu, ale tím, co dráhu naplňuje. Nyní se můžeme ptát:

Je možné naplnit něco, co neexistuje?

Zkrátka, dráha pohybu, stejně jako čas a prostor, existují jako něco fyzicky nenaplněného (prázdného) a proto našimi fyzickými smysly (popř. přístroji) nevnímatelného. Člověk však nemá pouze smysly, ale také rozum, který ho od viditelného pohybu pera a jeho viditelných stop může spolehlivě přivést k neviditelné (nenaplněné) dráze jeho pohybu:

„Zjevným dokazujeme skryté!" (Aristoteles)

Můžeme tedy konstatovat, že čas existuje, jako něco nenaplněného (nevnímatelného), co lze naplnit (měřením) mírou prostoru (např. poloměrem tělesa Zeměkoule). Tzn., že na rozdíl od prostoru, který měříme (naplňujeme) plnou prostorovou mírou, čas neměříme plnou mírou času, ale plnou mírou prostoru. Je-li tedy čas naplněn mírou plnosti prostoru (jako dráha pohybu pera inkoustem), pak jeho náplň (inkoust) vnímáme jako plnost prostoru (prach země aj.), nikoli jako plnost času. Zůstává-li čas nenaplněn, jako dráha pohybu suchého pera (Země kol Slunce), pak se pohyb pera (Zeměkoule) jeví jako pohyb prostorového tělesa v prostoru, nikoli v čase. To je příčina, proč se na základě pouhého pozorování (byť vědeckého) domníváte, „že čas neexistuje, že existuje pouze pohyb, děj."

Avšak ani uznání existence času nemusí být reálné, jako je tomu např. v případě teoretické vědy, která učí, že čas je čtvrtý rozměr. Což je obvod kružnice či povrch koule čtyř-rozměrný?

To, co se našemu astronomickému pozorování jeví jen jako samostatně neexistující dráha oběhu Země kol Slunce, je ve skutečnosti průřezem (v rovině ekliptiky) samostatnou sférou času, která je vlastním počátkem prostoru, v němž přetrvává jako čistě silová sféra dělící rovněž čistě silový (avšak jinak uspořádaný) prostor naší planetární soustavy na dvě části:

a/ sféru vnějších planet (Mars, Jupiter, Saturn)

b/ sféru vnitřních planet (Venuše, Merkur, Slunce)

To tušili staří astrologové, kteří svá znamení planet spojovali právě s touto sférou času v podobě kružnice:

Slunce €, Merkur , Venuše ♀, Mars ♂.

Mojžíš se o této pozoruhodné sféře času zmiňuje po počátečním stvoření Nebe a Země jako o „duchu Božím, vznášejícím se nad vodami".

Pouze tendenční (materialistická) teoretická věda o tomto duchu času nechce nic vědět a jejím přičiněním o něm nechceme nic vědět (resp. nevíme) ani my...

paradox lháře (Petr, 12. 01. 2008 15:26)

Pojem axiom se dnes používá ve smyslu "předpoklady teorie". Vy jej používáte, jak jsem pochopil v obecnějším smyslu, jako předpoklad rozumu samotného?

Jak ale mohu nahlédnout rozumem (světlem) to neosvětlené (víru)?

Jak vím, že ta má víra v rozum (např. zákon identity, vyloučené třetí možnosti vedle ano a ne...) je jistá?

Mohu říct, rozum (nerozpornost) je naše vrozená apriorní struktura, o které nevíme kde se bere...

Jak se mohu jako baron Prášil vynést za cop? Myslím, že to nějak možné je, ale jak to mohu opravdu s jistou vědět, a ne jen "věřit v důkaz" (= zákony rozumu)?

Vezměmě otázku známého paradoxu lháře. Vypadá to, jako bych musel vždy zavádět nějakou vyšší metarovinu, když jej řeším. Např. větu "Lžu" vlastně jakoby vyslovuji z vyšší roviny, z jakési "pravdy". Ale je to vyšší rovina.

Mohu tedy klást dotaz: Je vůbec možné v mém přirozeném jazyce opravdu poznat (vyslovit) pravdu, nebo budu neustále potřebovat vyšší a vyšší meta-roviny až do nekonečna (jakési gnostické abraxasy) a tedy nikdy nemohu promluvit o pravdě přímo, je nevyslovitelná. Jak tomu uniknout? Mohu předpokládat, že něco takového nemůže jít do nekonečna, ale jak to opravdu dokázat? Mělo by to být nějak možné. Abych opravdu mohl říct: "Věříme, protože víme".

Finský logik Hintikka zkonstruoval jazyk, ve kterém, ale při určitých omezeních, je možné hovořit o všech pojmech toho jazyka, aniž bych potřeboval nějaký vyšší jazyk, který by mi interpretoval slovník toho "nižšího" jazyka... Bohužel to funguje jen při omezeních a zatím v malé oblasti. Snad jsem to zformuloval srozumitelně. Jak byste tedy řešil paradox lháře s Vaší představou pojmu "axiom", "důkaz", "víra"...? Díky za odpověď.

Odpověď Petrovi (paradox lháře):

Řekli jsme si již (odpověď Standovi: hydro-paradox), že původní pravý axióm starověké filosofie (jednoduchá, každému zjevná skutečnost) je tím, čím se dokazuje, nikoli tím, co se nedokazuje. Falešný akademický vdoro-axióm je však předpokladem teorie, jenž (jehož správnost) musí být (jako každý předpoklad) dokázán, takže je ve skutečnosti tím, co se dokazuje, nikoli tím, čím se dokazuje (axiómem). To ovšem na druhé straně znamená, že pravý axióm není předpokladem ničeho (tedy ani předpokladem rozumu), ale právě jen jednoduchou zjevnou realitou, jakou je např. střídání dne a noci...

Otázkou je, jak pravý axióm souvisí s lidským rozumem, jak ho začlenit do lidského uvažování (dokazování). Co má vlastně skutečnost zjevná smyslům společného s rozumem?

Kdybychom neměli zkušenost např. s vnímáním písku (na břehu mořském aj.) nebo hvězd (na noční obloze), sotva bychom dokázali nějak rozumně vysvětlit, co je to chaos. S uvedenými zkušenostmi však můžeme říci: Chaos je např. jako písek na poušti, či hvězdy na nebi. Zde nám konkrétní písek a konkrétní hvězdy posloužily jako axióm k dokazování existence obecného chaosu, jako nijak neuspořádaného stavu. O tomto stavu (chaosu) však nemůžeme říci víc, než že ho pojmenujeme jako stav neuspořádané mnohosti. To ovšem není mnoho, neboť to nijak nevysvětluje podstatu chaosu.

Zcela jinak je to se stavy uspořádanými, např. s pískovou bábovkou, či souhvězdím. Tu již pomocí axiómů reálné geometrie (euklidovské) dokážeme příslušný stav nejen pojmenovat jako uspořádanou jednotu (bábovka, souhvězdí), ale dokážeme také vysvětlit řád této jednoty.

Nyní se musíme ptát: Co má naše vysvětlení společného s vysvětlovanou jednotou?

To, co je objektivním řádem vysvětlované jednoty, to je subjektivní logikou našeho vysvětlení. Jinými slovy, naše poznávání reality je tím pravdivější (jistější), čím více naše subjektivní logika (řád myšlenek) odpovídá objektivní logice (řádu jednoty).

To budiž odpovědí na Vaši otázku: „Jak vím, že ta má víra v rozum... je jistá?"

Pravdivost svého rozumného poznání si ovšem můžeme zpětně ověřit na objektivní realitě, kterou uspořádáme podle subjektivní logiky svých představ a pojmů (např. uplácáme z písku bábovku). Pokud se nám to zdaří, pravdivost je ověřena. Jsou to síly logiky (Loga), jež do objektivní i subjektivní reality vnášejí světlo:

A/ to, co se našemu vnímání jeví jako objektivně osvětlené, je jako to, co se našemu rozumu jeví být objasněné (vysvětlené) jinou osobou

B/ to, co se našemu rozumu jeví být subjektivně jasné, to jsme si osvětlili (vysvětlili) sami

Tam, kde nejsme s to osvětlit si vnímané reality sami (B), tam jsme odkázání na víru v cizí osvětlení (A). Časem se ovšem můžeme uschopnit k tomu, abychom si svým vlastním vysvětlením dosavadní předmět pouhé víry (v cizí vysvětlení) ověřili. To budiž odpovědí na Vaši otázku: „Jak ale mohu nahlédnout rozumem (světlem) to neosvětlené (víru)?"

Pravíte-li: „rozum (nerozpornost) je naše vrozená apriorní struktura, o které nevíme, kde se bere..." pak na základě uvedeného již víme, kde se bere. Stačí ho doslova „nabrat do čepice" (přijmout objektivní logiku, za svou vlastní subjektivní logiku). Tzn., že vrozen nám není „rozum" (logika), ale „čepice" (duševní schopnost), kterou ho můžeme nabrat. Proto rozumné uvažování není přirozenou (ale umělou) součástí našeho přirozeného usuzování na základě vnímání, proto se nerodíme inteligentní, ale neinteligentní (chytřejší nebo hloupější)...

Vynést se jako baron Prášil za cop z bahna (chaosu) reality je možné tzv. útěkem od reality (např. mystickým blouzněním, požitím omamných látek aj.). To je ovšem chaosu podobný stav negující zdravý rozum (reálnou logiku) a tedy neumožňující cokoli s jistotou vědět. Vědět znamená stát pevně (při plném vědomí inteligence) nohama na zemi...

Negovat reálnou logiku (zdravý rozum) lze ovšem nejen útěkem z reality, ale také nereálnou logikou (nezdravým rozumem).

Zatímco reálná logika (inteligence) si v ničem neprotiřečí, nereálná logika je semeništěm protimluvů (paradoxů). Odtud např. „hydrostatické paradoxon", či sofistický „paradox lháře":

a/ řekne-li lhář, že lže, pak nelže, ale mluví pravdu

b/ mluví-li lhář pravdu, pak není lhářem = protimluv: „lhář není lhářem", resp. „lhář je pravdomluvný"

Kde je tu zakopaný pes? V realitě? Ve vyšších či jiných sférách reality? V nekonečně vyšších a vyšších meta-rovinách? V gnostických abraxasech? (abraxas = abrasax = Abrak-Ax = eg. Svaté jméno = jméno Boha Stvořitele = symbol zasvěcení do vyšší pravdy).

Realita jako realita! Pokud se realita relativně projeví, nemůže se projevit jinak, než v podobě reálně logických relativních opaků (např. v protisilách aj.).

Musíme se tedy ptát: Jaký je rozdíl mezi reálně logickými opaky a nereálně-logickými protimluvy (paradoxy)?

Zatímco reálně logické opaky představují vždy relativní dvojnost (dvě protisíly, dvě opačné barvy aj.), nereálně logické protimluvy (paradoxy) nám sugerují, že jedno a totéž (absolutní jedinost) se může vztahovat sama k sobě jako ke svému opaku, že jedno a totéž může být současně svým vlastním opakem (že jedna síla působí současně proti sobě jako protisíla, bílá barva je současně černá atp.). Vztah je něco ryze relativního (vztah = relace) a nemůže tedy být součástí absolutní jedinosti. Proto jedno ze základních pravidel (axiomů) reálné logiky praví:

„Jedno a totéž nemůže být současně svým vlastním opakem! Nic se nevztahuje samo k sobě! Vztah je vždy mezi dvěma!"

Tzn., že v případě paradoxu lháře nemůže být reálně nepravda současně pravdou, lhář současně pravdomluvným.

Řekne-li kdo: „Lžu!", pak se musíme ptát, k jaké konkrétní lži se jeho výrok vztahuje. Bude-li kdo tvrdit, že se tento výrok vztahu k sobě samému, pak ho právem můžeme pokládat za blázna nebo podvodníka.

Pochopíme-li, že všechny paradoxy a protimluvy (sofistické hříčky) jsou založeny na uvedeném podvodu, pak už nebude nic, co by mohlo nějak zpochybnit schopnost inteligence (usuzování na základě uvažování o vnímaném) subjektivně poznat pravdu a zpětně ji objektivně projevit (vyslovit či jinak realizovat). Vždyť i základní teze (tvrzení) agnosticizmu „pravda je nepoznatelná!" není než sofistický protimluv, neboť se tu sofista tváří jakoby tím pravdu právě poznal. Právě tak sofistickým protimluvem je tvrzení, že „pravda je nevyslovitelná!", neboť se tím sofista tváří jakoby pravdu právě vyslovil...

Jinou otázkou je, zda lze pravdu poznat a vyslovit v každém jazyce. Vedlo by k dalekosáhlému dokazování, který jazyk je pro poznání pravdy vhodnější a který nevhodnější. Jisté je, že nejvhodnější je k poznání pravdy takový jazyk, který je nejvhodnější pro vyjadřování subjektivní reálné logiky. Nejvhodnější je tedy jazyk logiky samé, jazyk Loga, jazyk Slova, jazyk slovanský! Jak učinit z libovolného jazyka jazyk slovanský, na to přišel už v 9. století Filosof Konstantin... Úsilí finského logika Hintikky pak může být užitečné např. tehdy, když Konstantinovu metodu uplatní také na finský jazyk a učiní ho tak jazykem slovanským...

-zmp-

Pascalovo hydrodynamické paradoxon (vladimír, 28. 01. 2008 12:51)

Proč tolik pseudoproblémů, je to mlácení prázdné slámy. Tlak na dno je dán na plochu stejnou, jakou má myšlený sloupec kapaliny nad ním. Je proto po vykrácení úměrný výšce sloupce kapaliny (rozdílu hladin) a tíze kapaliny jej tvořící.

A protože hydrostatický tlak je stejný ve všech směrech, nezáleží na tvaru nádoby, ve které je měřen.

Odpověď Vladimírovi (Pascalovo hydrodynamické paradoxon):

Patrně omylem jste namísto „hydro-statické" nazýval toto paradoxon „hydro-dynamické", neboť v poslední větě uvádíte „hydrostatický tlak"…

Kdyby šlo o pseudoproblém a mlácení prázdné slámy, jak pravíte, tak by si newtonovci hydrostatickým paradoxem neztrpčovali život a neriskovali odhalení své nevědomosti…

Rozumíme-li správně tomu co říkáte, pak je (dle Vás) dán tlak kapaliny váhou sloupce kapaliny v podobě válce (obr. A). Mimo tento sloupec se dle Vás (ale i dle „Huga" – viz odpověď Petrovi: „paradox") váha (tlak) ostatní kapaliny nějak „vykrátí" (nadnášením a přitlačováním nevertikálními stěnami nádoby).

Takto ovšem můžete uvažovat jen v případech naznačených na obrázcích „ABCD". V případě naznačeném obrázkem „E" by se Vám „vykrátila" téměř veškerá kapalina a zůstal by Vám pouze „myšlený sloupec kapaliny". Jak by tu (E) mohl být dán tlak kapaliny současně tíhou kapaliny (jak pravíte), když tento myšlený sloupec žádnou kapalinu neobsahuje?

Pokuste se svou představu řešení přesněji domyslet...

Vaše závěrečná slova: „A protože hydrostatický tlak je stejný ve všech směrech" pouze vylučují úvahy o nějakém „krácení"…

Teorie relativity (Mirek, 16. 01. 2008 19:34)

Složitost pochopení teorie relativity a uvedení některých jejich principů do souladu s praxí běžného života - se „selským rozumem" - vede mnoho lidí k odmítání Einsteinovy teorie. Ti, co tomu nerozumí vymýšlejí krkolomné konstrukce, teorie, které se mohou zdát v pořádku, ale nesedí při experimentálním ověřování.

Einstein sám prohlásil, když byl uchvácen myšlenkovou dokonalostí své teorie relativity - že kdyby se teorie relativity neukázala být správnou, tak *„Bůh udělal někde chybu ve stavbě Vesmíru!"*...

Když jde o teorii relativity, „selský rozum" docela často selhává.

Ukázkový příklad: Když srazíte dvě jádra přilétající z opačných stran s velkou energií, vznikne s jistou pravděpodobností také pár fotonů, které z místa srážky odletí rychlostí světla, kterou dnes dokážeme dobře měřit. Když tutéž srážku realizujete tak, že urychlíte jenom jedno jádro, které vrazí do jádra klidného, máte skoro totéž, co předtím, akorát že sražená jádra se řítí ve směru projektilového jádra rychlostí, která může být dost blízkou rychlosti světla (třeba 0.99 c je teď snadno dosažitelné v CERNu). Teď ty narozené fotony (a i jiné částice) vylétají z pohybující se sražené soustavy a podle selské logiky by měly mít rychlost 0.99 c + c = 1.99 c. Ale ono se dá změřit, že letí opět rychlostí c.

A tento výsledek není výmyslem lidského intelektu, to je experimentální fakt.

Je známý příklad: Dejme tomu, že cestovatel poletí vůči okolní krajině rychlostí 0,9 c. Vystřelí-li před sebe těleso tak, aby letělo vůči němu rychlostí třeba 0,5 c, pak opravdu poletí vůči němu rychlostí 0,5 c (a tak ho bude vnímat), ale vůči krajině poletí jen rychlostí 0,9c.

Abyste k tomuto došel a správně interpretoval, potřebujete mít hodně odvážnou mysl.

Když technické možnosti lidstva pokročily tak, že se na Zemi dokázalo podívat z vesmíru, byla už křivost zemské roviny očividná.

Křivost třírozměrného prostoru, ve kterém žijeme, můžeme taky studovat a měřit, jen nedokážeme vstoupit do další dimenze, abychom to opět hned viděli (dokážeme to samozřejmě v našich teoriích). Ale opět potřebujeme odvážnou mysl a dost snažení, abychom to trochu dokázali pochopit.

Nebo: Podle Einsteinovi speciální teorie relativity se s vzrůstající rychlostí zvyšuje hmotnost pohybujícího se objektu (vůči pozorovateli, který je v klidu). Mění se tedy i gravitační síla, kterou působí těleso. Tady už neplatí Newtonův gravitační zákon. Když se například přiblížíte ke Slunci, máte šanci vidět odchylky od newtonovské gravitace - fotony se například v poli ohnou dvakrát více, než by odpovídalo newtonovskému přitahování fotonů s hmotností odpovídající jejich energii.

Máte nějaké jiné vysvětlení těchto jevů? Je otázka, zda světlo je povahy korpuskulární nebo vlnové. Chová se nejednoznačně. Dosažení rychlosti světla umožňuje pak anomálie, různé časové smyčky, což vede k dalším teoriím, konstrukcím vesmíru. Pravdou je, že někdy může být přání otcem myšlenky a vědci potom mohou nacházet nebo snažit se dokazovat nějaké neprokázané jevy a částice jen účelově, aby doložili svoji teorii.

Odpověď Mirkovi (Teorie relativity):

Tzv. „selský rozum" představuje především osobní praktické zkušenosti s realitou, nikoli jen teorie o realitě. Proto selský rozum představuje něco jako „zdravé veřejné mínění", které je kompetentním soudcem ve sporu o reálnost a pravdivost každé informace. Kdyby tomu tak nebylo, pak by tzv. „specialisté" museli vytvořit jakousi kastu izolovanou od ostatního nespecializovaného světa; kastu, která by vymřela hladem, protože by ji praktičtí sedláci odmítali živit.

Teoretici ovšem téměř celosvětově ovládli mocenské pozice. Jejich přičiněním pak se sedláky ubývá praktického selského rozumu, na jehož místo se tlačí teoretický rozum ryzích teoretiků, tzv. učenců, či chcete-li absolventů různých škol. Tito učenci se vyznačují ztrátou kontaktu s realitou, jak je víc než nápadně patrné na jejich příslovečné roztržitosti a neschopnosti praktických úkonů každodenního života (neumějí zpravidla ani přibít hřebík do zdi). To jsou velmi výmluvné následky jejich teorií, jež praktický život nejen nijak neobohacují, ale naopak od něj člověka mílovými kroky vzdalují...

Avšak. I kdyby na světě zůstal pouze jediný sedlák, bude nadále jeho selský rozum jediným spravedlivým soudcem mezi spory teorií s praxí, či teorií s teoriemi. Tzv. teoretici jsou totiž v těchto sporech pouze spornými stranami (např. Einstein je tu obžalovaný a jeho odpůrci jsou tu žalujícími)...

Je naivní domnívat se, že před spravedlivým soudem může obstát „argument", že sporné teorii nerozumí. Taková „obhajoba" se mu nutně musí jevit jako drzá a znevažující soud. Chce-li kdo obstát před nestranným soudem, tu se nemůže spokojit s přesvědčením: „Já tomu

rozumím, on tomu nerozumí", ale musí svou věc vysvětlit tak (doslova po lopatě), aby jí mohli porozumět všichni účastníci řízení. Nedokáže-li to, pak je zřejmé, že své věci ani sám nerozumí...

Vymýšlení krkolomných konstrukcí je typické pro teoretiky, nikoli pro praktický selský rozum. Musíme tedy přísně rozlišovat, kdy Einsteinovy teorie odmítá praktik (selský rozum) a kdy teoretik (rozumbrada), kdy jsou Einsteinovy teorie v rozporu s realitou (praxí), a kdy s jinými teoriemi (spekulacemi). Žádný spravedlivý soudce však nebude soudit mezi dvěma teoriemi, ale každou zvlášť bude konfrontovat s realitou. A protože zdravý rozum stojí pevně nohama na zemi, bude spravedlivý soud konfrontovat teorie s realitou každému známou (axiomatickou), nikoli s teoriemi o realitách...

Tak jako rozlišujeme teorii a praxi, tak rozlišujeme také „teoretickou vědu" (einsteinovskou, newtonovskou aj.) a „praktickou vědu" (experiment, bádání a výzkum). O skutečných praktických vědcích víme (např. Heyrovský aj.), že „teoretické vědě" nedůvěřovali. Než by však ztráceli čas hádáním se s dogmaticky nepoctivými teoretiky, raději se věnují svému praktickému a proto také užitečnému bádání...

Einsteinův výrok, že kdyby se jeho teorie ukázala být nesprávnou, pak Bůh udělal někde chybu, je téhož zrna, jako newtonovské „hydrostatické paradoxon". Než bychom přizpůsobili své teorie realitě, tak obviníme realitu z absurdnosti.

Einstein toho ovšem prohlásil víc. Je jen na nás, nakolik z jeho výroků vybíráme tendenčně:

„Žádné množství experimentů nemůže nikdy dokázat, že jsem měl pravdu.

Jediný experiment však může kdykoli dokázat, že jsem se mýlil." (Albert Einstein o „nepřekročitelné rychlosti světla")

Proto nám dovolte, abychom Vás parafrázovali: Selský rozum neselhává, ani když jde o teorii relativity. Drží se totiž svých reálných a každému zjevných axiomů, a co je s nimi v rozporu, to zcela neomylně vykazuje na smetiště jednoznačně vyvrácených spekulací. Tak např. reálný euklidovský axióm praví:

a/ levá strana rovnice = pravá strana rovnice

b/ levá strana nerovnice ≠ pravá strana nerovnice

Předloží-li nám pak Einstein idiocii typu: 1c + 1c = 1c, pak ji selský rozum právem následovně opraví: 1c + 1c ≠ 1c! (c = rychlost světla)

Zkrátka to, co Einstein vydává za rovnici, je obyčejná nerovnice a *„Žádné množství experimentů nemůže nikdy dokázat, že má Einstein pravdu*" (že je to rovnice), zatímco *„tisíce experimentů může kdykoli dokázat, že se mýlil*" (že to není rovnice).

Celá Einsteinova teorie relativity stojí a padá s tímto, do očí bijícím nesmyslem, jímž einsteinovci dokázali zhypnotizovat tisíce nepraktických teoretiků (učenců), avšak žádný praktický selský rozum.

Váš „experiment" se dvěma atomovými jádry není součástí Einsteinovy teorie relativity, ale rádoby einsteinovským výkladem teorie kvantové fyziky Maxe Plancka. Planckova argumentace má pro změnu následující ráz:

„Naše hypotézy se neprosazují ani tak silou argumentu, jako trpělivým čekáním, až naši oponenti vymřou."

(Max Planck - 1858-1947 - zakladatel kvantové fyziky)

Jako lze nepraktický rozum ohlupovat zašmodrchanými teoriemi, tak ho lze ohlupovat také předstíranými experimenty typu:

Teorie (předpoklad): *„V rozhlasovém, či TV přijímači žijí trpajzlíci, kteří na náš pokyn z venčí hrají nebo mají volno!*"

Experimentální ověření teorie: *„Zapneme přijímač - trpajzlíci fakt hrají! Vypneme přijímač - trpajzlíci fakt nehrají!*"

Jedna věc je totiž praktický experiment a jiná věc je jeho výklad!

Nyní k Vašim atomovým jádrům. Jako obvykle, *„Žádné množství experimentů nemůže nikdy dokázat, že tzv. atomy existují!*"

Teoretikům však taková maličkost nepřekáží v jejich „praktickém" dělení neexistujících atomů na menší a menší částice (Planckova kvanta).

Pro ohromení prosťáčků teoretikové dokonce (za pomoci bezelstných praktiků) dali zkonstruovat tzv. „urychlovače částic". Jsou to i několik km dlouhé tunely, opatřené řadou elektromagnetů, které mohou být zapínány jeden po druhém nepředstavitelnou rychlostí. Ať už do tohoto tunelu „trpajzlíka" strčíte nebo se jen tváříte, že jste ho tam strčili, vždy naměříte totéž: Rychlost zapínání elekteromagnetů! Dál již záleží jen na vaší fantazii, jak tento „experiment" vědecky vyložíte a jak „potvrdí" Planckovu, Einsteinovu či jinou teorii. Přirozeně, že složitým, drahým a gigantickým tunelem ohromení prosťáčci si netroufnou nic namítat. Zbývá už jen je dorazit: *„...to není výmyslem lidského intelektu, to je experimentální fakt!"*

To, co uvádíte jako známy příklad (cestovatel, vystřelené těleso a okolní krajina) je „známo" jen teoretikům. Praktikům je znám tento případ:

Z pohledu okolní krajiny se vlak vůči stojící krajině zdá pohybovat rychlostí 90km/hod. Z pohledu vlaku se zdá pohybovat okolní krajina (vůči stojícímu vlaku) rychlostí 90 km/hod. Vystřelí-li strojvůdce před sebe těleso rychlostí 50km/hod, pak se toto těleso zdá pohybovat:

a/ z pohledu v krajině: 50 + 90 = 140 km/hod

b/ z pohledu vlaku: 50 + 0 = 50 km/hod

To je reálná relativita klidu a pohybu. Porozumíme-li jí, stává se pro nás reálným axiómem, kterým se ubráníme ohlupování nereálnými spekulacemi o cestujících rychlostí světla (c) či blížících se rychlosti světla (0,9c, 0,5c aj.). Protože *„Žádný experiment dosud neumožnil cestovat rychlostí světla!"* nemusí se teoretický spekulant obávat žádného experimentu, ale pouze a jen selského rozumu, vybavenému reálnými axiómy. Protože teoretici tzv. „selský rozum" nemohou svými nesmysly přesvědčit, snaží se ho zpochybňovat, zesměšňovat, skandalizovat či jinak „vědecky" umlčet, popř. s Planckem vyčkají, až selský rozum zcela vymře (následkem masově školského vyplachování mozků teoriemi)...

Pravíte-li, že k Vámi uváděným teoriím je třeba „hodně odvážné mysli", pak si dovolíme oponovat: K tomu je třeba především hodně nedůslednosti, nepoctivosti a troufalosti (ne-li zlovolného spiklenectví), opírající se nikoli o realitu, ale o akademické (teoretické) autority (Newton, Einstein, Planck aj.). Jako ortodoxní fanatismus temného středověku! Bez ohledu na zkušenosti (axiómy) s každodenní realitou byli lidé nuceni věřit nesmyslným (již tenkrát materialistickým) výkladům bible institucionálně uznávanými autoritami, pod hrozbou inkvizičního soudu (dnes pod hrozbou zesměšňování nálepkou diletantství)...

To, co nazýváte technickými vymoženostmi lidstva, to jsou praktické výsledky praktické vědy, na něž se teoretická věda pokrytecky odvolává, ač na nich ve skutečnosti nemá žádné zásluhy a žádnou z jejích nereálných teorií nedokazují...

K očividnosti křivosti zemské roviny (kulovitosti povrchu Zeměkoule) není třeba výletů do vesmíru. Stačí jen pozorovat mořský obzor. Rovněž není třeba vstupovat do spekulativní fantasmagorie „čtvrté, či vyšší dimenze", abychom mohli vidět reálnou „křivost trojrozměrného prostoru". Zde stačí pohled z prostoru, ve kterém žijeme, studujeme a měříme, např. pohled na překroucený hadr. Protože to dokáže každá uklízečka, není k tomu třeba odvážné mysli, ani nijakého snažení, abychom to dokázali plně (nikoli jen trochu) pochopit...

Vaše slova: *„...nedokážeme vstoupit do další dimenze... (dokážeme to samozřejmě v našich teoriích.*" jsou velmi výmluvná a pro nepoctivost teoretiků typická: Ač to reálně (tedy ani experimentálně) nelze dokázat, přece to „v našich teoriích dokazujeme"! Co je to probůh za „dokazování"? Je to pouhé zločinné spiknutí teoretiků, dokazujících své nereálné teorie jinými nereálnými teoriemi. Realita pro ně nic neznamená a v zájmu jejich „pokroku" (teoretického) je třeba vzít smysl pro realitu všem, aby se již nikdo nemohl jejich ohlupování bránit. Jen zcela zpitomělým „bývalým sedlákům" lze totiž namluvit, že jejich svoboda (vnitřní i vnější) je v „dobrovolném otroctví": *„Svoboda je poznaná nutnost!"* (Bedřich Engels)...

Pravíte-li, že spekulativní *„změnou hmotnosti se mění gravitační síla, kterou působí těleso*" a vyvozujete-li z tohoto, že tím *„už neplatí Newtonův gravitační zákon*", pak připomínáme, že Newtonův gravitační zákon neplatí nikdy a nikde (viz: odpověď Petrovi: gravitace).

Einsteinova teorie sice hlásá, že Newtonovy „zákony fyziky" překonala, přesto však se drží Newtonova nesmyslu, že gravitační síly jsou vlastností hmoty. Tzn., že Newtonův gravitační zákon nejen nepřekonala, ale naopak je na něm založena. Pokud se k němu plně nehlásí, pak si ve svých teoriích počíná jako baron Prášil, jenž leze nahoru pomocí dvou příček žebříku tak, že příčku na níž stojí opouští, jakmile tu pod ní (na níž stál předtím) přenese nad ni.

Ptáte-li se: *„Máte nějaké jiné vysvětlení těchto jevů?"* pak odpovídáme: „To, co uvádíte, to nejsou jevy (pozorované projevy reality), ale ničím reálným nedoložené ryzí spekulace (teorie), zakládané na ryzích spekulacích, zakládaných na ryzích spekulacích atd. atd. Je příznačné, že se tyto spekulativní „virtuální reality" jeví nejednoznačně (korpuskulárně i vlnově) a že je tedy nelze dokázat jednoznačně, což znamená, že je nelze dokázat vůbec! Jak pravíte: To *„vede* (jen) *k dalším teoriím*", v žádném případě k něčemu reálnému...

S radostí můžeme dát plně zapravdu alespoň Vašim závěrečným slovům:

„Pravdou je, že někdy může být přání otcem myšlenky a vědci potom mohou nacházet nebo snažit se dokazovat nějaké neprokázané jevy a částice jen účelově, aby doložili svoji teorii."

Účelovost těchto „rádoby vědců" není nezištná!...

-zmp-

Čtyřrozměrný prostor (Mirek, 16. 01. 2008 20:18)

Z matematického hlediska lze každou událost zobrazit jako bod v myšleném čtyřrozměrném prostoru, tzv. prostoročasu (časoprostoru), na jehož osách se vynášejí tři prostorové souřadnice a čas. Potřebujeme tedy místo „kde" se stala (3 prostorové souřadnice x, y, z) a čas „kdy" se stala (časový okamžik t).

V antické filosofii existoval stav absolutního klidu, jenž nepodléhal účinku vnějších sil. To vedlo ke koncepci „absolutního prostoru", a k představě „absolutního času".

Galileo a Newton principem relativity a zákonem setrvačnosti koncepci absolutního prostoru zbavili fyzikální půdy pod nohama, protože neexistuje způsob, pomocí něhož je možno absolutní klid nebo pohyb mechanicky změřit. (Newton však uznával absolutní prostor viz: Newton, „Philosophiae naturalis principia mathematica", v němž píše:

„Absolutní prostor svou povahou a bez vztahu k čemukoli vnějšímu zůstává vždy stejný a nepohyblivý".

Plně zachována však zůstala koncepce absolutního času neboli možnost absolutně určit současnost událostí i tehdy, když tyto události probíhají v různých místech prostoru.

„Absolutní neboli matematický čas plyne rovnoměrně sám od sebe, bez jakéhokoliv vztahu k čemukoli vnějšímu" (Newton, „Principia" 1687).

Vytvořením obecné teorie relativity a experimentálním potvrzením jejích základních předpovědí (především odklonu světelných paprsků v gravitačním poli Slunce změřeného v roku 1919 expedicí sledující zatmění Slunce) byli lidé postaveni před skutečnost, že žijí v zakřiveném prostoročase. Existují teorie, které nabízejí i vícerozměrné vesmíry.

Odpověď Mirkovi (čtyřrozměrný prostor):

Descartovy souřadnice jsou abstraktní osy (x, y, z), jež jsou vzájemně kolmé (svírají úhel 90°) a protínají se v jednom bodě (počátku soustavy souřadnic). Jsou to tedy souřadnice ryze geometrické trojrozměrnosti (délka, výška, šířka). Zde nijaká souřadnice navíc (čtvrtá), pro tzv. „čtvrtý rozměr" není. Chcete-li do trojrozměrnosti prostoru nějak napasovat čas, který chcete vydávat za „čtvrtý rozměr", pak Vám nezbude než čas (čtvrtý rozměr) ztotožnit s některou ze tří prostorových souřadnic (x, y, z). Budete-li tvrdit, že ve své totožnosti s jedním ze tří rozměrů jde přesto o čtvrtý rozměr, pak Vaše tvrzení nebude poctivé...

Vaše potíže se čtvrtým rozměrem jsou dány tím, že čtvrtý rozměr reálně neexistuje, zatímco čas reálně existuje, projevuje se však ryze prostorově a měříme ho mírou prostoru (viz odpověď Standovi: čas)...

Čtvrtý rozměr je spekulativní pojem abstraktní matematiky, emancipované od reality.

Ač bychom se dali rádi poučit, který že antický filosof učil o „absolutním klidu" a kde je toto jeho učení zaznamenáno, přece tato informace není důležitá pro posouzení, že od „absolutního klidu" nijaká cesta k „absolutnímu prostoru" a „absolutnímu času" neexistuje. Z „absolutního klidu" nic takového nijak nevyplývá. Jsou-li reálný prostor a reálný čas relativními projevy něčeho absolutního, pak to nic nemění na tom, že prostor a čas je relativní, nikoli absolutní...

To, co Newton říká o „absolutním prostoru" je vlastně řeč o „klidu", jenž sám o sobě není prostorem, je-li vůbec absolutní. To, co se jeví být klidem, může být relativním pohybem. Např. z pohledu vlaku se i jedoucí vlak jeví být v klidu...

Přece však je v Newtonových slovech něco reálného, co lze využít k odlišení „absolutního" od „relativního":

Absolutní = bez vztahu (relace) k něčemu jinému = samo o sobě

Relativní = ve vztahu (relaci) k něčemu jinému = ne samo o sobě

Pravíte-li, že „koncepce absolutního času" je „současnost" pak pomíjíte skutečnost, že pojem „sou-časnost" znamená časovou relaci (relativitu), podobně jako prostorový pojem sousoší, souhvězdí atp. Tzn., že absolutní (bez vztahu) pokládáte za relativní (ve vztahu)...

To, co Newton říká o „absolutním času" je vlastně řeč o nereálném „rovnoměrném pohybu přímočarém" (plynutí), na němž Newton staví své iluzorní zákony o dynamice, jako na relativním pohybu... Tentýž pohyb jednou Newton nazývá absolutní a jindy relativní, jak se mu to hodí.

Vedle zakřivení paprsku světla můžeme pozorovat také zakřivení obyčejného klacku, při přechodu z relativně řidšího prostředí do prostředí relativní hustějšího (např. ze vzduchu do vody). Vyvozování „zakřivených prostoročasů", či „vícerozměrných vesmírů" ze zakřiveného paprsku světla je stejně chytré, jako jejich vyvozování ze zakřiveného klacku...

Zakřiví-li světelný paprsek skleněná čočka, pak z toho nevyplývá nic jiného, než že ho zakřivila skleněná čočka.

-zmp-

matematika, věda (Helena, 21. 01. 2008 13:58)

Vážení sociologové, nebo nyní snad vědci, badatelé? Sleduji Vaši diskusi ohledně teoretické vědy. Vědě vůbec nerozumím a Einsteinovi už vůbec. Myslím si – třeba se pletu – ale tak aspoň doufám, že nejsem úplná husa, ale jako mnoho dalších lidí mám averzi k matematice (byť se asi nazývá královnou věd), fyzice atp. Je to samozřejmě v souvislosti s tím, jak mne a ostatní žáky učitelé dusili a ničili ve škole. Museli jsme se učit vzorečky, kterým jsme vůbec nerozuměli a měli jsme děs ze zkoušení! Pak jsme samozřejmě v následku tohoto učení mučení získali odpor nejen ke škole obecně, ale také k těm odporným předmětům jako matika, fyzika, chemie atp. Proto se zabývám tzv. alternativním školstvím, hlavně waldorfskou pedagogikou, která umí v dětech vzbudit aktivní zájem o věc a ne je týrat vzorečkama, WP umí v dětech vyzvednout to, co umí, v čem jsou dobré a tím pak děti zesílí a rozvinou se i v tom, v čem byly dosud slabší.

A já asi chápu, o co Vám jde. Chcete tady nějak od základu odkrýt principy matematiky nebo fyziky (nebo jak to nazvat - vědy obecně). Prostě chcete dát možnost – aby člověk uměl nepředpojatě vnímat a pak i správně věc posoudit na základě uvažování o realitě. Aby měl svých pět pohromadě a nenechal se „oblbovat" nějakou autoritou. K mému úžasu se Vám to podařilo ohledně toho chodu společnosti, který nazýváte TSO. To jsem si Vás považovala, že umíte tak objasnit obyčejnými slovy, bez nějakých složitostí celý chod společnosti (který už pro mne nyní není tak nesrozumitelný jako byl dosud). A s radostí tedy budu nyní sledovat Vaše úsilí na poli matematiky a tedy vědy obecně. Asi se do této diskuse nezapojím (jedině nějakým obecným názorem), protože dosud jsem o těchto věcech nijak více neuvažovala. Ale fandím Vám, je to něco zcela zvláštní a netradiční, co nám tu předkládáte k zamyšlení.

Odpověď Heleně (matematika, věda):

Milá Heleno, nejsme sociologové, ani badatelé, ale ti, kteří se snaží reálně logicky uvažovat o tom, co vybádali jiní. Averzi vůči metodám státního školství při výuce matematiky, fyziky, chemie a ostatních předmětů jsme si ve školách osvojili lépe než ony vyučované předměty. Zdá se, že tu jde právě o to, lidi od těchto oborů poznání odradit. Kdo se již ve škole odradit nedá, ale naopak se všechno pilně naučí, ten zpravidla již nebezpečný není. Jakoby se upsal čertu…

Pokud jsme si to však nenechali líbit a pouštěli se tu a tam do sporu s učiteli, tu se ukázalo, že ani oni nerozumí tomu, co učí. Tak např. učebnice mechaniky uváděla k Newtonovu zákonu „akce a reakce" následující příklad: *„Loď pluje silou 500N (newtonů). Odpor vody je 300N. Jaký je odpor vzduchu? Učebnicový výpočet: 500 – 300 = 200.*

Učebnicový závěr: Odpor vzduchu je 200N."

Námitka žáka: Pane profesore: Ta loď nepluje, ale stojí: 500 - 300 - 200 = 0!

Protože námitka padla na počátku maturitního večírku, vystřídal se na ní celý profesorský sbor, jak přicházeli jeden po druhém. Nejdříve se snažili ohromovat vyšší matikou, relativitami atp. Nakonec jeden po druhém rezignovali slovy: „A víte, že jsem o tom dosud nepřemýšlel?!"

Dvacet i více let tento nesmysl učí, a nikdy o něm nepřemýšleli. Není to alarmující?

Proto Vám gratulujeme, že jste našla cestu k waldorfské pedagogice. Věříme, že v ní vyučené děti najdou cestu také k reálné matematice, fyzice a k ostatním vědeckým nástrojům hledání pravdy o realitě. Věříme, že si v ní osvojí síly nejen k nepředpojatému pozorování reality, ale také k vypořádání s těmito vědními obory, v nichž se dokážou prosekat houštím zhoubného bujení nereálných spekulací tzv. „teoretické vědy", jako pohádkový princ k Šípkové Růžence (pravdě)…

-zmp-

Standa (poznámky):

Jestliže jsem hovořil o času, uvedl jsem, že se *domnívám*, že čas neexistuje. Nebyl to v žádném případě pokus o nějakou „pravdu", kterou bych chtěl komukoli vnucovat, nebo se pokoušel zpochybňovat stupeň dosažených znalostí o této fyzikální veličině. Je to jen způsob občasného přemýšlení o mnoha věcech, o kterých lidé běžně přemýšlí např. o vesmíru, možných jiných civilizacích, o životě a smrti, o nekonečnosti vesmíru, o Bohu nebo bozích, přírodě, logice, dějinách, pravdě, politice atd. Domnívám se, že jistá míra pochybování, skepse a kritičnosti není ke škodě i když nemusí být nutně správná.

Vycházím z toho, že žijeme v civilizaci, která dosáhla jistého množství a výše znalostí, které nemusí být tak zřejmé a logické, jak se nám zdá, protože žijeme právě v „mantinelech" toho, čeho jsme dosáhli (reálně je to naprosto v pořádku, jinak to nejde).

Např. před mnoha staletími lidé žili v přesvědčení, že je Země „placatá". Kdokoli, kdo by v té době tvrdil, že je Země kulatá, by byl v té době přesvědčován nejchytřejšími a nejlogičtěji uvažujícími lidmi té doby, že je to nesmysl. Protože, kdyby byla Země kulatá, tak bychom z ní spadli, to je přece „logické".

V této souvislosti mě napadá, jak budou za několik století, z úrovně svých znalostí, pohlížet lidé té doby na naše znalosti a logiku, a budou se přitom shovívavě usmívat (v lepším případě). Tak jako se my díváme z našeho novověku na náš starověk, budou oni pohlížet ze svého novověku na náš starověk.

Stejně mě například napadá, že když někdo mluví o tom, že představit si nekonečnost vesmíru je deprimující, že nemá pravdu. Domnívám se, že představa nekonečnosti vesmíru je pohodlná a nevzrušující, ale zkusit si představit jeho konečnost je deprimující. Nebo když slyším nebo čtu, že Bůh stvořil Zemi, člověka atd., napadá mě: a kdo stvořil Boha?

A dál, vzhledem k tomu, že tato stvoření proběhla v relativně (v poměru k nekonečnu) nedávné době, co dělal Bůh celé ty nekonečné miliardy a miliardy let předtím?

Jestliže např. Dr. Steiner ve své knize „Z kroniky Akaša" říká: *„Chtít vyzkoumat, co bylo „úplně na začátku světa" nebo „proč vlastně Bůh stvořil svět" je jen malichernou hrou s pojmy. Na jistém stupni poznání se už takové otázky nekladou*".

Je zajímavé, že všechno ostatní „po" je rozsáhle a pečlivě vysvětlováno těm na stejném stupni poznání.

Já se naopak domnívám, že právě poznat to, co bylo na začátku, a proč Bůh vlastně stvořil svět, je naprosto zásadní. Mluvím v tomto případě o vědění ne o víře.

Někde jsem četl, že logicky lze vysvětlit cokoli, záleží jen na tom, jaká přijmeme základní fakta. Příklad: spousta lidí, kteří jsou „zapřísáhlými" vyznavači logiky věří např. tomu, že po smrti člověka ještě rostou vlasy a vousy. Někteří z nich mně to dokonce vykládali jako zajímavost. Skutečnost je taková (fakta jsou taková), že vlasy a vousy mohou růst jen při činnosti krevního oběhu a působení hormonů. Smrtí člověka tyto projevy samozřejmě skončily, vlasy a vousy nemohou růst. Jejich tzv. růst je způsoben tím, že po smrti člověka dojde ke svraštění (nevím, zda je to správný termín) podkožních tkání a kůže a tím se nad povrchem objeví ta část vlasů a vousů, která byla před smrtí pod povrchem. Otázka zní: proč tito vyznavači logiky tvrdí takový nesmysl, něco, co nemá žádnou logiku? Protože nemají správná základní (zásadní) fakta.

Albert Einstein kdysi vymyslel pro zábavu, jak on řekl, jednoduchý příklad, k jehož řešení není potřebné žádné vzdělání (vědomosti), pouze logika, schopnost myslet. Později bylo zjištěno, že tento příklad je schopno vyřešit pouze asi 5 % populace. V této souvislosti je zajímavé, že v těch 95 procentech populace, která není schopna (z pohledu těch 5%) jednoduchý a prostý příklad vůbec vyřešit, se najde spousta lidí, kteří se cítí být schopni vyřešit mnohem náročnější problémy, nebo třeba vyvrátit teorie jmenovaného Einsteina. (Ale jsem rád, že se obecně o takové věci lidé pokouší a dokonce doufám, že se podobné věci některým z nich podaří).

Napadl mě ještě jiný, odlišný příklad: Bitva u Fontenoy, ve které proti sobě stáli a bojovali Angličané a Francouzi, a která vešla do dějin jako „Zdvořilosti u Fontenoy, proběhla z hlediska toho, co v té bitvě probíhalo a co se stalo, pouze jedním způsobem. Jinými slovy- skutečnost je jen jedna, nebo pravda je jen jedna. Ta objektivní. Vezmeme-li však do ruky učebnici dějepisu francouzskou a porovnáme ji s učebnicí anglickou, zjistíme, že bitva vlastně proběhla „dvěma různými způsoby". A obě učebnice psali lidé chytří, vzdělaní a logicky popisující příčiny, průběh a výsledek bitvy. Jak je to možné? Je to tím, že na obou stranách byla přijata jako východisko k výkladu jiná základní fakta. Pravda o této bitvě je tedy jen jedna, ale uchopení a použití pravdy je jiné.

(Pro vysvětlení: Ve francouzských učebnicích je napsáno, že důstojníci obou stran se zdvořile pozdravili smeknutím klobouků a velitel Francouzů zavolal na velitele Angličanů: Páni Angličané, střílejte první! Velitel Angličanů zdvořile odpověděl: My nestřílíme první, první střílejte vy! Načež Francouzi vypálili krásnou salvu, po které se celá první řada Angličanů válela v krvi po zemi. To je francouzská verze.

Anglická verze vykládá tuto událost úplně jinak. Francouzi stáli připravení k boji na bitevním poli, po kterém se v té době válela hustá mlha. V tom se z mlhy vynořily první řady Angličanů a velitel Francouzů zděšeně zvolal s následující interpunkcí: Páni!…Angličani!… Střílejte první!)

Možná, že některé naše myšlení, úvahy, a resultáty jsou výsledkem přecenění našich schopností a nedocenění našich mezí a naopak. Proto si myslím, že je občas dobré pokládat si „kacířské" (nebo hloupé) myšlenky a pochybovat třeba o všem; při současném samozřejmém vnímání, chápání, žití a řešení reálného.

Odpověď Standovi (poznámky):

Souhlasíme, že, *„že jistá míra pochybování, skepse a kritičnosti není ke škodě*" a dodáváme: Nic automaticky a definitivně nepřijímejte ani neodmítejte jako „pravdu", dokud si pravdivost věci důkladně neověříte konfrontací s tím, co je každému zřejmé (s reálnými axiómy) a reálně logické!

Máte také pravdu, že současná civilizace dosáhla jistého množství znalostí. Dosáhla však mnohem většího množství nevědomých omylů a vědomých lží. Poměr poznaných pravd k ostatním nepravdám odhadujeme cca na 1 : 10 000.

Přesto nežijeme ani v mantinelech toho, čeho jsme reálně dosáhli, ale v mantinelech, které nám vymazují „odborníci"...

Ptáte-li se: *„jak budou za několik století, z úrovně svých znalostí, pohlížet lidé té doby na naše znalosti a logiku"* a předpokládáte-li, že *„se budou přitom shovívavě usmívat (v lepším případě)"* pak máme za to, že ne všechno je dnes špatně.

Např. „Archimédův zákon" bude platit i pro ně. Budou se tedy neusmívat i usmívat v uvedeném poměru 1 : 10 000...

Škoda, že u svých otázek nesetrváváte, ale nahazujete otázky dál jako na běžícím pásu, jakoby jste na ně ani nechtěl znát odpověď. Tím i nás uvádíte do rozpaků, zda si přejete, či nikoli, abychom na ně reagovali. Protože se nechceme vnucovat, ponecháme je zatím tak. Pokud si přece budete přát, abychom na některou odpověděli, pak prosíme, neklaďte příliš mnoho otázek najednou. Stačí jedna, dvě a další příště. Tak můžeme odpovídat rychleji, protože odpovědi nemusí být příliš rozsáhlé a lépe se každému (i Vám) budou číst...

K Vaši citaci *„Z kroniky Akaša"* od R. Steinera se však vyjádřit musíme:

Zde je důležité nepřehlédnout, co bezprostředně předchází slovům, která citujete:

„Nechceme tím říci, že by těmto třem stavům nepředcházely ještě další. Jenže vše to, co jim předchází, se ztrácí v temnotě, kterou výzkum tajné vědy dosud nedokáže vysvětlit. Tento výzkum totiž nespočívá na spekulaci, na jednoduchém konstruování pojmů, ale na skutečné duchovní zkušenosti. A jako je naše fyzické oko ve volném prostoru schopné vidět jen po určitou hranici a nemůže nahlédnout za horizont, tak i „duchovní oko" může vidět jen po určitý časový bod. Tajná věda spočívá na zkušenosti a spokojuje se s tím, co je v rámci této zkušenosti. Snažit se vyzkoumat, co bylo „úplně na začátku světa" nebo „proč vlastně Bůh stvořil svět" je jen malichernou hrou s pojmy."

R. Steiner tu mluví z pozice badatele, nikoli z pozice myslitele. Tato jeho slova platí v principu nejen pro badatele v duchovním světě, ale také pro badatele ve fyzickém světě. Když badatel Barrand vydal svou knihu o trilobitech, napsal v úvodu své knihy zhruba toto: „Předkládám lidem uspořádané výsledky svého celoživotního bádání, aniž se cítím být kompetentní k jejich výkladu. To přenechávám budoucímu mysliteli."

Úkolem badatele je podat svědectví o svém pozorování (co viděl). Úkolem myslitele je vyložit jeho svědectví reálnou logikou, jako smysluplné nebo nesmyslné. Úkolem soudce je pak přijmout nebo odmítnout výklad myslitele jako pravdivý či nepravdivý. Jsou-li tyto tři činnosti (badatel, myslitel, soudce) od sebe přísně odlišovány (jako tři sféry v TSO), pak se můžeme nadít spravedlivého soudu (správného úsudku). Jsou-li směšovány (jako tři sféry v totalitách), pak se nemůžeme nadít spravedlivého soudu. K jak zrůdným výsledkům vede, je-li badateli svěřena současně role myslitele i soudce, to jsme si ukázali na tzv. „Michelsonově pokusu" (viz: Odpověď Mirkovi: dilatace času I.).

Přesto může být i jeden člověk badatelem, myslitelem i soudcem. Ne však současně, ale přísně odděleně jedním po druhém a to jen tehdy:

A/ dokáže-li o výsledcích svého bádání uvažovat nepředpojatě, jako o cizích výsledcích

B/ dokáže-li o výsledcích svého uvažování usuzovat netendenčně, jako o cizích myšlenkách

C/ dokáže-li o věci soudit zcela neosobně (bez ohledu na své sympatie a antipatie)...

Neklamnou známkou, že to (ABC) ještě nedokážeme je, cítíme-li se osobně dotčeni (resp. cítíme-li potřebu se osobně ospravedlňovat), když je náš oblíbený názor (vlastní, či přejatý) někým usvědčen z nesprávnosti (nepravdivosti). Dokážeme-li to (ABC), pak jsme vždy hotovi přiznat (sami sobě i jiným): Ano, v tomto jsem se mýlil:

„Moudrý se mýlí 7x denně..." (italské přísloví)

Moudrost není v neomylnosti, ale ve schopnosti uvědomit a přiznat si omyl. V tomto smyslu se jen blázen nikdy nemýlí.

Proto R. Steiner z pozice badatele praví: *„Tento* (duchovní) *výzkum totiž nespočívá na spekulaci, na jednoduchém konstruování pojmů, ale na skutečné duchovní zkušenosti.*"

Pojem *„spekulace*" použil R. Steiner proto, že ve své době nenalezl ani jediného myslitele, ale jen samé učené spekulanty (jak je tomu i dnes).

Vaše slova: *„Já se naopak domnívám, že poznat to, co bylo na začátku, a proč Bůh vlastně stvořil svět, je naprosto zásadní*" volají po mysliteli! Snažte se jím tedy být sám. Namísto nahazování kvantity otázek však sázejte na kvalitní zodpovídání jedné otázky po druhé. Pak budete právem mluvit *„o vědění, ne o víře*", resp. o víře v pravdivě poznané...

Pravdou je, *„že logicky lze vysvětlit cokoli, záleží jen na tom, jaká přijmeme základní fakta*". Je tu však podmínka: Musí jít o logiku reálnou (o uvažování o pozorovaném).

Pokud pak na otázku *„proč vyznavači logiky tvrdí nesmysly?*" odpovídáte *„protože nemají správná základní (zásadní) fakta*", pak se jedná o logiku nereálnou (uvažování bez ohledu na realitu, na správná fakta)...

Zmiňujete-li se o Einsteinově zábavném jednoduchém příkladu, který je schopno vyřešit jen 5% populace, pak od Vás není hezké, že ho neuvádíte. Jaký smysl pro nás mají mít Vaše závěry, když neuvádíte, na základě čeho jste k nim dospěl?

Je-li bitva u Fontenoy nazývána také jako „zdvořilosti u Fontenoy", pak je zřejmé, že tu není brána v úvahu pouze vnější objektivní skutečnost (průběh bitvy), ale také vnitřní subjektivní skutečnost (myšlení, cítění a chtění účastníků bitvy). Zatímco vnější objektivní skutečnost je pro obě strany stejná (byť je pozorována ze dvou různých pohledů), vnitřní subjektivní skutečnost není pro obě strany stejná (každý myslí, cítí a chce jinak). Tzn., že obě strany o bitvě usuzovali na základě stejných objektivních faktů a různých subjektivních faktů. Jaký div, že nelíčí bitvu úplně stejně. Tomu nasvědčuje i Vaše vysvětlení. I tak je rozdíl pouze v interpunkci velitele Francouzů: *„Páni!…Angličani!… Střílejte první!*" Angličané z ní mohli mít dojem, že Francouze překvapili, Francouzi však nemuseli (ale mohli) být překvapeni (stáli přece připraveni k boji). Velitel francouzů mohl být např. nachlazený, zadrhávat v řeči aj. V TV běží v současné době pořad s profesorem Koukolíkem, který jinak než trhaně nemluví. Na základě uvedeného nelze uznat za pravdivé nic, v čem se obě strany neshodují, lze však uznat za pravdivé vše, v čem se obě strany shodují...

Pravíte-li, že *„je občas dobré... pochybovat třeba o všem*", pak např. můžeme pochybovat o reálných axiómech, neboť je to dobré pro einsteinovce, newtonovce aj. „...novce", kteří přece právě o to všemi prostředky usilují...

-zmp-

Einsteinova hádanka

Einstein ji údajně vytvořil v 19. století. Tvrdil, že 98% lidí na světě není schopno ji vyřešit, ačkoli v úloze není žádný trik a jde o pouhou logiku. I vy můžete zkusit zjistit, zda patříte mezi 2% nejinteligentnějších lidí na světě a za jakou dobu to stihnete!

Za běžnou dobu řešení je uváděno cca 60 minut, lze to stihnout i za 10 minut.

Znění:

1. Je pět domů, každý jiné barvy.
2. V každém domě bydlí jedna osoba jiné národnosti.
3. Každý majitel domu upřednostňuje určitý nápoj, kouří určitou značku cigaret a chová určité zvíře.
4. Žádná z těchto pěti osob nepije stejný nápoj, nekouří stejné cigarety ani nechová stejné zvíře jako některý z jejích sousedů.

Zjistěte, komu patří ryba, když víte, že:

- Brit žije v červeném domě
- Švéd chová psa
- Dán pije rád čaj

- Němec kouří cigarety Rothmanns
- Nor bydlí v prvním domku
- Majitel zeleného domu pije kávu
- Kuřák cigaret Winfield pije rád pivo
- Majitel žlutého domu kouří cigarety Dunhill
- Osoba, která kouří Pall Mall, chová papouška
- Muž, který bydlí v prostředním domě, pije mléko
- Kuřák cigaret Marlboro bydlí vedle toho, kdo chová kočku
- Muž, který chová koně, bydlí vedle toho, který kouří Dunhill.
- Nor bydlí vedle modrého domu
- Kuřák cigaret Marlboro má souseda, který pije vodu
- Zelený dům stojí nalevo od bílého domu

Poznámka k uvedenému Einsteinovu hlavolamu

Koho to baví, ať si s tím pohraje, v žádném případě si však nelichoťme, že tu jde o nějaký test inteligence. Jde tu pouze a jen o chytrost. Inteligence je něco jiného (viz. odpověď Janovi: svoboda).

-zmp-

dilatace času I. (Mirek, 21. 01. 2008 20:45)

Vážení, reaguji na Vaše tvrzení vůči mně, že: „To, co uvádíte, to nejsou jevy (pozorované projevy reality), ale ničím reálným nedoložené ryzí spekulace (teorie), zakládané na ryzích spekulacích, zakládaných na ryzích spekulacích atd. atd."

Nejprve tedy ohledně Newtona: Nezabýval jsem se tím hydroparadoxem, jak jej uvádíte jako Newtonův omyl (omyl, že tlak vody je dán její váhou). Můžeme se k němu později vrátit.

Newtonova fyzika je zpřaložena na předpokladech, které jsou získány ze zkušenosti z každodenního života.

Mezi ně patří předpoklad, že délka všech těles je stejná ve všech inerciálních soustavách, že čas ubíhá v různých inerciálních soustavách stejnou rychlostí.

Tyto předpoklady jsou vyjádřeny v definici, že všechny inerciální soustavy jsou ekvivalentní.

Takže u Newtona (až případně na ten hydroparadox) nevím o nějakých spekulacích.

Během druhé poloviny 19. století, obzvláště se studiem rychlosti světla – se vyskytly určité ani ne chyby, ale spíše nesrovnalosti některých rovnic v souvislosti s rychlostí světla. Albert Einstein r. 1905 došel k vysvětlení, které definoval ve svých dvou hlavních postulátech - principu relativity a neměnnosti rychlosti světla. Na otázku: „Vzhledem k čemu se pohybuje světlo rychlostí c?", Einstein odpovídá: „Vzhledem ke komukoliv, kdo rychlost měří, vzhledem ke každému, kdo je v uniformním pohybu, rychlost světla však bude vždycky konstantní." Tuto teorii tzv. speciální relativity Einstein shrnul do dvou postulátů:

1. postulát: fyzikální děje probíhají ve všech setrvačných a vztažných soustavách podle stejných zákonů a nezávisle na tom, zda tyto soustavy jsou v klidu nebo se vůči sobě pohybují rovnoměrným přímočarým pohybem.

2. postulát: rychlost světla ve vakuu má stejnou hodnotu ve všech setrvačných vztažných soustavách, a rychlost světla bude proto stejná pro všechny pozorovatele.

Speciální relativita je nazývána speciální proto, že se vztahuje jen na setrvačné a vztažné soustavy. Při zanedbatelných rychlostech vůči rychlosti světla se však z praktického důvodu v našem denním světě používají nadále Newtonovy pohybové zákony.

Každému z nás se asi stalo, když jsme se jen letmo zadívali z vlaku na jiný, který nás míjel, že se nám na okamžik zdálo, že teď nevíme, který z nich se skutečně pohyboval, a tato úvaha byla jakýmsi zárodkem Einsteinovy teorie relativity. Jako postulát Einsteinovy STR je,

že rychlost světla c musí být stejná pro všechny pozorovatele, kteří se nachází v uniformním (stejnorodém) pohybu.

Podle klasického zákona skládání rychlostí dospějeme k závěru: jestliže se světlo šíří v libovolné inerciální vztažné soustavě rychlostí c, pak se vzhledem k jiné inerciální soustavě bude šířit rychlostí u = v + c, kde v je rychlost vzájemného pohybu obou soustav.

Tento závěr nedovede vysvětlit výsledek Michelsonova pokusu, ani mnoha dalších optických pokusů provedených v téže době. Proto Einstein zavádí princip stálé rychlosti světla:

Ve všech inerciálních vztažných soustavách má rychlost světla ve vakuu stejnou velikost, nezávislou na vzájemném pohybu zdroje a pozorovatele.

Odpověď Mirkovi (dilatace času I.):

V úvodu svého příspěvku říkáte: „…reaguji na Vaše tvrzení vůči mně…" Chtěli bychom Vás i ostatní přispívatele na našich stránkách ujistit, že ve svých odpovědích nereagujeme na osoby, ale pouze na jimi tlumočené námitky, názory, teze, argumenty, citace atp. Proto prosíme, neberte diskuse na těchto stránkách osobně…

Snažíme se také o to, aby na tom, zda se kdo některým předmětem diskuse zabýval či nezabýval, vůbec nezáleželo. Jde nám o to, aby samotný obsah diskuse každého s příslušným předmětem srozumitelně a stručně seznámil. Proto se snažíme vystříhat tzv. „odborných pojmů" a používáme každému srozumitelné pojmy každodenního života. Pokud jsme přece jen nuceni použít tzv. „odborný pojem" (zpravidla ho ovšem vůbec nepotřebujeme), snažíme se ho ihned vysvětlit obyčejnými slovy tak, aby byl každému srozumitelný, aby byl každý s to (bez jakékoli odborné přípravy) vstoupit do probíhající diskuse.

Tak jako realita není jen pro „odborníky", tak nesmí být jen pro ně ani její výklad! O totéž prosíme také ostatní diskutující…

Bohužel máte pravdu v tom, že: „Newtonova fyzika je založena na předpokladech, které jsou získány ze zkušenosti z každodenního života."

Člověk pozorující jednotlivé reálné jevy nemůže jejich „zákonitosti" ihned prohlédnout, ale může si o nich vytvářet tzv. „hypotézy" (předpoklady). Lépe ovšem udělá, když se svými hypotézami počká, až nashromáždí více zkušeností s příslušným jevem pozorovatelným zpravidla za různých okolností. Prvním krokem k poznání příslušného jevu je tedy zkušenost z každodenního života (s mnohostí pozorování téhož) a druhým krokem je vytvoření si hypotézy (předpokladu). Na předpokladech ovšem nelze stavět. Již samotným pojem „předpoklad" vypovídá o tom, že jde o něco před-běžného, čeho správnost (pravdivost) musí být ještě důkladně ověřena (např. experimentálně) a jednoznačně potvrzena (dokázána axiómy reálné logiky). Zkrátka, každý obor lidského vědění (vč. fyziky) musí být založen na důkazech, nikoli na pouhých předpokladech („Newtonova fyzika je založena na předpokladech")…

V diskusi o čase (viz Standa) jsme si ukázali, že to, co pokládáme za ubíhání objektivního času, je dáno pohybem tělesa v prostoru, konkrétně rotací Zeměkoule a jejím oběhem kol Slunce. Kdyby tato Zeměkoule rotovala a obíhala jinou rychlostí, ubíhal by také náš objektivní čas jinou rychlostí. Jakou cenu má za těchto reálných okolností Newtonův nereálný předpoklad, že „čas ubíhá v různých inerciálních soustavách stejnou rychlostí"?

Možná namítnete: Pozor, je tu ještě „kouzelné" slovo „inerciální"!

Internetový slovník cizích slov (ABZ.cz) uvádí: „Inerciální = soustava souřadnic, v níž platí zákon setrvačnosti"

Protože realita nijakou „soustavu souřadnic" nemá, staví Newton svůj nereálný předpoklad o reálném čase, na nereálném předpokladu abstraktních souřadnic, v nichž prý platí zákon setrvačnosti. Je-li setrvačnost reálným jevem, pak její zákonitost musí platit v konkrétní realitě, nikoli v abstraktních souřadnicích (tam ji můžeme vnášet pouze z reality).

Musíme se tedy opakovat: „To, co uvádíte, to nejsou jevy (pozorované projevy reality), ale Newtonovy ničím reálným nedoložené spekulace (teorie), zakládané na ryzích spekulacích, zakládaných na ryzích spekulacích atd. atd."

Navíc, Newtonovo (resp. Galileovo) učení o setrvačnosti, je rovněž nereálným předpokladem… Totéž platí také pro Newtonův předpoklad, že „délka všech těles je stejná ve všech inerciálních soustavách". Vytvoří-li si Newton svou vlastní „virtuální realitu" (inerciální soustavu), pak jen v ní může uplatnit své „pseudo-definice", typu: „všechny inerciální soustavy jsou ekvivalentní". Tyto však nelze aplikovat na objektivní realitu. Internetový slovník cizích slov (ABZ.cz) uvádí: „ekvivalentní = rovnocenné, se stejným účinkem, se stejnou platností"

Ukázali jsme si již, jak současná virtuální „teoretická věda" změnila význam pojmu „axióm". Nyní musíme upozornit, že totéž udělala také s pojmem „definice": Internetový slovník cizích slov (ABZ.cz): definice = „slovní zavedení a objasnění obsahu, význam pojmu nebo výrazu, výměr"

Již samotný pojem „definice" naznačuje, že představuje něco definitivního (posledního), tj. definitivně potvrzenou (dokázanou) pravdu (poslední soud). Takovou definicí je např. tzv. Archimédův zákon: „Těleso ponořené do kapaliny je nadlehčováno silou, která se rovná váze kapaliny tělesem vytlačené."

Všimněte si, že tu Archimédes (na rozdíl od Newtona) nepodléhá iluzi váhy, jako vlastnosti hmoty: Newton: váha kapaliny = vlastnost kapaliny (hmoty)

Archimédes: váha kapaliny = síla projevující se skrze kapalinu: „váha kapaliny = síla!"

Vzhledem k uvedenému tedy, vedle hydro-paradoxu, můžete (chcete-li) vědět také o dalších Newtonových spekulacích…

Nyní k Einsteinovi, v souvislosti s nímž pravíte: „Během druhé poloviny 19. století, obzvláště se studiem rychlosti světla – se vyskytly určité ani ne chyby, ale spíše nesrovnalosti některých rovnic v souvislosti s rychlostí světla."

Praktická věda pod pojmem „studium rychlosti světla" míní jeho konkrétní pozorování a experimentální měření.

Teoretická věda tím míní abstraktně matematické žonglování s čísly, jež je semeništěm nesrovnalostí (paradoxů, protimluvů atp.). Stále znovu a znovu jsme nuceni opakovat, že objeví-li se nesrovnalosti v teorii, pak je třeba napravit teorii konfrontací s praxí (realitou), nikoli její nesrovnalosti překonávat dalšími teoriemi. Zkrátka, zmíněné nesrovnalosti nebyl kompetentní řešit teoretik Einstein, jenž pouze vyspekuloval nereálnou teorii o hraniční, nepřekročitelné a neměnné rychlosti světla, jíž se pak zpětně vykládá („přizpůsobuje") realita. Einsteinovi nekritičtí pokračovatelé pak zpětně vymýšlejí rádoby „výklady" reálných experimentů, nebo si vymýšlejí „hypotetické experimenty" (např. tzv. „Einsteinův expres" aj.). Jak si ukážeme, v obou případech se dopouštějí tendenčních nepřesností, hraničících s více méně vědomým podvodem…

Tak např., jak uvádíte, každému z nás se asi stalo, že při pozorování z pohybujícího se vlaku, se jeho pohyb zdánlivě přenáší na jeho okolí (krajinu, či protijedoucí vlak). Tím jsou také dány základní reálné axiómy relativity pohybu:

1. reálný axióm = stanoviště pozorovatele se pozorovateli jeví (zdánlivě) vždy v relativním klidu!

2. reálný axióm = relativní pohyb stanoviště pozorovatele se zdánlivě (iluzorně) přenáší na jeho okolí!

Kdyby vzal Einstein uvedená fakta (1,2) v úvahu, jak věříte, pak by se tato úvaha nemohla stát zárodkem jeho teorie relativity. Pak by totiž Einstein musel uvažovat následovně:

Pozoruji-li z vlaku, jenž se pohybuje rychlostí světla (1c) protijedoucí vlak, jenž se rovněž pohybuje rychlostí světla (1c), pak se mi můj vlak jeví v klidu (0c) a protijedoucí vlak ve dvojnásobné rychlosti pohybu (2c). Pak platí: 1c + 1c = 2c

Protože Einstein vydumal: 1c + 1c = 1c, je evidentní, že uvedená fakta (1,2) v úvahu nevzal. Vzal-li je přece v úvahu, pak jen s vědomým úmyslem realitu popřít svými fantasmagoriemi (teoriemi relativity): „Ve všech inerciálních vztažných soustavách má rychlost světla ve vakuu stejnou velikost, nezávislou na vzájemném pohybu zdroje a pozorovatele".

Přeloženo do češtiny, Einstein nám tu chce učenou „latinou" vlastně namluvit že:

Pohybuje-li se stanoviště pozorovatele rychlostí světla, jeho pohyb se na jeho okolí zdánlivě nepřenáší (2. axióm neplatí).

Jeden žasne, že tak neskutečně hloupé tvrzení udělalo takovou „díru do světa", že mohlo omámit tolik vzdělaných lidí.

Oba zmíněné axiómy (1,2) přirozeně platí také pro tzv. „Michelsonův pokus". Jde však také o to, neohromovat čtenáře nesrozumitelnými názvy a výčty mnohosti podobných „optických experimentů", ale je třeba je vždy znovu přesně a srozumitelně popsat, aby měl každý, i ten kdo o nich dosud neslyšel, možnost ihned posoudit, co je na nich reálného a co nikoliv. Aby svůj soud nemusel nikdo odkládat na jindy, až bude mít příležitost se s věcí seznámit, což zpravidla nemá smysl, neboť diskuse na toto téma již dávno odezněla (není aktuální, není živá).

Michelsonův pokus:

Velmi názorně (jakoby „po lopatě") jsou Einsteinovy fantasmagorie popularizovány („pro čtenáře od 14. let") světově proslulými einsteinovci L. D. Landauem a J. B. Rumerem, v publikaci (r.1963) nazvané „Co to je teorie relativity" (čs. překlad P. Glogar r. 1972). Tato publikace mj. uvádí také tzv. „Michelsonův pokus": (str. 32) „(Michelson) změřil rychlost světla v různých směrech vzhledem k Zemi. Aby dokázal zachytit očekávaný nevelký rozdíl rychlostí."

Srozumitelně řečeno, Michelson předpokládal, že rychlost světla bude ve směru rotace Země větší (o rychlost rotace Země) a v protisměru rotace Země bude menší (o rychlost rotace Země).

Nato následuje poučení, že Michelsonův pokus nemůže ověřovat každý, neboť je k němu zapotřebí nákladné experimentální techniky a vynalézavosti, jakou mají jen vyvolení badatelé Michelsonova typu:

(str. 32) „Aby dokázal zachytit očekávaný nevelký rozdíl rychlostí s max. a prokazatelnou přesností, musel použít neobyčejně jemné a velmi vynalézavé experimentální techniky. Uspořádáním pokusu docílil tak vysoké přesnosti měření, že jeho přístroj mohl zaznamenat i mnohem menší rozdíl rychlostí, než jaký vůbec Michelson předpokládal."

Ještě následuje upozornění, že serióznost Michelsonova pokusu řádně ověřila akademická obec, která má Michelsonovu techniku i jeho vynalézavost rovněž k disposici: (str. 32) „...od těch dob (byl pokus) v nejrůznějších podmínkách mnohokrát opakovaný".

Nedáme-li se ohromit „neobyčejně jemnou a velmi vynalézavou experimentální technikou", „vysokou přesností měření" a nedáme-li se uchlácholit ujištěním, že tento pokus byl „v nejrůznějších podmínkách mnohokrát opakovaný", musí nás zarazit již úvodní slova, jež jsou tu dvakrát opakována: „očekávaný nevelký rozdíl rychlostí".

Tu se musíme ptát: Jak to že Michelson očekával nějaký rozdíl? Což neměřil rychlost světla „vzhledem k Zemi", která byla stanovištěm jeho pozorování?

1. reálný axióm = stanoviště pozorovatele se pozorovateli jeví vždy (zdánlivě) v relativním klidu!

Kdyby Michelson měřil rychlost letu svého klobouku v jedoucím vlaku, pak by v obou směrech (ve směru jízdy i v protisměru) nutně naměřil stejnou rychlost, neboť by v obou směrech měřil z pohledu k vlaku, který je v relativním klidu. Přesně tak je tomu i s rychlostí světla z pohledu Země („vzhledem k Zemi"). Protože nelze předpokládat, že Michelson nikdy ve vlaku nejel, je zřejmé, že nás ohlupuje již svým nesmyslným předpokladem „očekávaným nevelkým rozdílem rychlostí", který se nám snaží vsugerovat, jako správný předpoklad. Vpravdě neměl očekávat žádný rozdíl!

Autoři citované einsteinovské publikaci ovšem rozum 14. letého čtenáře preventivně zpracovávají i ve vlaku: (str. 28) „...v jedoucím vlaku by se světlo mělo v různých směrech šířit různými rychlostmi, zatímco v stojícím by měla být rychlost světla ve všech směrech stejná."

Lež, jako věž! V pravdě, ať vlak jede nebo stojí, světlo se vzhledem k němu bude šířit všemi směry stejnou rychlostí!

A preventivní ohlupování pokračuje dál: (str. 32) „Jakmile jsme tedy Zemi přirovnali k vlaku, přirozeně můžeme očekávat, že i na ní se bude světlo chovat tak podivně jako v našem pokusném expresu: různými směry se bude šířit různými rychlostmi."

Opět lež, jako věž! V pravdě můžeme očekávat, že i vzhledem k Zemi se světlo bude šířit všemi směry stejnou rychlostí!

V propagandistickém duchu: „Stokrát opakovaná lež, se nakonec stane pravdou!" následuje po důkladném „vyplachování mozku" falešný a poťouchle drzý závěr:

(str. 32) „Michelsonův pokus... přinesl překvapující a neočekávaný výsledek... Michelson zjistil, že na pohybující se Zemi se světlo šíří ve všech směrech naprosto stejnou rychlostí."

Slova „na pohybující se Zemi se světlo šíří ve všech směrech naprosto stejnou rychlostí" jsou totiž pravdivá. To, co jejich pravdivost překrucuje, jsou předchozí slova „Michelsonův pokus... přinesl překvapující a neočekávaný výsledek".

Ve skutečnosti Michelsonův pokus... přinesl samozřejmý a očekávaný výsledek!

Od překrucování konkrétní pravdy se pak pokročí k obecné polopravdě (lži):

(str. 33) „Michelson prokázal, že nezávisle na pohybu světelného zdroje, ba bez ohledu na to, zda se pohybuje či nepohybuje pozorovatel, šíří se světlo všemi směry touž rychlostí 300 000 km/s."

Tento obecný závěr je totiž pravdivý jen tehdy, je-li pohyb světelného zdroje totožný s pohybem pozorovatele. Jsou-li oba pohyby totožné, pak ovšem není třeba mluvit o každém zvlášť, jak to činí citovaná obecná polopravda, pak stačí říci, že je světelný zdroj totožný se stanovištěm pozorovatele, které se jeví vždy v klidu (1. reálný axióm). Citovaná obecná polopravda však rafinovaným verbálním eskamoterstvím pohyb světelného zdroje od pohybu pozorovatele odděluje („nezávisle na pohybu světelného zdroje, ba bez ohledu na pohyb pozorovatele"). Jakého klamu se tím Michelson dopouští?

1/ pozorovatel ve vlaku měří rychlost letu klobouku (v témž vlaku) ve obou směrech stejně:

a/ ve směru jízdy: (rychlost vlaku) 0km/hod + 5km/hod (rychlost klobouku) = 5km/hod (výsledná rychlost klobouku)

b/ v protisměru jízdy: (rychlost vlaku) 0km/hod + 5km/hod (rychlost klobouku) = 5km/hod (výsledná rychlost klobouku)

2/ pozorovatel v okolní krajině měří rychlost letu klobouku v jedoucím vlaku ve dvou směrech různě:

a/ ve směru jízdy: (rychlost vlaku) 50km/hod + 5km/hod (rychlost klobouku) = 55km/hod (výsledná rychlost klobouku)

b/ v protisměru jízdy: (rychlost vlaku) 50km/hod - 5km/hod (rychlost klobouku) = 45km/hod (výsledná rychlost klobouku)

Michelson svou překroucenou obecnou polopravdou tvrdí:

V obou případech (1ab, 2ab) se klobouk pohybuje stejnou rychlostí 5km/hod!?

On si to přirozeně o klobouku nedovolí říci, neboť to by mu každý sedlák nakopal do ....

On si tuto lež vyhradil pouze pro světlo, neboť to si každý sedlák přeměřit nemůže:

V obou případech (1ab, 2ab) se světlo pohybuje stejnou rychlostí 300 000km/s!?

Podvodný závěr pak einsteinovec Albert Abraham Michelson využívá k podlému útoku proti zdravému selskému rozumu:

(str. 34) „Ano, zklamal nás úsudek našeho „zdravého rozumu"...

dilatace času II. (Mirek, 21. 01. 2008 20:46)

Důsledky Einsteinovy teorie relativity pro koncept času:

Hodiny pohybující se vzhledem k pozorovateli jdou pomaleji než hodiny, které jsou vzhledem k němu v klidu. Tento jev zpomalení hodin pohybujících se vzhledem ke zvolené vztažné

soustavě nazýváme dilatace času. Časový interval mezi dvěma soumístnými událostmi (na určitém místě) v libovolné vztažné soustavě je tedy relativní veličina.

Čas měřený na jedněch a na druhých hodinách bude ukazovat jinak (protože každá událost probíhala v jiné vztažné soustavě inerciálního systému). Změny času a hmotnosti tělesa se totiž mění podle zákona teorie relativity, který říká, že fyzikální zákony jsou konstantní, včetně rychlosti světla.

Protože c musíme vždy obdržet stejné, v rovnici se pak mění jen parametry času a hmotnosti. Tak se dá dokázat, že čas a prostor nejsou absolutní (to je pak závažný problém pro teologii).

(Např. s rostoucí rychlostí tyče vzhledem k pozorovateli se délka tyče měřená tímto pozorovatelem zmenšuje, takže při rychlosti blížící se rychlosti světla c se délka tyče blíží k nule. Samozřejmě opět platí princip relativity, neboť můžeme uvažovat, že tyč je v klidu v soustavě K a nepohybuje se vzhledem k soustavě K´.) Fenomén dilatace času nám říká, že parametry času a prostoru jsou v různých soustavách různé.

Dilatace času patří snad právě k těm nejhůře pochopitelným (s ohledem na naší lidskou zkušenost) částem speciální teorie relativity.

Patří rovněž k velice těžko prokazatelným, protože není v lidských schopnostech sestrojit objekt, který byl schopen se pohybovat rychlostí blízkou rychlosti světla. Naštěstí jsme schopni sestrojit velice přesné atomové hodiny, které jsou schopné tuto dilataci zaznamenat i při nižších rychlostech (nižších vzhledem k rychlosti světla). Bylo provedeno několik pokusů, které dokazují, že se Einstein nemýlil:

1. V roce 1971 byl ověřen vztah pro dilataci času. Byly porovnávány atomové hodiny, kdy jedny zůstaly na Zemi a druhé obletěly na palubě letadla Zemi. Hodiny, které se pohybovaly kolem Země, se zpozdily o 203 ns. Tímto byl ověřen vztah pro dilataci s 10% přesností.

Toto popisuje tzv. paradox dvojčat: Ze Země odletí raketa, v níž cestuje jedno z dvojčat, zatímco druhé zůstane na Zemi. Raketa poletí rychlostí blízkou rychlosti světla, pak se raketa ve vesmíru obrátí a vrátí se na Zem. Tam na své dvojče čeká stařec, druhé dvojče - astronaut však zestárl jen málo. Jak je to možné? Podle základního postulátu speciální teorie relativity jsou všechny inerciální systémy rovnoprávné. Musíme si však uvědomit, že systém spojený s raketou není inerciální! Raketa nejdříve zrychluje, otáčí se a u Země zase brzdí - takový pohyb není rovnoměrný a přímočarý (dochází ke zrychlení a brzdění rakety).

Odpověď Mirkovi (dilatace času II.)

Paradox dvojčat:

Připomeňme si nejdříve výše zmíněné (v odpovědi na dilataci času I.) dva základní axiómy relativity:

1. reálný axióm = stanoviště pozorovatele se pozorovateli jeví (zdánlivě) vždy v relativním klidu!

2. reálný axióm = relativní pohyb stanoviště pozorovatele se zdánlivě (iluzorně) přenáší na jeho okolí!

Nyní si představme dvě stanoviště pozorovatelů, jako dvě pohybující se kosmická tělesa (A,B). Pozorovateli jsou dvojčata (A,B) ve věku nemluvňat:

a/ oběma pozorovatelům (A i B) se jejich těleso jeví v klidu (1. reálný axióm)

b/ oběma pozorovatelům (A i B) se cizí těleso jeví v pohybu, jenž v sobě zahrnuje pohyby obou těles (2. reálný axióm)

Oba pozorovatelé (A,B) tedy ze svého tělesa (stanoviště) pozorují pohyb druhého (cizího) tělesa např. následovně:

Cizí těleso se pohybuje rychlostí světla tak, že se od vlastního tělesa nejdříve vzdálí a za hodinu se zase vrátí zpět.

Závěr: Protože jsou poměry pro obě tělesa (A i B) naprosto stejné, obě dvojčata zestárnou o 1. hodinu!

Einsteinovci však paradoxně tvrdí: „Na jednom tělese bude nemluvně (o 1. hod. starší), na druhém stařec!?"

Nyní, hádej, hádej hadači, na kterém tělese bude nemluvně a na kterém stařec?

Einsteinovská nejapná odpověď: „Stařec bude na tom tělese, které my nazveme „Země" (A nebo B) a nemluvně bude na tom tělese, které my nazveme „Rakteta" (A nebo B)"!?

Jakým právem taková rozhodnutí einsteinovci činí? Prý podle základního postulátu speciální teorie relativity!?

Máme se tomu smát nebo si máme zoufat nad úrovní tzv. „teoretické-fyziky"?

Einsteinovci patrně namítnou: Ale vždyť na jednom tělese jdou hodiny pomaleji než na druhém!? „Rychleji na tom tělese, které jsme my nazvali „Země" (A nebo B) a pomaleji na tom tělese, které jsme my nazvali „Rakteta" (A nebo B)"!?

I když je to evidentní pitomost, přece si ověřme, má-li pohyb pozorovatele nějaký vliv na chod jeho náramkových hodinek:

Mechanismus hodin představuje malý vesmír sám pro sebe. Rafičky hodin se pohybují na ciferníku hodin, jako dva vlaky v okolní krajině. A jako se pohyb jednoho vlaku může zdánlivě spojit s pohybem druhého vlaku (z pohledu cestujícího v jednom z vlaků), tak se pohyb jedné rafičky může zdánlivě spojit s pohybem druhé rafičky (z pohledu blechy na jedné z nich). Protože cestující ve vlaku není totožný s blechou na rafičce, pohyb rafičky s pohybem vlaku, nebo pohyb vlaku s pohybem rafičky se nespojuje. Jinými slovy, vlak si jede podle svého a náramkové hodinky cestujícího ve vlaku si jdou také podle svého. Proto nám hodiny (a to ani tzv. „atomové hodiny") nijakou „dilataci času" nemohou ukázat!

Tvrdí-li einsteinovci, že „hodiny pohybující se vzhledem k pozorovateli jdou pomaleji než hodiny, které jsou vzhledem k němu v klidu", pak nás jako obvykle prostě ohlupují! Pardon, v jednom případě tu takový vliv je: Třískneme-li hodinami o zem, hodinový stroj se pravděpodobně zastaví…

Einsteinovci patrně ještě namítnou: Vždyť nám to všechno vyšlo po přesném počítání pomocí vyšší matematiky:

„Protože rychlosti světla musíme vždy obdržet stejné, v rovnici se pak mění jen parametry času a hmotnosti."

Jak jsme si ukázali na tzv. „Michelsonově pokusu" (viz dilatace času I.), není pravdou, že „rychlosti světla musíme vždy obdržet stejné". Kvůli Michelsonově podvodu tedy nebudeme „měnit v rovnici parametry času a hmotnosti".

V souvislosti s údajnými změnami hmotnosti se ještě musíme ptát: Co se na hmotnosti tělesa dle Einsteina mění? Její objem nebo její hustota? Pokud víme, Einstein tvrdí, že se mění její váha (tíha). O té však již víme, že není vlastností hmoty (viz hydro-paradox) a proto se nemůže vlivem pohybu tělesa měnit, zvláště ne mimo gravitaci Země, kde „Einsteinovy fiktivní rakety létají rychlostí světla"…

Tvrdí-li kdo, že: „Tak se dá dokázat, že čas a prostor nejsou absolutní (to je pak závažný problém pro teologii)", pak musíme odpovědět, že nic takového se dokazovat nemusí, neboť každý ví, že čas a prostor jsou jevy ryze relativní. Také se musíme ptát, který teolog kdy tvrdil, že čas a prostor nejsou relativní, ale absolutní? Rádi se tu dáme poučit.

Ať už se to dozvíme či nedozvíme, citované tvrzení znovu ukazuje na již zmíněnou skutečnost (viz Michelsonův pokus), že einsteinovcům, newtonovcům a jím podobným teoretikům jde jen o to, zpochybnit všechny reálné axiómy, aby se selský rozum neměl o co opřít, aby se nic nedalo jednoznačně dokázat, aby jednotlivý člověk neměl nijakou jistotu, aby lidé ztratili pevnou půdu pod nohama a cítili se být závislí jen na mínění spikleneckých „odborníků", aby svobodná lidská inteligence z planety Země zcela vymizela, aby se všichni lidé stali bez reptání duševními otroky ideologie a následkem toho i otroky tělesnými (sociálními)...

Pravíte-li, že dilatace času „Patří rovněž k velice těžko prokazatelným, protože není v lidských schopnostech sestrojit objekt, který byl schopen se pohybovat rychlostí blízkou rychlosti světla", pak lakonicky odpovídáme, že tu k dokazování není třeba ani rychlosti světla. Stačí sednout do obyčejného vlaku...

Na einsteinovské tvrzení, že „Např. s rostoucí rychlostí tyče vzhledem k pozorovateli se délka tyče měřená tímto pozorovatelem zmenšuje, takže při rychlosti blížící se rychlosti světla c se délka tyče blíží k nule" budeme reagovat ve Vašem třetím příspěvku (dilatace času III.), neboť tato iluze souvisí s tzv. „Dopplerovým jevem"...

dilatace času III. (Mirek, 21. 01. 2008 20:49)

Další důkazy dilatace času:

2. Závislost doby života mezonů na jejich rychlosti

Mezony jsou kladně nabité elementární částice o hmotnosti m = 273 me (kde me je hmotnost elektronu), vznikající např. v urychlovačích částic. Jsou to nestabilní částice, které se velmi rychle rozpadají na jiné částice. Přitom střední doba života částice v klidové soustavě (např. v laboratoři, vzhledem k níž by se nepohybovala) je T0 = 2,5.10-8s.

Podle zákonů klasické fyziky by mezon pohybující se vzhledem k laboratoři rychlostí v = 0,99c urazil od okamžiku svého vzniku do okamžiku rozpadu střední dráhu = 7,4 m. Experimenty však ukázaly, že střední dráhy, které mezony za těchto podmínek do okamžiku svého rozpadu urazí, jsou ve skutečnosti mnohem delší.

Chyba výpočtu spočívá v použití vztahů klasické fyziky pro rychlosti blízké rychlosti světla. Z hlediska pozorovatele v laboratoři na Zemi, vůči němuž se mezon pohybuje rychlostí 0,99c, je střední doba života T mezonu větší než T0, a proto mezon v laboratoři urazí větší střední dráhu 53 m.

3. Podélný Dopplerův jev. Každý ho známe z vlastní zkušenosti:

Při přibližování je tón vyšší a naopak, když se zdroj zvuku vzdaluje, tón se sníží.

Relativistický vztah pro Dopplerův jev byl potvrzen např. měřením frekvence světla vysílaného rychle se pohybujícími vodíkovými ionty. Jeho hlavní význam však spočívá v astronomických měřeních relativního pohybu kosmických objektů, který se projevuje změnou frekvence jimi vysílaného světla. Z posunu spektrálních čar ve spektrech těchto objektů se pak určuje jejich rychlost vzhledem k Zemi.

4. Příčný Dopplerův jev. Je-li spojnice pozorovatele s pohybujícím se zdrojem kolmá ke směru jeho rychlosti, podélný Dopplerův jev se podle klasické fyziky neprojeví, protože se zdroj k pozorovateli ani nepřibližuje ani se od něj nevzdaluje a nedochází tedy ke zhuštění či zředění vlnoploch. Nastává však příčný Dopplerův jev, který lze vysvětlit relativistickou dilatací času. Příčný dopplerův jev jako první experimentálně prokázali v roce 1938 američtí fyzikové H. E. Ives a G. R. Stillwell měřením frekvence světelného záření velmi rychlých iontů vodíku ve směru kolmém k jejich pohybu. Od té doby byla provedena řada dalších, ještě přesnějších měření, která potvrdila platnost vztahu pro příčný Dopplerův jev a tím i správnost relativistického vztahu pro dilataci času.

5. Korekce GPS. Dilatace času u satelitů – rozdíl satelitních a pozemských hodin je 38 mikrosekund/den.

Odpověď Mirkovi (dilatace času III.):

3. Podélný Dopplerův jev:

„Při přibližování je tón vyšší a naopak, když se zdroj zvuku vzdaluje tón se sníží" neboť tu dochází ke „zhuštění či zředění vlnoploch."

Představme si Dopplerovy „vlnoplochy" jako mnohost soustředných kruhů vodních vln, šířících se od místa (středu kruhů), kam do vody dopadl kámen. Pro zjednodušení tu budeme soustředné kruhové vlny nazývat „letokruhy". Nyní si namísto kamene představme jedoucí vozidlo šířící kol sebe zvukové letokruhy. Dejme tomu, že vozidlo jede rychlostí 10m/s, zvukové letokruhy se šíří rychlostí 400m/s.

A/ vozidlo se k nám přibližuje rychlostí: 400 + 10 = 410m/s

B/ vozidlo se od nás vzdaluje rychlostí: 400 - 10 = 390m/s

A/ když se k nám vozidlo blíží, blíží se k nám jednotlivé zvukové letokruhy v rychlejším sledu, jakoby vzdálenosti mezi nimi byly menší. Kmitání našeho ušního bubínku má tak vyšší frekvenci.

B/ když se od nás vozidlo vzdaluje, blíží se k nám jednotlivé zvukové letokruhy v pomalejším sledu, jakoby vzdálenosti mezi nimi byly větší. Kmitání našeho ušního bubínku má tak nižší frekvenci.

Vyšší kmitočet ušního bubínku představuje vyšší tón, nižší kmitočet nižší tón.

Vzdálenost mezi dvěma letokruhy lze ovšem pojímat také jako výše zmíněnou tyč (dilatace času II.), o níž einsteinovci tvrdí, že „s rostoucí rychlostí se její délka vzhledem k pozorovateli zmenšuje". Z Dopplerova jevu (A,B) je zřejmé, že její zkracování je pouze zdánlivé (tak se jeví pouze z jiného hlediska, z hlediska jedoucího vozu je tyč stále stejná), jako je zdánlivé (z jiného hlediska) zkracování vzdálenosti mezi zvukovými letokruhy (A). Tyč se takto zdánlivě může ovšem nejen zkracovat (A), ale i prodlužovat (B). K těmto iluzivním efektům ovšem nepotřebujeme rychlost světla (300 000km/s), ale postačí nám rychlost běžného vozidla a zvuku (A = 410m/s, B = 390m/s). A protože zkracování a prodlužování vzdálenosti (tyče) mezi letokruhy je stejně zdánlivé, jako zkracování a prodlužování času jejich přibližování (A) a vzdalování (B), nemůže být ani v těchto případech řeči o nějakém potvrzení „dilatace času".

Takto tedy budiž Dopplerův jev vysvětlen těm, kdo se chtějí „poškrábat jednoduše". Ti, co se chtějí „poškrábat složitě", potřebují tak jednoduchý jev vysvětlit „např. měřením frekvence světla vysílaného rychle se pohybujícími vodíkovými ionty".

Nejsme-li padlí na hlavu, pak nutně přijmeme vysvětlení jednoduché, zatímco to složité odmítneme, jako nepřehledné a tedy jako nepotvrzenou hypotézu!

Na základě jednoduchého vysvětlení však můžeme každému zjevný Dopplerův jev přijmout mezi reálné axiómy, jimiž pak můžeme zmíněnou hypotézu potvrdit nebo vyvrátit. Vy však stavíte koně za vůz, neboť pravíte, že nepotvrzenou hypotézou byl potvrzen (dokázán) Dopplerův axióm." Reálné axiómy se přece nepotvrzují (nedokazují). Lze je pouze jasně popsat a vysvětlit!

Tzn., že „relativní pohyby kosmických objektů, změny frekvence jejich světla" jsou měřeny pomocí ničím nepotvrzené hypotézy („měření frekvence světla vysílaného rychle se pohybujícími vodíkovými ionty"), která nemá s Dopplerovým jevem (axiómem) nic společného. Není tedy pravdou, že „hlavní význam (Dopplerova jevu) spočívá v astronomických měřeních relativního pohybu kosmických objektů". Tato spekulativní měření na Dopplerově jevu (axiómu) pouze parazitují.

Za tak nekorektních okolností je ovšem otázkou, nakolik je reálné „z posunu spektrálních čar ve spektrech kosmických objektů, určovat jejich rychlost vzhledem k Zemi" a s tím související údajné potvrzení „dilatace času"...

Totéž platí o spekulacích zvaných „závislost doby života mezonů na jejich rychlosti"!

4. Příčný Dopplerův jev:

Zde namítáme, směr nemá rychlost pohybu (m/s), ale pohyb. Také nám není jasné, jak může být něco kolmé ke směru pohybu, nikoli k dráze pohybu. Ani pak nám ovšem není jasné, co je to „spojnice pozorovatele" a jak může být kolmá k dráze pohybu zdroje zvuku. Uvádíte-li s tím do souvislosti situaci, kdy „se zdroj k pozorovateli ani nepřibližuje, ani se od něj nevzdaluje a nedochází tedy ke zhuštění či zředění vlnoploch", pak se jedná o stav, kdy je pohybující se zdroj zvuku (vozidlo) stanovištěm pozorovatele. V takovém případě k Dopplerovu jevu skutečně nemůže dojít. Jenže „pozorovatel tu na žádný způsob není k dráze pohybu svého stanoviště kolmý (skrze údajnou spojnici).

Uznáváme, že jste v těchto odborných věcech učenější než my a proto máte právo dávat nám to najevo učenými výrazy, prosíme však z výše uvedených důvodů o shovívavost, tj. o každému jasné vyjadřování…

Z Vašeho pokračujícího výkladu je také zřejmé, že tzv. „příčný Dopplerův jev" nepochází od Dopplera, ale od dvou amerických einsteinovců, kteří Dopplerovi podsouvají již vícekrát

zmíněné Dopplerovým axiómem nepotvrzené hypotézy („měření frekvence světla vysílaného rychle se pohybujícími vodíkovými ionty").

Za okolností, kdy se nepotvrzenou hypotézou potvrzuje jiná hypotéza, nás ovšem nemůže oslnit sdělení, že „od té doby byla provedena řada dalších, ještě přesnějších měření, která potvrdila platnost vztahu pro příčný Dopplerův jev a tím i správnost relativistického vztahu pro dilataci času"...

5. Korekce GPS:

Vykazuje-li měřením času na satelitech a na Zemi nějaké rozdíly, pak tu musíme počítat s určitou mírou nepřesnosti každého měřícího přístroje (každých hodin i atomových). V relativním světě není nic absolutně dokonalé. Tyto rozdíly nelze pokládat za důkaz „dilatace času", zejména ne tam, kde se nelze spolehnout na poctivost tendenčního einsteinovského badatele. Také jsme si již dokázali (dilatace času II.), že vnitřní pohyb mechanismu hodin nemá nic společného s vnějším pohybem tělesa hodin (ve vlaku, na Zemi, v raketě, či na satelitu)...

dilatace času IV. (Mirek, 21. 01. 2008 20:50)

Takže tady jsou některé důkazy, měření a žádné pouhé spekulace. STR + OTR jsou velmi důkladně rozpracované a potvrzené mnoha dílčími měřeními. Je tu jediný problém, že dosud nejsme schopni např. letět rychlostí světla a prakticky daný experiment provést. Ale měření prokazují, že ty zákonitosti tak fungují. Až bude dostupná technologie, nemělo by dojít k žádným dramatickým změnám a úpravám teorií. Vám se tu něco nezdá? Co Vám tady nesedí a co považujete za chyby? Nestavíte se předem až příliš podezřívavě ke všemu vědeckému jen proto, že máte dojem omylu Newtona v hydroparadoxu?

Možná tu jde jen o vyjasnění pojmů. Není přece nutno vše smést ze stolu jen proto, že třeba hovoří každý o něčem jiném. Všechny tyto jevy – nebo teorie jsou zpracovány matematicky pomocí vzorců. Z nich logicky – krok za krokem vyplývají všechny tyto relativistické závěry.

Sice někdy se možná za použití logiky dojde k něčemu, co vypadá nelogicky, ale znamená to, že je to chybné? Hovoříte o „selském rozumu". Cožpak není spousta věcí (než jen Einsteinova STR+ OTR), které na první pohled odporují selskému rozumu?

Odpověď Mirkovi (dilatace času IV.):

Chápeme, že pro Vás nebude lehké přijmout jako realitu, že to, co bezelstně pokládáte za „některé důkazy, měření, velmi důkladně rozpracované a potvrzené mnoha dílčími měřeními", se ukázalo být nejen obyčejnými spekulacemi, ale dokonce vědomými fabulacemi a podvody vykutálených einsteinovců a newtonovců...

Vy tu vidíte jako „jediný problém, že dosud nejsme schopni např. letět rychlostí světla a prakticky daný experiment provést". My tu vidíme jako jediný problém chorobnou nepoctivost tzv. teoretické vědy. Na tom žádné dostupné technologie nic nezmění. Změnit je třeba lidské myšlení!

Protože jsme na vaše otázky: „Vám se tu něco nezdá? Co Vám tady nesedí a co považujete za chyby?" důkladně odpověděli, doufáme, že nás již nebudete podezřívat z „přílišné podezřívavosti ke všemu vědeckému jen proto, že máme dojem omylu Newtona v hydroparadoxu." Také doufáme, že jsme Vás přesvědčili přinejmenším o tom, že tu nejde o pouhé „vyjasnění pojmů", že „nemluvíme každý o něčem jiném."

Pravíte-li, že: „Všechny tyto jevy – nebo teorie jsou zpracovány matematicky pomocí vzorců. Z nich logicky – krok za krokem vyplývají všechny tyto relativistické závěry", pak jen potvrzujete, že tyto teorie nemají nic společného s realitou, ale jsou to jen spekulativní abstrakce založené na spekulacích abstraktní matematiky, emancipované od konkrétní reality.

Na Vaši otázku: „Sice někdy se možná za použití logiky dojde k něčemu, co vypadá nelogicky, ale znamená to, že je to chybné?" odpovídáme: Používání pouhé logiky (bez ohledu na realitu = nereálná logika) je semeništěm logických protimluvů a paradoxů, které jsou

jasnými důkazy, že je to chybné. To, co je třeba používat je reálná logika (s ohledem na realitu), která nevede k žádným paradoxům! Vy pravíte: „Cožpak není spousta věcí (než jen Einsteinova STR+ OTR), které na první pohled odporují selskému rozumu?"

My pravíme: Je spousta nesmyslů, které odporují zdravému selskému rozumu" nejen „na první pohled" (úsudku na základě pouhého vnímání), ale také „na druhý pohled" (úsudku na základě uvažování o pozorovaném)...

-zmp-

Michelsonův experiment (Petr, 27. 01. 2008 14:18)

Jen bych chtěl říct, že v jedné knize, která se snažila hájit církev, bylo napsáno, že ačkoliv se heliocentrická teorie všude považuje za pravdivou, nebyl do dnešního dne pohyb Země prokázán. A autor se odvolává právě na Michelsonův experiment, který podle něj naznačuje, že právě Země se nehýbe! (Michelson ale v době pokusu rozhodně nebyl "einsteinovec".)

Odpověď Petrovi (Michelsonův experiment):

Rotace Země kol své osy prokázána je. Obíhání Země kol Slunce není ani v heliocentrické soustavě nutné. Všechny jevy, jež jsou tím vysvětlovány (např. čtvero ročních období) lze stejně dobře vysvětli ročním precesním kuželem (krouživým vychýlením zemské osy, jako u dětské káči). Michelsonův experiment ovšem nemůže dokázat vůbec nic (ani rotaci Země). Einstein před svými teoriemi relativity také nebyl einsteinovec…

řád a chaos (Petr, 26. 01. 2008 09:58)

V minulé odpovědi na "paradox lháře" jste se zmínil o chaosu. Co myslíte, existuje řád nebo chaos? Nebo existuje obojí? Kantovsky řečeno, když hovoříme o celku (univerza), nemohu tu otázku rozhodnout: dostávám se do paradoxu. Řeknu svými slovy: Věta "Všechno je náhodné" vyvrací sama sebe, "Všechno je řád (zákon)" předpokládá, že něco řád není (je to "svobodné"). Jestliže je řád, proč klade žába tolik vajíček "zbytečně"? Mohu říct, že ale nejsou zbytečně, i když se nám to tak (relativně) jeví. Jestliže je řád, proč se vývoj jakoby opakuje po spirálách? Co znamená svoboda, co znamená chaos? Jakým způsobem podle Vás lze otázku řádu a chaosu rozhodnout, abych se nedostával do paradoxů?

Odpověď Petrovi (řád a chaos):

Řád (uspořádané, systematické) je relativním opakem chaosu (neuspořádaného, nesystematického, nahodilého). Strom v lese představuje řád, mnohost stromů v lese představuje chaos. Mnohost stromů v udržovaném parku představuje řád. Ozubené soukolí představuje řád, rozložená mnohost ozubených koleček představuje chaos, přičemž každé jednotlivé ozubené kolečko představuje opět řád…

Pozitivně lze zobecnit:

a/ řád představuje vždy jednotu uspořádané mnohosti, nikdy pouhou mnohost

b/ chaos představuje vždy neuspořádanou mnohost, nikdy jednotu

c/ pojem „chaos řádů" (neuspořádaná mnohost řádů) je přijatelný

Negativně lze zobecnit:

d/ pojem „řád chaosu" i „řád chaosů" je nesmyslný (paradoxní protimluv) – využíván v tzv. „teorii množin"

e/ pojem „chaos řádu" je rovněž nesmyslný (paradoxní protimluv) – dosud akademickou matikou nevyužíván

Mezi chaos a svobodu nelze klást rovnítko. Chaos představuje vnější volnost, k níž není třeba vnitřního řádu (řádného poznání reality), jako ke svobodě (vnitřní i vnější)…

Dítě roste (tělesně se vyvíjí) během let. Léta se opakují v kruzích. Spojíme-li oba pohyby dostaneme spirálu…

Zenonovy paradoxy (Petr, 26. 01. 2008 09:45)

Zmínil jste paradox lodi, která se pohybuje a přitom se nám zdá, že se nepohybuje. Podobně věda pracuje s paradoxem rychlosti světla, která se nám zdá konstantní, ať už letíme jakoukoliv rychlostí. Nevznikají tyto paradoxy spíš z naší neschopnosti registrovat "spojité", ale vždy jen "přerušované" jako okénka ve filmu? Totiž, že nikdy neumíme uchopit část a celek zároveň? Nemohu jakoby vystoupit ze sebe a podívat se na svět včetně sebe v celku. I když si myslím, že teoreticky by to nějak být možné mělo, abych nahlédl univerzum v celku.

Geocentrický model je stejně pravdivý jako heliocentrický, pouze ten druhý se snadněji počítá. Když tedy mluvím o celku, tak mi vzniká paradox toho co je to vlastně pohyb. Jak rozumíte Zenonovým paradoxům o pohybu?

Odpověď Petrovi (Zenonovy paradoxy):

Veškeré paradoxy jsou dány nepravdivými výklady reality…

Problém s registrací spojitého nemá naše vnímání, ale naše paměť a naše myšlení (uvažování). Zatímco pouhé vnímání je nesystematické a proto vnímáme chaoticky, myšlení je systematické a dává tak vnímanému chaosu systém (řád). Protože řád představuje jednotu mnohosti, můžeme o vnímaném myslet jen v podobě přerušované řady vjemů. Proto naše oči mrkají (přerušují vnímání), proto střídáme bdění se spánkem, život se smrtí aj. Proto např. děti poznávají destruktivně (rozbíjejí hračky). Proto se vůbec člověk v přírodě chová nejdříve destruktivně a teprve potom ji může přeuspořádat (stavět atp.).

Pohlíží-li dítě na hodinový stroj, vidí jen chaotickou mnohost součástí stroje, přestože jsou viděné součásti uspořádané do jednoty hodinového stroje. To proto, že celek (jednotu) nelze uchopit (pochopit) vnímáním, ale rozumem (porozuměním řádu vnímaného předmětu). Proto nemůžeme svět vč. sebe vnímat, můžeme mu však takto porozumět…

Při vypouštění umělých kosmických těles (družic atp.) se počítá podle geocentrické soustavy…

Po mnohaletém úsilí se podařilo shromáždit pouze devět aporií (paradoxů) Zénóna z Eleje. Jedna z nich se ukázala být Filopónovým podvrhem a dvě se ukázaly být totožné, ač je jejich znění na první pohled velmi odlišné. Tzn., že Zénónových aporií je všeho všudy sedm (pokud se ovšem někde ve světě nenajde další). Čtyři Zénónovy aporie citované u Aristotela jsou pokládány za aporie proti pohybu. V pravdě se však pohybu týká pouze jedna jediná (o závodišti)…

V principu se všechny Zénónovy aporie zdají vyvracet realitu, jak ji dnes a denně vnímáme. Ve skutečnosti je Zénón z Eleje zakladatelem tzv. „negativní logiky", dokazující, jak realita v žádném případě není možná. Před lidstvo je tak postaven úkol rozvinout „pozitivní logiku" Melisa z Eleje, která dokáže, jak realita možná je (jak existuje)…

Téměř 2 500 let zůstávají Zénónovy aporie nevyřešeny. V poslední době se einsteinovci tváří, že některé aporie (ne-li všechny) vyřešili. Jejich „řešení" je však vždy na úrovni Michelsonova podvodu…

Pro zajímavost a k zamyšlení můžeme všech sedm aporií Zénóna z Eleje zveřejnit zde na naší webové stránce…

Následkem zhoubného bujení nereálných teorií newtonovců, einsteinovců a teoretické vědy vůbec, je dnešní školské (akademické) myšlení natolik rozvráceno, že mu řešení Zénónových aporií nelze předložit bez současného vyvrácení učení teoretické vědy, jak jsme si je bohužel všichni osvojili ve školních lavicích. Tím je dána nutnost obsáhlejšího (textového i obrazového) přístupu k řešení aporií Zénóna z Eleje, jež zatím nebudeme moci zveřejnit zde na našich stránkách, ale pouze knižně…

Jak k tomu došlo? (Helena, 03. 02. 2008 16:19)

Vážení přátelé, jako laikovi mi je nyní trošku srozumitelnější to, co je Einsteinova teorie relativity. Předtím jsem to ani netušila. Protože zatím nikdo z návštěvníků nemá argumenty nebo odvahu nebo chuť diskutovat na toto téma, mně jsou nejasné tři věci:

1. Když se na Vaši argumentaci nikdo neozval, znamená to, že buď zde nejsou machři, kteří by Vás přeargumentovali, nebo to prostě nejde. Jak to je? Je tím jednou provždy vyjasněna otázka nepravdivosti Einsteinových teorií? Můžeme jako čtenáři tohoto webu považovat Einsteina za podvodníka anebo mírněji řečeno za mýlícího se spekulanta? (Mimochodem, dělal to schválně, vědomě nebo tomu fakt věřil? Udělat takovou školáckou chybu? Dát jako předpoklad konstantní rychlost světla a pak tedy krátit či prodlužovat čas a délku!) A že by to desítky, stovky lidí, vědců, badatelů neodhalily? Jak k tomu došlo?

2. S tím souvisí druhá otázka: kde došlo k tomu zlomovému bodu, kde se Einstein, tedy podle Váš, dopustil osudového selhání? Že dal tu rychlost světla jako konstantní? A pak musel realitu přizpůsobovat tomuto předpokladu?

3. A jestli to (jako obecně vědecké teorie) tedy není vždy zcela pravdivé, jak to, že potom jim, vědcům to vychází, když posílají rakety do vesmíru či bádají v mikrostrukturách hmoty? Vlaky jezdí na magnetickém polštáři 600 km/hod, lékaři léčí, počítače počítají, atomové elektrárny štěpí nějak jádra atomu či co se tam děje, ale funguje to! ... Mikročipy aj. špičkové technologie jsou jako výsledek vědeckého bádání tu...

V čem jsou ty omyly?

Máte ohledně Einsteina v záloze něco, na co třeba čekáte, že ještě nikdo nepoložil a Vy víte, že o je zásadní klíčový bod? Nebo je to jen Michelsonův pokus? Může ještě nějaký "einsteinovec" něco převratného namítnout?

Odpověď Heleně (Jak k tomu došlo?):

1. Einsteinovy teorie relativity stojí a padají s tzv. „hraniční rychlostí světla", která stojí a padá s tzv. „Michelsonovým pokusem", který není nic jiného než drzým podvodem. Během let, v nichž se newtonovci, einsteinovci aj. podvodníci zmocnili akademické půdy a skrze ni státního školství, vyprodukovali a neustále produkují nové a nové nereálné teorie, s nimiž buď běží ihned na trh (pokud „potvrzují" ty předchozí) nebo je ukládají do šuplíku (pokud „vyvracejí" ty předchozí). Takto předzásobeni pro každou situaci se chovají jako mýtická Lernská hydra, jíž vždy znovu narostly dvě nové hlavy, namísto té, kterou jí uťal Héraklés. Zkrátka, vyvrátíte-li jim jednu teorii, ihned vyrukují s dvěma jinými. Pro ně není problém, počkat, až vymřou ti, kteří jim něco vyvrátili a pak to znovu vrátit na akademický trh a pak tím znovu vyplachovat mozky dětí školou povinných. Pro ně je doslova radostnou zvěstí, nejste-li si jista, zda Einsteinovy teorie byly či nebyly vyvráceny definitivně. Na takovou otázku si musíte odpovědět sama, neboť co si počnete, když my zrovna nebudeme po ruce? Einsteinovci Vám přece budou tvrdit, že vyvráceny nebyly, ač jsme je naprosto jednoznačně vyvrátili. Jednoznačně však neznamená definitivně, neboť záleží jen na lidech, zda si jednoznačné důkazy už nikdy nedají vzít, nebo se dají znovu a znovu ohlupovat einsteinovským žvaněním.

Otázku, zda je Einstein podvodník nebo bludař, lze zobecnit: Jsou tzv. „vědci" lidé duchovně mravní a duševně morální? Ač do nich nevidíme přece se můžeme řídit zásadou Ježíše z Nazareta: „Strom poznáte podle ovoce!" Nejlépe je to patrné na „hydrostatickém paradoxu". Ač realita zcela jednoznačně vyvrací newtonovskou teorii, přece se tzv. „vědci" drží zvrácené teorie a jejím jménem pomlouvají realitu (nadávají jí do „paradoxů"). To je naprosto jednoznačně usvědčuje z nemravnosti a nemorálnosti, jinými slovy z nepoctivosti a vědomé lživosti. Což lze einsteinovské paradoxy (např. paradox dvojčat) pojímat jinak? Což lze Michelsonův pokus pokládat za pouhý omyl, nikoli za vědomý podvod?

Lidé jsou dnes vždy označeni za paranoidní, tuší-li někde nějaké spiknutí. Zde ho máte jako na dlani!

Otázka: „že by to desítky, stovky lidí, vědců, badatelů neodhalily?" nebere v úvahu dnes již doslova všude do nebe volající korupci. Za odhalení pravdy Vám nikdo nic nedá. Bohatství, společenské postavení a slávu můžete získat jen když se upíšete ďáblu. Celý sociální systém současných totalit je veskrze korupční. Pokud se přesto najde nezkorumpovatelný praktický vědec a nějaký teoretický podvod odhalí, dolehne na něj globální akademická moc, která ho v nejlepším případě zesměšní nebo zcela ignoruje, v obou případech se však postará, aby jeho názory nebyly publikovány v žádných masově sdělovacích prostředcích:

„...je to *(Einsteinova teorie relativity)* zahalené do velkolepého matematického šatu, jenž fascinuje a oslepuje, takže lidé nevidí chyby, na nichž je to založeno. Ta teorie je jako žebrák, oděný purpurem, o němž si nevědomí lidé myslí, že je král. Jejími exponenty jsou brilantní lidé, ale ti jsou spíše metafyzici a ne vědci." (Nikola Tesla)

2. Jak již bylo řečeno, Einsteinovy teorie relativity stojí a padají s tzv. „hraniční rychlostí světla". Einsteinovo selhání však musíme hledat na úrovni mravní a morální. Jistě znáte Einsteinovu podobiznu (fotografii), na níž na lidi vyplazuje jazyk...

3. Zde musíte přísně rozlišovat komu co vychází a kdo jen předstírá, že mu něco vychází. Ve stínu slávy nepoctivé „teoretické vědy" trpělivě, jako „Popelka" pracuje poctivá „praktická věda". Neboť kdyby ani praktická věda (bádání a výzkum) nebyla poctivá, žili bychom dodnes tak říkajíc na stromech. Špičkové technologie, o nichž mluvíte, jsou dílem praktiků, nikoli teoretiků, kteří svými ideologickými spekulacemi opentlují praktické výsledky bádání (objevy) i výzkumu (vynálezy). Rádio i TV nepřestanou fungovat, budeme-li se ve škole učit, že v nich bydlí trpajzlíci. Žádný praktický objev ani vynález nebyl učiněn na základě teorie, ale cestou praktického ověřování předpokladů v realitě a důsledně logického vylučování omylů.

Předpoklad má právo na omyl, neboť je něčím, co je prozatím položeno předem, v očekávání, že to bude potvrzeno nebo vyvráceno. Naproti tomu teorie může být jen lživá, neboť se vydává za konečný ba ověřený výklad (nikoli za předpoklad)...

Na otázku, zda máme ohledně Einsteina ještě něco v záloze, musíme odpovědět. Nejedná se jen o Einsteina, ale také o Newtona a řadu dalších podvodníků. Z pedagogických důvodů však není rozumné, abychom vyvracením jejich bludů obtěžovali veřejnost, která o věc nemá nijaký zájem. Pokud však někdo nějaký konkrétní blud hlásá, hájí, popř. se na něj odvolává nebo o něm alespoň vyslovuje pochybnost, tu již má smysl ho vyvracet, neboť schopnost poznávat pravdu lze zakládat jen na těch silách (úsilí), jež byly vynaloženy na překonání bludu (omylu nebo lži)...

Otázka, zda může nějaký einsteinovec něco namítnout je otázkou, jak se může ještě bránit ten, kdo byl přistižen „in flagranti". Životní atleti tu doporučují: „Zatloukat, zatloukat, zatloukat!" Kdo se totiž jednou upsal ďáblu, ten se již ze svého osudového závazku nevymaní. Pokud to někdo přece dokáže, pak se jedná o skutečný zázrak. Nejde tedy o to, přesvědčit einsteinovce, ale je třeba otevřít oči jejich obětem...

-zmp-

(Hombre, 10. 10. 2008 09:48)

Jsem velice rád, že kromě vědeckých fantasmagorů existují lidé se zdravým rozumem,děkuji za tyto stránky.

Michelsonův pokus (Michal Holub, 24. 11. 2008 09:19)

Michelsonův pokus neměl za cíl určit rychlost světla, ale ověřit existenci éteru. Světlo se považovalo za vlnění. Vlny musí procházet médiem, aby to byly vlny (hloupé, ale snad srozumitelné). Tj. seismické vlny potřebují masu, vlny na moři vodu, vítr vzduch atd. A předpokládalo se, že světlo prochází taky nějakým médiem a pojmenovalo se to éter. Michelsonův pokus měl ověřit existenci éteru, neověřil. Rozhodně si nekladl za cíl zjistit rychlost světla. Pokus byl proveden 1881 a speciální teorie relativity byla publikována 1905.

Odpověď Michalovi H. (Michelsonův pokus):

V našich diskusích se nikde nepraví, že by Michelsonův pokus měl určit (zjistit, změřit) rychlost světla, ale že chtěl rozhodnout, zda je či není rychlost světla do všech stran (podle tehdejších představ v podobě kulové vlnoplochy) konstantní, zda je či není ovlivňována (zvyšována či snižována) rychlostí pohybu světelného zdroje. Tzn., že již dávno před Michelsonem (tedy i před Einsteinem) se spekulovalo o možnosti „hraniční rychlosti světla". Existují také indicie, že Einstein svou teorii relativity v podstatě ukradl nějakému Italovi, který ji rozpracoval již dávno před ním (patrně i před Michelsonem).

Nuže, Michelson předpokládal, že v případě ovlivňování rychlosti světla rychlostí pohybu světelného zdroje, může zpětně prokázat existenci „absolutního klidu", jako „systému" jenž je souměřitelný (ztotožnitelný) s tzv. „světelným éterem", jenž byl od dob Aristotelových pokládán za jakousi výplň (podstatu, substanci, látku) meziplanetárního, popř. i mezihvězdného prostoru, která je v absolutním klidu.

Michelsonův pokus prý opakovaně prokázal, že žádný absolutní systém neexistuje.

Reálně tím ovšem Michelson především usvědčil sebe sama, že je vůl (nebo podvodník?). Již samotný pojem „systém" znamená uspořádání vzájemných vztahů (relací), takže je veskrze relativní a nic absolutního nepřipouští, tím méně může být sám absolutní. Rovněž porovnávání (relativizace) jakéhokoliv relativního systému s absolutnem (éterem v absolutním klidu či jiným) je čirý nesmysl, neboť „relativizované (srovnatelné) absolutno" je stejná hloupost jako „absolutní systém".

Zkrátka, k tak samozřejmému závěru, že „absolutní systém" neexistuje, nepotřeboval Michelson tak komplikovaná cingrlátka (tzv. „pokus"), ale pouhou špetku zdravého rozumu (nebo vědecké poctivosti?).

Michelsnův nejapný pokus, jenž zcela dryáčnicky a podvodně „prokázaL" původně jen neexistenci „absolutna", byl později einsteinovci využit také pro podporu Einsteinovy teorie relativity, jako „důkaz" tzv. „hraniční rychlosti světla". Einsteinovci při tomto podvodu zcela evidentně počítají s tím, že veřejné mínění nezná (v akademickém školství si nemohlo osvojit), v našich diskusích vícekrát zmíněný reálný axióm badatele (stanoviště pozorovatele se jeví být vždy v klidu) a reálné „třetí hledisko" myslitele (viz odpověď Petrovi: filosofický problém relativity pohybu). S obojí neznalostí ovšem kalkuloval při „výkladu" svého pokusu také Michelson...

-zmp

Přehled komentářů Moderní okultismus..

Moderní okultismus.. 11 (B Bláhový, 05. 05. 2010 03:17)

NEVĚŘTE VŠEMU A KAŽDÉMU, VĚŘRE SVÉMU ZDRAVÉMU ROZUMU !

DILETACE A DALSÍ HOVADINY JSOU PRO scifi..

Moderní okultismus.. 10 (B Bláhový, 05. 05. 2010 03:09)

Balistická teorie

Z dobrého důvodu jsme se nezmínili o balistické teorii Waltra Ritze, v níž je rychlost světla konstantní vzhledem k rychlosti emitujícího zdroje (vs + c). Ve volbách by si tuto možnost s největší pravděpodobností vybral „člověk z ulice" a předpokládal, že se rychlost světla chová jako rychlost odpáleného baseballového míčku nebo projektilu vystřelenému z tanku. Ritzova úvaha je rovněž antitezí k Einsteinovu druhému postulátu.

Přestože je balistická teorie v souladu s nulovým výsledkem M-M experimentu a důkazem o dvojhvězdě, byla vyvrácena dalšími experimenty (viz odkazy 34 a 35). Tyto pečlivě naplánované experimenty byly provedeny ve vakuu, pouze se zrcadly a bez jakýchkoli čoček. Důvodem bylo zabránit absorpci fotonu a regeneraci od „nulování" nějaké další udělené rychlosti k rychlosti paprsku odraženého zrcadlem.

Cestování časem?

Několik příliš horlivých stoupenců Einsteinovy teorie zašlo až tak daleko, že navrhovali při překročení rychlosti světla možnost cestovat časem. Kéž by to byla pravda. Vrátil bych se v čase a připjal medaili na hruď „Mr. Hippie"…

Moderní okultismus.. 9 (B Bláhový, 05. 05. 2010 03:06)

Modifikovaná Lorentzova teorie éteru

Vědecké autority z hlavního proudu rády říkají, že kdyby nebylo Einsteinovy relativity nefungoval by GPS. Clifford Will z Washingtonské univerzity řekl31:

SR (Speciální teorie relativity) byla experimentálně potvrzena tolikrát, že prohlašovat, že s ní něco není v pořádku hraničí s šílenstvím. Byly provedeny experimenty, které měly SR přímo otestovat. Kdyby nebylo SR nefungovaly by na světě žádné urychlovače částic. Kdyby speciální teorie relativity nefungovala tak, jak si myslíme, nefungoval by ani systém globální navigace.

Opravdu? Co o teorii relativity a systému globální navigace říká jeden z nejpřednějších světových odborníků na GPS? Ronald R. Hatch je ředitel navigačních systémů v NavCom Technology a bývalý předseda Institute of Navigation. Ten naopak ve svém článku píše, že GPS prostě Einsteinově teorii relativity odporuje. A co víc: jako alternativu k Einsteinově relativitě navrhuje používat modifikovanou Lorentzovu teorii éteru32. V prvním řádu s relativitou souhlasí, ale upřesňuje ji pro jisté astronomické anomálie, které teorie relativity nevysvětluje.

Žádný princip relativity?

Přestože Newton měl s pojmem „absolutní prostor" své problémy, týká se jeho první zákon (zákon o setrvačnosti) absolutního prostoru či jiné vztažné soustavy, pohybující se vůči absolutnímu prostoru konstantní rychlostí. Ernst Mach navrhl, aby byl pojem absolutní prostor vztažen k „vzdáleným pevným hvězdám". V podobném duchu jako některé Machem navržené ideje, vyslovil Lévy předpoklad33, že princip relativity je nesprávný, a že ve vesmíru může existovat nějaká základní vztažná soustava, v níž je rychlost světla konstantní. Pokud je to pravda, pak nejsou všechny vztažné soustavy rovnocenné. Lévy navrhuje za základ zvolit univerzální vztažnou soustavu v níž je éter v klidu. To je ve skutečnosti antiteze k Einsteinovu prvnímu postulátu.

Moderní okultismus..8 (B Bláhový, 05. 05. 2010 03:04)

Abychom byli poctiví, musíme hrát ďáblova advokáta Beckmannovy teorie. K popírání alternativních teorií jako je tato je často používán důkaz dvojhvězd. Uvažujme binární hvězdný

systém otáčející se kolem svého těžiště, umístěný ve značné vzdálenosti od Země. Podle Beckmannovy teorie emituje každá z jeho hvězd světlo rychlostí c vzhledem k vlastnímu zdroji gravitačního pole. Za předpokladu vhodné orientace ekliptiky vzhledem k těžišti je světlo zpočátku emitováno rychlostí c + v z jedné hvězdy a rychlostí c – v z druhé hvězdy (předpokládáme-li, že v je tečná rychlost rotace obou hvězd). Během rotace se role obou hvězd střídají a rychlost v se mění podle sinusové funkce. Tyto změny rychlosti světla by měly vyvolat neobvyklé světelné efekty – neobvyklý Dopplerův posun a další anomálie, jenomže tyto zvláštní světelné efekty astronomové prostě nepozorují.

Ale Beckmannova teorie toho říká víc. Gravitační pole dvou hvězd se v určité vzdálenosti od jejich těžiště samozřejmě spojí do jednoho sloučeného pole a rychlost světla se od těchto hvězd bude šířit běžnou rychlostí c. To však není konec příběhu. Světlo cestující z těchto hvězd po nebi se zrychluje a zpomaluje, aby se vždy šířilo rychlostí světla vzhledem k jakémukoli zdroji gravitačního pole, s nímž se setká. Po vstupu do naší sluneční soustavy světlo z hvězd přejde do heliocentrické vztažné soustavy a po dosažení gravitačního pole Země bude mít opět rychlost c vzhledem k její vztažné soustavě. To je rozhodně hereze – dvě světla z hvězdných zdrojů budou zprvu cestovat rozdílnými rychlostmi a poté se jejich rychlost stabilizuje na běžnou rychlost. A tato rychlost se změní, když světlo z hvězd vstoupí do naší sluneční soustavy a opět poté, když se dostane do dosahu gravitačního pole Země. Rychlost světla se bude pochopitelně měnit v závislosti na tom, jestli je nablízku nějaký zdroj gravitačního pole. To je zajímavá teorie, která „dává smysl" nejen proto, že nahrazuje teorii částečně vlečeného éteru, ale také proto, že je v souladu s radiovými daty sond Pioneer 10 a 11 z dalekého vesmíru (a pravděpodobně s radarovými daty z Venuše z 60. let).

Moderní okultismus.. 7 (B Bláhový, 05. 05. 2010 03:02)

Roku 1991 byl proveden další experiment, který měl potvrdit galaktickou složku rychlosti éteru. Roland DeWitte provedl v Belgii experiment, který zahrnoval dvoje cesiové hodiny, vzájemně vzdálené o 1,5 kilometru podél poledníku. Každá z cesiových časových základen generovala RF signál na frekvenci 5 MHz. Takto byly vytvořeny dva nezávislé identické signály v rámci přesnosti cesiových hodin. K zaslání jednoho RF signálu k druhému, k porovnání pomocí fázového detektoru, byl použit dlouhý, do země zakopaný koaxiální kabel. DeWitteho experiment probíhal 178 dní.

Výsledky ukázaly anomální fázový posun v souvislosti s hvězdným, nikoli civilním časem. Při periodě 23 hodin, 56 minut a ± 25 sekund (jeden hvězdný den) bylo prokázáno, že účinek zodpovědný za fázový posun je galaktického, nikoli lidského původu. Bylo by velmi zajímavé zopakovat tento experiment a zahrnout do něj i měření zakřivení dráhy, aby se ukázalo, zda by poté nebyl dosažen nulový výsledek.

Méně přesná měření prováděli Torr a Kolen v NIST24 pomocí 500 metrů dlouhého kabelu a rubidiových hodin. Přitom pozorovali nevysvětlený jednosměrný fázový posun nezávislý na úplném měření zakřivené dráhy. Tyto jednosměrné výsledky Einsteinova teorie nepředvídá a je těžké si představit, že by výsledek pozorovaný DeWittem, mohl způsobit nějaký jiný mechanismus či lidský výtvor – zcela jistě nešlo o tepelné vyzařování nebo lidskou činnost, která by měla vztah k střednímu slunečnímu dni (24 hodin).

Teorie založená na gravitaci

Moderní okultismus.. 6 (B Bláhový, 05. 05. 2010 03:01)

Galaktický posun

Kromě oběhu rotující Země kolem Slunce má celá naše sluneční soustava galaktickou složku rychlosti. Velmi citlivý a přesný experiment s posunem éteru může tuto složku detekovat, pokud bude prováděn ve větších výškách, aby byl oslaben vliv částečně strhávaného éteru. Přestože se o tom v učebnicích nepíše, experiment tohoto druhu prováděl v polovině 20. let (20. století) na vrcholu hory nedaleko observatoře Mt. Wilson fyzik Dayton Miller18. Jeho experiment představoval úplný zázrak vědy, prováděný s neobyčejnou péčí a přesností

v průběhu několika let. (Viz vynikající článek v IE č. 38, v němž James DeMeo popisuje Millerův experiment s interferometrem.)

Miller dospěl k závěru, že se Země posunuje směrem k vrcholu jižní nebeské polokoule, směrem k Doradu, Mečounu, při stoupání 4 hod. 54 min a deklinaci –70° 33′, uprostřed Velkého Magellanova mračna a 7° od jižního pólu ekliptiky. V místě umístění svého interferometru naměřil posun éteru rychlostí kolem 10 km/sec. Z tohoto výsledku usoudil, že se Země pohybuje spolu s částečně strhávaným éterem, který poblíž povrchu redukuje svou rychlost z 200 km/sec na zhruba 10 km/sec. Tento výsledek experimentu je v souladu s představou částečně strhávaného éteru. Kromě toho, což je důležitější, jde o průlomový experiment, jehož výsledek nelze vysvětlit podle teorie relativity.

Má se za to, že Millerova pečlivá, téměř dvanáctiletá práce, vrhla na Einsteinovu teorii relativity stín pochybností a zabránila v udělení Nobelovy ceny Einsteinovi za jeho práci o relativitě. (Einstein sice Nobelovu cenu dostal, ale ta byla za práci o fotoelektrickém efektu.)

Byl Millerův experiment správný? Byly jeho výsledky v poslední době zopakovány? Odpověď na obě otázky zní ano i ne. Experimenty od roku 1985 prováděl Silvertooth19-21. Poukázal na fakt, že experimenty s interferometrem rychlost světla průměrují – neměří rychlost světla jedním směrem. Když je rychlost světla v jednom směru (c + v) a v druhém směru (c – v), průměrná hodnota jednoduše opět bude c. To se děje bez ohledu na orientaci interferometru a my, konec konců, potřebujeme znát rychlost světla pouze v jednom směru.

Silvertooth měřil stojaté vlny vytvořené dvěma paprsky světla opačných směrů za použití dvou laserů. Jeden z nich byl vzhledem k druhému fázově modulovaný, což vytvářelo jisté fázové efekty měřitelné pomocí speciálního fotonásobiče. Silvertooth zjistil jednoznačně převládající směr pohybu k souhvězdí Lva rychlostí 378 km/sec, bez ohledu na denní hodinu a roční období. Manning22 Silvertoothův přístup nezávisle analyzoval a vyslovil s ním souhlas, až na pár drobných chyb. Manning připustil, že je zde „něco, co lze velmi obtížně vysvětlit". Později Silvertooth a Whitney23 tyto výsledky potvrdili v jiném experimentu, který se konal v roce 1992.

To není potvrzení Millerova experimentu, protože Silvertoothův vektor rychlosti ukazuje jiným směrem než Millerův. Silvertooth také vypočítal rychlost 378 km/sec, zatímco Miller odhadoval rychlost 200 km/sec. Pokud by v Silvertoothově nebo Millerově práci byla skrytá chyba, bylo by velmi zvláštní, že přístroje nezávisle na denní hodině a ročním období udávaly stále stejný směr na obloze. Je to velmi zajímavý experiment, ať už je příčinou těchto výsledků cokoli.

Moderní okultismus.. 5 (B Bláhový, 05. 05. 2010 02:58)

Částečně vlečený éter

V textech o fyzice proponovaných hlavním proudem o nich nenajdete zmínku, ale přesto existují teorie éteru dokonale ladící s (téměř) nulovým výsledkem MM experimentu. Předpokládejme, že éter je částečně unášen Zemí. Taková látka by byla přitahována jejím gravitačním polem a byla by tudíž u zemského povrchu hustší, než ve větších výškách nad zemí. Tento éter by měl s výškou podobné rozložení hustoty jako zemská atmosféra. Za těchto okolností by částečně unášený éter měl téměř stejně velkou rychlost jako Země obletující Slunce. Z perspektivy pozemské laboratoře by relativní rychlost mezi Zemí a éterem byla velmi malá. A jestliže je rychlost světla vzhledem k médiu jako je éter konstantní, nelze při omezené citlivosti MMX nic jiného než nulový výsledek očekávat.

Tento částečně strhávaný éter by byl vlečen Zemí jako jakýsi neviditelný atmosférický obal, ale nerotoval by spolu se Zemí kolem její osy (rotační rychlost Země na rovníku je cca 0,35 km/sec). Řečeno jinak, Země rotuje uvnitř slupky z éteru. Proč však éter nerotuje se Zemí? Naše planeta rotuje ve vlastním gravitačním a magnetickém poli, ale tato pole ve skutečnosti nerotují spolu s ní. Podobně se neotáčí ani magnetické pole kolem osy rotujícího válcového tyčového magnetu. Demonstrace Faradayova unipolárního generátoru studentům je vždy zdrojem mnohého úžasu a zábavy. Přestože detekoval nepatrný posun, MM experiment nebyl

vzdor všem učebnicovým tvrzením dostatečně citlivý, aby mohl koncept částečně vlečeného éteru prokázat či vyvrátit.

K určení vlivu rotace (na rychlost šíření světla) bylo nutné uskutečnit citlivější verzi experimentu. Toto úsilí vyústilo v roce 1925 v Michelson-Galeho (a Pearsonův) experiment užívající masivního interferometru, jenž se rozkládal na více než padesátiakrovém pozemku na předměstí Chicaga16. Tento experiment v souladu s teorií éteru detekoval posun okraje způsobeného zemskou rotací o hodnotě 0,236, a to i po zohlednění chyby v pozorování. Tento úspěšný výsledek pro teorii založenou na éteru ovšem nebyl považován za selhání Einsteinovy relativity, jelikož tato nepovažuje rotující Zemi za setrvačnou vztažnou soustavu. Zde se speciální teorie relativity neuplatňuje. Musela být přezkoumána obecná relativita a analýza není bez rozporů. Relativisté tento pokus považují za experiment Sagnycova typu17 v rotující (nikoli setrvačné) vztažné soustavě. (Viz také IE #39, str. 24.)

Dosud tedy máme nejméně dvě konkurenční teorie: částečně strhávaný éter a Einsteinovu relativitu. Obě mohou vysvětlit výsledky Michelson-Morleyho a Michelson-Galeova experimentu, Sagnacova efektu i Häfele-Keatingova experimentu. Ale co potřebujeme je rozhodující experiment, protože přijít pouze s alternativní teorií nestačí. Potřebujeme něco, co přinese rozhodující průlom.

Moderní okultismus..4 (B Bláhový, 05. 05. 2010 02:57)

Současnost

Další problém s teorií relativity se týká sledu událostí a současnosti. Jestliže stojící pozorovatel vidí (v jednom okamžiku) ve stejné vzdálenosti dva blesky A a B, nezamýšlený důsledek Einsteinovy teorie požaduje, aby se blesk A pro některé pohybující se pozorovatele musel přihodit před bleskem B a pro jiné pohybující se pozorovatele musí blesk B přijít před bleskem A. Oba scénáře jednoduše nemohou být pravdivé. Nejde jen vizuální vnímání, protože pro různé pozorovatele se údajně různě mění i samotný čas. Podle Minkovského diagramu jde o pravdivý sled událostí! To je logický rozpor.

Newtonův třetí pohybový zákon

V Einsteinově teorii jsou skryty i další neúmyslné důsledky. Je tiše akceptováno porušení třetího Newtonova zákona, přestože to nikdy nebylo laboratorně prokázáno. Podle moderní fyziky již neplatí, že každá akce vyvolá stejnou opačnou reakci! To má poněkud trapné důsledky, protože normálně vyrovnané síly, které jsou stejně velké a působí opačnými směry, jsou za jistých situací najednou v mírné nerovnováze. Když dvě síly nepůsobí na přímce vytvářejí krouticí moment. V rámci teorie relativity mohou setrvačné soustavy začít záhadně rotovat. Tento efekt už má i jméno, Thomasova rotace, a dostalo se mu určitého stupně uznání. Věrní relativisté nezaváhali: provedli experiment, který měl zjistit, zda se Thomasova rotace projevuje u makroskopických objektů. Pokus měl nulový výsledek13,14. Existuje také teoretický základ pro odmítnutí Thomasovy rotace15. (Otázka Newtonova třetího zákona je pro oblast elektrodynamiky natolik zásadní, že jsme se rozhodli jedno z příštích čísel IE věnovat podélným Ampérovým silám a Weberově elektrodynamice.) Fyzik z hlavního proudu řekne: „Newtonův třetí zákon nelze rozšířit do relativistického režimu. Co když je teorie relativity neurovnaná? Pravda o přírodě nemusí být pěkná. Dokonce nemusí být pochopitelná.“ Možná…

Teorie založené na éteru

Ale co alternativní teorie? Jsou lepší? A co teorie založené na éteru? Akademičtí studenti přírodních věd jsou pečlivě zpracováváni k zesměšňování představy o všudypřítomném éteru z 19. století. Ale je to v porovnání s „novou a vylepšenou“ terminologií gravitačních hmot, „zakřivujících“ strukturu „časoprostoru“, skutečně tak zavrženíhodná myšlenka? Uvedený popis zní jako éter v přestrojení. Jestliže je nicota dokonalého vakua obdařena fyzikálními vlastnostmi jako permitivitou, o=8.854 pF/m, permeabilitou, o=4 x 10-7 H/m, a charakteristickou impedancí 377 ohmů, je koncept éteru skutečně tak fantastický?

Nehybný éter

Dříve než pojem „éter" úplně zavrhneme, podívejme se blíže na tuto zlomyslnou látku, jejíž historický význam souvisí s otázkou rychlosti šíření světla. Abychom byli konkrétní, představu o nehybném éteru vyvrátil negativní výsledek Michelson-Morleyova pokusu (MMX) v roce 1887. Na nehybný éter by vůbec nepůsobilo gravitační pole. Země by jím bez odporu prolétala a neunášela ho vlastní gravitační silou s sebou. Z vědeckého hlediska by stojatý éter dul laboratořemi jako hurikán – rychlostí, jíž obíhá Země kolem Slunce (30 km/sec). Tento hurikán by navíc dvakrát denně měnil směr, protože Země rotuje kolem své osy. M-M experiment byl při 0,01% rychlosti světla ve vakuu c dostatečně citlivý, aby tento éterický vítr detekoval. Byl sice naměřen malý nenulový rozdíl, ale očekávaný výsledek prokazující přítomnost nehybného éteru se nedostavil.

Moderní okultismus.. 3 (B Bláhový, 05. 05. 2010 02:56)

Druhý postulát je interpretován ve smyslu, že všichni pozorovatelé, bez ohledu na jejich vlastní rychlost, vidí světlo šířící se vždy stejnou rychlostí (ve vakuu). Délky se zkracují a čas se zpomaluje, aby vypočtená rychlost (tj. délka dělená časem) byla vždy konstantní. Paradoxů a problémů vytvořených tímto malým chytrým trikem je nekonečné množství.

Kontrakce délky

Původcem myšlenky o kontrakcích délek je G. F. Fitzgerald. Původně navrhl možnost aplikace Lorentzova deformačního modelu5 pohybujícího se elektronu na „makrosvět", aby tak vysvětlil nulový výsledek Michelson-Morleyova pokusu. A právě tato myšlenka, čistě ad hoc, odstartovala celý problém. Fyzikové v první polovině 20. století chtěli vyzkoušet, zda k této kontrakci délky skutečně dochází. Bylo provedeno několik experimentů6-8, ale žádná změna délky nebyla pozorována. Renshaw9 sice navrhl moderní test založený na prostoru, ale relativistická kontrakce délky dodnes nebyla experimentálně potvrzena.

Dilatace času

Neexistuje absolutně žádný argument k podpoře tvrzení, že se mechanismus udržující čas u tělesa pohybujícího se vysokou rychlostí zpomaluje, a že pro ně platí vzorec Lorentze a Poincarého pro časovou dilataci. (Je to znásilnění pravdy, jak podotkl Jefimenko10.) Měli bychom rozlišovat mezi univerzálním, absolutním a neměnným časem a gravitačními efekty působícími na mechanizmy pro podchycení běhu času, jako jsou vodní hodiny, dědečkovy cibule i digitální náramkové hodinky, poločasy rozpadu radioaktivních látek, jako cesiové atomové hodiny, abychom vyjmenovali alespoň některé.

Všechny přírodní zdroje oscilací jsou ovlivněny změnou gravitačního potenciálu. Chceme-li postavit hodiny, nemáme jinou možnost než využít těchto zdrojů oscilací. Bohužel nemůžeme zkonstruovat ideální hodiny, a to ani použitím atomů cesia. To správně demonstroval slavný Häfele-Keatingův experiment11,12, při němž byly letadly kolem světa přepravovány cesiové hodiny. Atomové hodiny ve stroji letícím východním směrem se v porovnání se stacionárním laboratorním standardem opozdily o 59 ns, zatímco identické hodiny dopravované na západ 273 ns získaly.

Když jsou urychlovány, zpomalovány nebo se přímočaře pohybují měnícím se gravitačním potenciálem jsou veškeré fyzické přístroje užívané k měření času náchylné k chybě. Jestliže tedy Häfele-Keatingův experiment nenaměřil odchylku kvůli teorii relativity, měli bychom si položit otázku: došlo skutečně k dilataci samotného času, nebo se změnily pouze vnitřní procesy v hodinách vlivem pohybu v gravitačním poli?

Moderní okultismus.. 2. (B Bláhový, 05. 05. 2010 02:54)

Řádně definovaná teorie

Ještě než prozkoumáme alternativy k teorii relativity, dohodněme se na tom, co se skrývá pod pojmem řádná vědecká teorie. Odpověď na tuto otázku kupodivu není tak jasná, jak bývala. Jistě se shodneme na tom, že teorie by měla popisovat jak příroda skutečně funguje. Měla by být ověřitelná a nabídnout přesné předpovědi výsledků experimentů. Řádná teorie

nesmí být neustále měněna a záplatována, aby jí bylo možné vysvětlit nová pozorování. Musí být vyvratitelná, tj. nesmí být chráněna před vyvrácením pomocí vlastní konstrukce.

To ovšem v žádném případě není univerzálně přijímaný názor. David L. Goodstein, profesor na CalTech, učinil ve své jinak vynikající videopřednášce prohlášení, při němž člověku poklesne čelist:

… existuje názor, který říká, že jediný způsob jak zajistit pokrok ve vědě spočívá v tom, že prokážeme, že teorie jsou špatné. Jinak řečeno, je nemožné prokázat, že nějaká teorie je správná bez ohledu na to, kolik experimentů s ní je v souladu. Naproti tomu, když s ní nebude souhlasit byť jediný experiment, pak tato teorie musí být špatná.

Správně. Jenže hned nato říká:

Tato teorie poznání je však špatná sama o sobě, protože ve vědě existují teorie, které jsou natolik dobře ověřeny zkušenostmi, že byly přijaty za nezvratný fakt. Příkladem je speciální teorie relativity. I když je z historických důvodů dosud nazývána teorií, ve skutečnosti jde o jednoduchý inženýrský fakt rutinně používaný při konstrukci obřích strojů, jako třeba urychlovačů jaderných částic, které jsou vždy dokonale funkční…

V tom je zásadní metafyzický nesouhlas; obrovský filozofický rozpor, co se týče základních pravidel hry. Směrodatné poučky vydávající vědecká komunita hlavního proudu prostě povýšila některé teorie do jakési vyšší roviny, kde získaly status nezpochybnitelné víry.

Abychom ilustrovali důležitost možnosti odmítnout libovolnou teorii, zvažme následující hypotézu: Země má druhý měsíc ze speciálního, dokonale průhledného zeleného sýra. To je sice evidentní nesmysl, ale kvůli jeho konstrukci nelze toto tvrzení vyvrátit experimentem. S podobným výrokem se setkáme i při studiu Einsteinovy relativity. Řada disidentů argumentuje tím, že tato teorie je logicky nekonzistentní, jelikož předpokládá konstantní rychlost světla, a pak se tento předpoklad snaží dokázat. Teorie relativity je tedy na striktně teoretickém základě nevyvratitelná, protože ji před odmítnutím bezděčně chrání vlastní integrovaná kruhová logika.

Speciální relativita

Speciální teorie relativity (STR) obsahuje dva postuláty (předpoklady). První postulát byl převzat z Galileova principu relativity, který říká, že zákony fyziky platí stejně dobře pro všechny setrvačné soustavy, ať už jsou v klidu nebo v rovnoměrném přímočarém pohybu (bez zrychlení). Druhý postulát říká, že rychlost světla je nezávislá na rychlosti jeho zdroje; že je konstantní pro všechny pozorovatele, ať už se zdroj pohybuje či ne. Tento postulát sám o sobě není podivný nebo neočekávaný. Rychlost zvuku také nezávisí na rychlosti houkajícího vlaku, ale to už neplatí pro rychlost větru, který zvuk nese k pozorovateli. Médium přenášející zvuk, molekuly vzduchu, zde hrají stejnou roli jako éter v elektromagnetizmu. Podle teorie relativity ovšem žádný éter neexistuje.

Moderní okultismus… (B Bláhový, 05. 05. 2010 02:48)

Disidentský pohled na teorii relativity

Disidenti

Vyzvedněme si teď některá experimentální fakta, která do teorie relativity nezapadají. Rozebereme si logické nesrovnalosti a nabídneme k úvaze alternativní vysvětlení. Podíváme se i na rozpory, týkající se několika Einsteinových myšlenek, a z čeho pramení. Jako vždy je cílem poskytnout životaschopné a věrohodné alternativy k udržovaným a chráněným dogmatům fyziky hlavního proudu v oblastech, kde teorie nesouhlasí s experimentálními fakty.

Je bezpochyby pravda, že teorie relativity měla v průběhu 20. století na fyziky hluboký dopad. Celosvětově oslavovaná Einsteinova teorie prý má na kontě řadu brilantních úspěchů. Je zde nicméně početná komunita disidentských vědců, která ji zcela odmítá a ještě mnohem větší počet těch, kteří k ní vyjadřují nechuť, aniž by si však byli vědomi alternativy. Vědcům se nelíbí fakt, že si Einstein vypůjčil matematiku Lorentze a Poincarého, což mu umožnilo modifikovat délku a měření času k prosazení závěru, že rychlost světla je pro všechny

pozorovatele konstantní. Kdyby byla k dispozici jasná alternativní základní teorie, většina racionálních myslitelů by využila šance a nahradila Einsteinovu novou.

Proč však odmítat údajně úspěšnou teorii? Jsou pro to dva velmi dobré důvody. Zaprvé, skutečně pochopit a pravdivě popsat jak funguje příroda, a zadruhé přístup k novým objevům jakmile odvalíme tento kámen, neúmyslně položený na cestě k pokroku.

Živě si vzpomínám, jak jsem coby vysokoškolský student před téměř třiceti lety studoval předmět teorie relativity. Uprostřed jedné přednášky se do sálu náhodou zatoulal nějaký cizí člověk a usadil se vzadu. Domníval jsem se, že by to mohl být bývalý absolvent univerzity. Vypadal jako vystřižený z 60. let, sandály, korálky a bujné kudrnaté vlasy. Jak profesor pokračoval v přednášce, projevoval hipík nesouhlas tím, že hlučně svačil z hnědého papírového sáčku. Pamatuji si na zvuky otvírání sáčku, rozbalování sendviče a jeho přežvykování. Celou dobu přihlížel jak profesor čmáral křídou po tabuli. Na konci přednášky se Mr. Hippie postavil a v rychlém sledu zasypal dr. Establishmenta otázkami a protesty. Žhavá diskuze se týkala Lorentzovy transformace, porušení třetího Newtonova zákona a odmítání vyučovat alternativní teorie. Seděl jsem v němém úžasu. Zdálo se, že Mr. Hippie měl v diskuzi převahu, načež dost naštvaně odešel. Myslím, že až dočtete tento článek budete lépe chápat jeho pocity.

atom (Mirek, 05. 02. 2008 17:46)

Vážení, děkuji za odpověď. Vyjádřili jste se srozumitelným jazykem a důsledně ke všem mým bodům. Připouštím, že Vaše dokazování vlastně nepřistupuje na nějaké stavění na teorii. Držíte se reality, dobře. Ale jak potom dokážete vysvětlit jevy, jako je černá díra (Schwartzildův poloměr), vznik vesmíru? To jsou objektivní věci.

A co kdyby jednou rychlosti světla bylo dosaženo a jak můžete vědět, že to nebude jinak, než jak říkáte?

Co když máte někde v úvaze chybu? Jak předpokládáte Vy, že jste našli rozpory v Einsteinově teorii – jak to Vy dokazujete, že je to jinak, než jak tvrdí Einstein a s ním stovky dalších vědců, tak co když máte někde v úvaze chybu Vy? Já raději už netvrdím, že Einstein má pravdu, ale co když nemáte pravdu nikdo? Co potom? Co když je to úplně jinak?

Také přemýšlím o tom, co jste chtěli říci větou: „Žádné množství experimentů nemůže nikdy dokázat, že tzv. atomy existují!"

Je sice více teorií atomového jádra, ale to neznamená, že by jádro neexistovalo. Seskládal jsem nějaké obecné podklady i pro další čtenáře. Vy mi chcete říci, že tito lidé - jako Demokritos, Faraday...se pletli, když říkali, že atomy existují? A Vy nám chcete říci, že atomy neexistují?

Demokritos - zakladatel atomové teorie – říkal: látky se skládají z nejmenších dále nedělitelných částeček - atomů (atomos = nedělitelný)

Leukippos - pravý objevitel atomu

Robert Boyle - zjistil, že všechny prvky se skládají z atomů - zakladatel korpuskulární teorie (teorie částeček)

John Dalton - navázal na Demokritovu atomovou teorii, zavedl 3 základní postuláty:

1) Atomy téhož prvku jsou stejné a prvky se vzájemně liší

2) Reakce jsou přeskupováním atomů, atomy nemůžeme vytvořit, ani zničit

3) Reakcemi vznikají sloučeniny a poměr prvků v nich je STÁLÝ

Michael Faraday - předpověděl existenci elektronu

Joseph Thompson - objevitel elektronu

Ernest Rutherford - ozařoval zlatou fólii zářením a - objevil kladně nabité jádro a elektronový bal, vytvořil planetární model atomu

Planetární model atomu:

- objevitel atomového jádra E. Rutherford předpokládal, že se elektrony kolem jádra pohybují po kružnicích

- podle zákonů klasické fyziky by však musel být periodický pohyb elektronu kolem jádra doprovázen vyzařováním elmg vlnění, energie elektronu by postupně klesala, poloměr jeho dráhy by se rychle zmenšoval, až by nakonec dopadl na jádro - atom by zanikl

Niels Bohr (20. století) - pro dráhy elektronu použil název orbital, za svůj model atomu získal v roce 1922 NB

Bohrův model atomu:

- Niels Bohr v r. 1913 doplnil planetární model atomu předpokladem, že se elektrony po stacionárních drahách, tj, po kružnicích s určitým poloměrem, mohou pohybovat s konstantní energií bez vyzařování elmg vlnění

- vycházeje z kvantové teorie (M. Planck, 1900) usoudil, že se energie elektronu v atomu může měnit pouze po určitých dávkách - kvantech, a to při přechodu z jedné stacionární dráhy na druhou

- Bohrův model tak vystihl základní vlastnost elektronu v atomu - existovat jen ve stavech s urč. energií a tuto energii měnit pouze ve skocích, nikoli spojitě

Odpověď Mirkovi (atom I.)

„Jak dokážete vysvětlit jevy, jako je černá díra (Schwartzildův poloměr), vznik vesmíru? To jsou objektivní věci."

Pokud jsme s to odlišit to, co se projevuje od jeho projevu, pak můžeme pokročit k rozlišování absolutního od relativního a dál k rozlišování relativních projevů nekontrastních (nezjevných) a kontrastních (zjevných). Tzn., že:

Jev = kontrastně projevené = zjevné

Kontrastní projev je např. světlost hvězdy či úplňku Měsíce v mezihvězdné temnotě, stín stromu za bílého dne atp.

Nekontrastní projev je např. světlo baterky za bílého dne, oslnění světlem, bílá tma (sněhová bouře), černoch ve tmě atp.

Nekontrastní projevy lze učinit zjevnými, přivodíme-li potřebný kontrast. Např. sjednáme pro světlo baterky stín, posvítíme si baterkou na černocha ve tmě atp. Naproti tomu, tzv. „černou díru" v mezihvězdné temnotě učinit zjevnou nelze. Proto „černá díra" není „jevem" jak tvrdíte, ale pouhým spekulativním pojmem.

Údajná existence tzv. „černé díry" je založena na uzavřeném systému vzájemně se podporujících teorií. Na Newtonově iluzi gravitace jako vlastnosti hmoty, na iluzi termojaderné aktivity Slunce, na Einsteinově iluzi „hraniční rychlosti světla" a na ní založené iluzorní teorii relativity, na Planckových iluzích kvantové mechaniky atd... Protože jsme již některé z uvedených teorií odhalili jako vykutálené podvody, máme za to, že již nemusíme ztrácet čas Wheelerovou iluzí „černé díry", která není objektivní věcí, jak se domníváte, ale ryze subjektivní spekulací...

Objektivní věcí (realitou) je tzv. „vesmír", jenž se nám jeví kontrastně jako prostor a je tedy prostorovým jevem. Naproti tomu vývoj vesmíru se nám neprojevuje vůbec, neboť probíhal v minulosti, takže ho nelze pojímat jako „jev". Proto také o vývoji vesmíru pouze „vědecky" spekulujeme, ve skutečnosti o něm však zhola nic reálného nevíme. Trapné je, že pořádně nevíme ani, co je vlastně již vyvinutý „vesmír", ač o něm téměř dnes a denně mluvíme.

Poté, co si newtonovci, einsteinovci aj. „novci" vybudovali mocenskou strukturu zvanou „akademie věd", jejímž prostřednictvím lidem vnucují své iluzorní lži-teorie, se za vesmír jaksi samozřejmě pokládá to, co na noční obloze můžeme pozorovat jako mezihvězdnou temnotu. Tma (nikoli světlo) je tedy to, čím „vysvětlují" vesmír! Hvězdy, jako ostrůvky světla v mezihvězdné temnotě, jsou pokládány za pouhou součást vesmíru, z čehož vyplývá paradox, že světlo je součást temnoty.

Máme-li takto celý vesmír důkladně zatemněn, pak nám již nic nemůže bránit v libovolném vysvětlování (ve skutečnosti zatemňování) vzniku vesmíru, např. rotací Kant-Laplaceovy mlhoviny, Fridmanovým rozpínáním vesmíru, Gamowovým „velkým třeskem", či jinou pitomostí, co jich je kdo schopen vymyslet, popř. již vymyšleny čekají někde v akademickém šuplíku na svou příležitost. Chce-li kdo vážně uvažovat o vzniku vesmíru, musí se nejdříve poctivě vypořádat se sedmi aporiemi Zénóna z Eleje, které akademická „věda" ignoruje, protože si s nimi nejen neví rady, ale vzhledem ke svým pokoutným úmyslům se jich bojí doslova jako čert kříže...

Vašim následujícím námitkám založeným na otázce „co když?" je třeba věnovat nejvyšší pozornost. Představte si, že se Vám někdo nakvartýruje do baráku se slovy: „Co když jsem já Vy a Vy jste já, takže je barák můj a ne Váš?" atp. Tímto způsobem lze přece zpochybňovat naprosto všechno a současně tvrdit naprosto cokoliv. Proti tomu je jen jediná rozumná obrana: „Co když" není argument! Víme-li o něčem, pak to uveďme, ať to může být potvrzeno nebo vyvráceno. Nevíme-li o ničem, pak není o čem mluvit. Jinými slovy, namísto střílení do tmy po „co když chybách" hledejte v našich i svých úvahách skutečné chyby. Jen to může být užitečné Vám i všem ostatním, neboť po vyloučení všech skutečných chyb Vám buď nezůstane vůbec nic (tak tomu bude zpravidla v případě učení teoretické vědy), nebo bezchybná pravda. Pokud Vám zůstane bezchybná pravda, pak si dejte pozor, abyste ji sotva nabytou zase neztratil zcela nesmyslnou námitkou: *„co když nemá pravdu nikdo?"*

Jedno Vaše „co když" se však týká reality: *„co kdyby bylo rychlosti světla jednou dosaženo?"* Rychlosti světla již bylo skutečně dosaženo, a to světlem! Experimentálně bylo dosaženo dokonce i rychlosti vyšší:

„Zatímco si akademici sedící ve svých věžích ze slonoviny pohrávali s teoretickými rovnicemi, které dávaly smysl jen jim a snad několika jejich oddaným studentům, Tesla, který se neustále pohyboval přímo na bitevním poli praxe, kompenzoval neschopnost akademického systému používáním hmotných fyzikálních zařízení, za jejichž pomoci vytvářel nebo vyvolával konkrétní fyzikální události a odezvy.

Když Einstein teoreticky „dokázal", že nelze překonat rychlost světla, Tesla prokázal, že pohyb nad-světelnou rychlostí je možný, pomocí jednoduchého vhodného fyzikálního řízení podélných elektromagnetických vln skrz a kolem Země, a později přesně změřil jejich rychlost jako jeden a půl násobek rychlosti světla. Nikola Tesla byl teoretickým akademickým vědátorům trvale nepohodlný, a proto ho nenáviděli a vyhýbali se mu."

(Joe Vialls: článek otištěný v č. 20/2003 - WM magazínu)

Pravíte-li, že *„je sice více teorií atomového jádra, ale to neznamená, že by jádro neexistovalo"*, pak na základě uvedeného faktu (*„je sice více teorií atomového jádra"*) činíte neopodstatněný závěr (*„ale to neznamená, že by jádro neexistovalo"*). Správný závěr je opačný: *„to neznamená, že by jádro"* existovalo! Teorie je ve své podstatě tvrzením, které je třeba dokázat. Před spravedlivým soudem je břemeno důkazu vždy na straně tvrdícího (žaloby), nikoli na straně opozice (obhajoby)...

Podklady, které jste shromáždil na podporu „atomu" spolu zpravidla nijak nesouvisí:

Demokritos (antický filosof), stejně jako jeho žák Leukippos (popř. novověký Josef Dalton) neučil, že se svět skládá z atomů, ale z protikladu prázdnoty a plnosti atomů. Bez prázdnoty (bez mezer mezi atomy) by totiž atomů nemohlo být mnoho, ale veškerá hmota by musela tvořit jeden jediný, homogenní a nedělitelný shluk, jako jakýsi „superatom", který by nesměl být konečný, protože mimo něj by byla prázdnota. Důsledně domyšleno, Demokritos předpokládal prázdný prostor a v něm mnohost plnosti (hmoty atomů). Otázkou původu prázdnoty prostoru a plnosti (hmoty) atomů, se Demokritos sice nezabýval, jeho učení však předpokládá nejdříve vznik prázdnoty prostoru a teprve potom vznik plnosti hmoty (atomů).

Důkaz:

A/ aby mohla být plnost v prázdnotě, musí být nejdříve prázdnota a po ní plnost = prostor předchází hmotu

B/ kdyby plnost předcházela prázdnotu, byla by prázdnota v plnosti jako v hrnci = hmota by předcházela prostor

C/ protože kam oko dohlédne, nikde nenacházíme vesmírný prostor ohraničený hmotnou stěnou vesmírného hrnce (duté koule), tzn., že prostor předchází hmotu (A)!

Ernest Rutherford si předsevzal obrátit Demokrita (A) naruby (B). Zatímco Demokritos přepokládal atom v okolní prázdnotě (A), Rutherford „narval" prázdnotu do atomu, „učinil" prázdnotu součástí atomu (B). Tím mu ovšem ve hmotě atomu vznikly mezery, takže musel atom rozdělit na částice (protony, neutrony, elektrony aj. trpajzlíky). Nyní však mohl Demokritos namítnout, že Rutherfordovy částice atomu jsou vlastně Demokritovy atomy v okolní prázdnotě! Rutherford by se tak ocitl v úzkých a musel by od své spekulace s ostudou upustit. Našel však spásnou inspiraci v planetární soustavě. Nejvzdálenější planeta svou oběžnou dráhou kol Slunce, zdá se, ohraničuje prostor celé planetární soustavy i s ostatními planetami a Sluncem uprostřed nich. Vypustíme-li pojem „zdá se" a řekneme, že plnost i prázdnota jsou uvnitř planetární soustavy, která je ohraničená plností (nejvzdálenější planetou), kdo bude moci nesouhlasit? Vyskytne-li se přesto nesouhlas, utopíme ho v nekonečných polemikách na téma „zdá se". Ví snad někdo o jiném ohraničení planetární soustavy?

Dáme-li pak obdobně menším částicím atomu (elektronům) obíhat kolem jádra atomu (protonů, neutronů aj.), uzavřeme prázdnotu uvnitř atomu, uzavřeme prostor uvnitř hmoty, učiníme prostor součástí hmoty. Tzn., že si vesmír již nemusíme představovat jako prostor, ale jako hmotu (hranice vesmíru jsou prý tam, kde jsou nejvzdálenější kosmická tělesa: tzv. „kvasary").

Tato vychytralá Rutherfordova materialistická ideologie, po náležitém demagogickém šíření (vyplachování mozků akademickým školstvím), umožnila hladké přijetí tendenčně materialistického (ideologického) vzdoro-výkladu vzniku vesmíru v podobě tzv. „velkého třesku" Georga Gamova. Obdobné materialistické ideologie pak postupně zamořily všechny vědní obory. To vše by ovšem nebylo možné, kdyby se Ernestu Rutherfordovi nepodařilo světu vsugerovat zcela nesmyslnou vzdoro-ideu, že prvotní není prostor (A), ale hmota (B)!

Zkrátka, Rutherfordův atom není realitou, ani jen vědeckou hypotézou (předpokladem), ale pouhou materialistickou ideologií, jejímž cílem je popřít prvotní prostor (prázdnotu), nezávislý na hmotě (plnosti atomů)...

Protože Rutherfordův atom zjevně odporoval zákonům klasické fyziky, snažil se ho nějak podpořit Niels Bohr, který vyrukoval s tvrzením, že v mikrosvětě klasická fyzika neplatí. Na této zchytralosti a na neméně vychytralé Planckově kvantové teorii, která mu vyhovovala lépe než neposlušná realita, založil Bohr novou „existenci" Rutherfordova atomu.

Naproti tomu Michael Faraday a Joseph Thompson pátrali po nositeli el. náboje, který nazvali „elektron", který nemá nic společného s tehdy ještě neexistující iluzí Rutherfordova atomu.

Faraday i Bohr byli původně praktičtí vědci, kteří se dali svést planým teoretizováním. Zatímco Faraday se poslušně vrátil k realitě, Bohr zcela propadl spekulacím.

Na otázku: *„...chcete říci, že tito lidé - jako Demokritos, Faraday...se pletli, když říkali, že atomy existují?"* tedy odpovídáme.

Demokritos a Faraday nemají nic společného s Rutherfordovým atomem.

Na otázku: *„...Vy nám chcete říci, že atomy neexistují?"* odpovídáme: Které atomy máte na mysli? Demokritovy nebo Rutherfordovy? Zatímco Rutherfordovy atomy neexistují vůbec, Demokritovy atomy neexistují jako dále již nedělitelné částice hmoty. Právě to jsme chtěli říci větou: *„Žádné množství experimentů nemůže nikdy dokázat, že tzv. atomy existují!"*...

-zmp-

atom II. (Mirek, 05. 02. 2008 17:50)

Erwin Schrödinger - zakladatel vlnové mechaniky, obdržel NB za fyziku

Louis de Broglie - vyslovil myšlenku, že nejen foton, ale každá částice má korpuskulární a vlnové vlastnosti, v r. 1929 obdržel NB za fyziku za objev vlnové povahy elektronu, na ideu korpuskulárně-vlnového dualismu navázali Schrödinger a Heisenberg, spolutvůrce kvantově mechanického modelu atomu, nově definovali orbitaly - zavedli orbital jako prostor, kde najdeme elektron s 99% pravděpodobností Kvantově mechanický model atomu:

- chování mikročástic, např. protonů nebo elektronů, se zásadně liší od chování těles běžných rozměrů a nedá se vystihnout klasickou (newtonovskou mechanikou), pro popis dějů v atomovém měřítku byla vypracována obecnější teorie - kvantová mechanika.

Chování mikročástic:

1) Kvantování energie - energie mikročástic je v určitých případech kvantována a může nabývat pouze určitých hodnot, nemůže se měnit spojitě, ale skokem, mikročástice atomu (elektron) musí přijímat nebo vyzařovat energii po kvantech, nemůže získat pouze zlomek energetického kvanta.

2) Duální charakteristika (korpuskulárně-vlnový mechanismus) - mikročástice se někdy chová jako částice a někdy jako vlna, vlnu nemůžeme lokalizovat v prostoru (projde 2 otvory najednou), platí pro ni skládání a ohyb, částice je lokalizovatelná v prostoru.

3) Heisenbergův princip neurčitosti - není možné určit příští polohu mikročástice, náraz 1 fotonu na mikročástici změní její pohyb, po nárazu fotonu s co nejmenší energií (největší

vlnovou délkou) dokážeme odhadnout, kde bude částice v dalším okamžiku po nárazu, ale nevíme, kde je teď, pokud použijeme foton s největší energií (nejmenší vlnovou délkou), tak dokážeme určit, kde je mikročástice (elektron) v tomto okamžiku, ale nevíme, kde bude po nárazu.

Atomové jádro složeno ze dvou mikročástic (elementárních částic) - z protonů a neutronů, společně se nazývají nukleony, počet nukleonů v jádře se nazývá nukleonové (hmotnostní číslo), A, počet protonů v jádře udává protonové číslo, Z, je také rovno počtu elektronů atomu a zároveň udává pořadí prvku v periodickém systému, počet neutronů v jádře se nazývá neutronové číslo, N

A = N + Z

nukleony jsou k sobě v jádře vázány ohromnými jadernými silami s malým dosahem (asi 10-15 m), u stálých jader převyšují elektrické odpudivé síly mezi protony, stálost jader závisí na poměru N a Z

Odpověď Mirkovi (atom II.):

Podobně jako Niels Bohr také Erwin Schrödinger vyřešil nesoulad atomu s realitou prohlášením, že pro mikrosvět realita (klasická fyzika) neplatí a přiklonil se ke kvantové teorii, která se spekulativnímu atomu zdála vyhovovat. Ukázalo se však, že ani kvantová spekulace jeho spekulativním částicím plně nevyhovuje a tak si Schrödinger (podobně jako Louis de Broglie) vymyslel paradoxního „kočkopsa", za kterého dostal Nobelovu cenu: Každá částice je prý současně vlněním.

To je stejně chytré, jako tvrzení, že každá sněhová vločka je současně kapkou vody (pevné = kapalné). Zde máte konkrétní příklad, jak se člověk může ve své bezradnosti chopit slibného „co když", jako baron Prášil svého copu, a vytáhnout se z bryndy ke vzdorovitému „co když = je to tak!"

Pro zdravou výživu svého „kočkopsa" pak Schrödinger vyspekuloval tzv. „vlnovou rovnici", kterou Max Born dospekuloval tak, že se Schrödingerova „vlnová rovnice" ve skutečnosti netýká samotného „kočkopsa" (vlno-částice), ale jen pravděpodobnosti jeho výskytu v různých bodech prostoru (na více místech současně). Zhrzený Schrödinger, kterému byla jeho teorie takto ukradena a proměněna v „Born-Schrödingerovu vlnovou rovnici", na to reagoval slovy jednoho „válečníka" z francouzského filmu „Knoflíková válka":

„Kdybych věděl, že v tom zpropadeném kvantovém skákání nenajdeme nic pevného, tak bych se v tom nikdy neangažoval."

Zkrátka, tzv. „kvantová mechanika" zakotvila ve fyzice tak, že hned při svém vzniku ztratila pevnou půdu pod nohama.

K dovršení všeho se v Born-Schrödingerově vlnové rovnici začal ňahňat již zmíněný Niels Bohr, který dospěl k závěru:

„Pokud částici nepozorujeme, potud nemá nijakou konkrétní polohu ani rychlost... ale je jaksi v prostoru rozprostřena současně na více místech... Teprve přímé pozorování způsobí, že částice zkolabuje do jednoho stavu, který zaznamenáme na našich přístrojích."

Niels Bohr nám ovšem neporadil, jak máme částici přímo pozorovat, když je současně všude a nikde. I tak ovšem vzbudil akademickou otázku: *„Co je to vlastně pozorování?"* a *„kdo vlastně způsobí kolaps částice? Objektivní přístroj, nebo subjektivní vědomí pozorovatele?"*

Inu, kdysi se přírodní věda vydala do světa s odhodláním ho pozorovat, aby nakonec paradoxně zjistila, že pozorovala jen své vlastní pozorování.

Protože ze Schrödingerovy vlnové rovnice takto nic nezbylo, začal plivat do vlastních řad a parodoval celou „kvantovou mechaniku" jako paradox tzv. „Schrödingerovy kočky", dle něhož je prý živá kočka současně mrtvá: *„Živá kočka a mrtvá kočka jsou smíchány"*.

Kdo má zálibu v intelektuálních paradoxech, nechť pilně studuje „teoretickou vědu". Kdo chce pravdivě poznat realitu, nechť se takovými paradoxy nedá svést, ani ohromit tím, že se za tyto pitomosti rozdává Nobelova cena...

Jako obvykle, za uvedených okolností nelze od našich milých teoretiků očekávat, že by i jen v koutku své dušičky připustili nesprávnost svých teorií. Naopak od nich můžeme očekávat útok proti nepřizpůsobivé realitě. Zatímco zhrzení newtonovci prohlásili realitu za paradoxní (viz hydrostatické paradoxon), Bohrův žák Werner Heisenberg prohlásil:

„Na kvantové úrovni existuje principiální omezení naší schopnosti poznávat svět!"

Heleme se, koukejme se! Kvantová mechanika tedy počala slovy: *„pro mikrosvět realita neplatí!"*, a končí slovy: *„v mikro-světě je realita nepoznatelná!"* Pánové, jak chcete poznat realitu tam (v mikrosvětě), kde jste ji předem vyloučili? Abyste z nevědění udělali „vědu"?

Idea nepoznatelnosti (agnosticismu) ovšem není nová a už vůbec ne Heinsenbergova. V novověku s ní jako první přišel David Hume, který tvrdil, že o původu svých vjemů nemůžeme nic vědět a tedy nemůžeme vědět ani to, co vlastně naše vjemy představují. To jediné, co můžeme mít, je prý slepá víra.

Emanuel Kant pokládal za nepoznatelné „věci samé o sobě", které prý v našem vědomí vyvolávají vjemy „věci pro nás". Kant tím sice jaksi instinktivně oddělil „projevující se" (dítě) od jeho „projevu" (pláče), nedocenil však význam projevu pro poznání toho, co se v něm projevuje. Nedomyslel, že projev poznáváme bezprostředně vnímáním, zatímco to projevující se poznáváme prostřednictvím uvažování o vnímaném. Proto Kant z možností našeho poznávání vyloučil „věci samé o sobě" (samé o sobě = absolutní) a dovolil nám poznávat jen „věci pro nás" (vjemy).

Po Kantovi nastoupila s mladistvým elánem praktická materialistická přírodověda, která si předsevzala budoucí poznání všeho, přičemž ovšem Kantovy „věci samé o sobě" z reality tendenčně vyhnala, jako idealistické pověry, takže zůstala v podstatě kantovskou.

Na praktické vědě ovšem parazituje „teoretická věda", jejímž hlavním nástrojem je žonglování se vzorci nereálné matematiky. Nutným následkem tohoto žonglování pak byly matematické paradoxy (vnitřní rozpory), které jistoty matematiky zpochybnily.

Ve snaze vzniklé rozpory překonat, vyspekuloval Gottlob Frege tzv. „matematickou logiku", která měla položit nové a nerozporné základy matematiky.

Bertrand Russell však i v této „nerozporné matematické logice" nalezl logické rozpory, které po osmileté úmorné práci se svým učitelem Alfredem Whiteheadem odstranil vydáním nerozporného učení „Principia Mathematica", dodnes pokládaného za základ moderní matematiky.

Jenže, kde se vzal, tu se vzal šťoura jménem Kurt Gödel, jenž se zpočátku zdál pro teoretickou vědu tak slibným. Byl to totiž právě Gödel jenž dospěl k nadšenému objevu, že rovnice Einsteinovy Obecné teorie relativity umožňují cestovat v čase (do minulosti i do budoucnosti). Jaké však bylo zklamání, když r. 1931 zveřejnil tezi *„O formálně nerozhodnutelných výrocích"* v níž metodou nerozporné Russell-Whiteheademovy matematické logiky dokázal dvojí:

a/ *„V každém dostatečně bohatém matematickém systému (např. v aritmetice) se dají odvodit výroky, jejichž pravdivost nelze pomocí prostředků tohoto systému ani dokázat, ani vyvrátit!"*

b/ *„Takový systém není schopen zjistit a dokázat ani svou vlastní vnitřní nerozpornost!"*

Uvážíme-li, že „teoretická věda" ve všech svých spekulativních oborech, které jsme tu již otevřeli (Newtonových, Einsteinových, Planckových aj.), nebo ještě neotevřeli, oslňuje lidstvo především svými „matematickými vzorečky", pak také nahlédneme, že ji Gödel fakticky odhalil jako nabubřelého „molocha na hliněných nohou", který nemůže nic vědět...

Pokud matematiku (stejně jako logiku) emancipujeme od reality, potud se stává nereálnou a tedy k poznávání reality nepoužitelnou. Tak může sloužit jen nereálným spekulacím. Proto se musíme ptát: Proč byla matematika na akademické půdě emancipována od reality jako ryze abstraktní věda?...

atom III (Mirek, 05. 02. 2008 17:53)

Jádro je kvantový systém mnoha nukleonů interagující hlavně silnou jadernou interakcí. Teorie atomového jádra musí popsat: Strukturu jádra (rozložení a charakteristiky jaderných hladin) Mechanizmus jaderných reakcí (dynamické vlastnosti jádra).

Při budování teorie jádra jsou tři hlavní problémy: Není znám přesný tvar sil působících mezi nukleony v jádře. Rovnice popisující pohyb nukleonů v jádře jsou velmi komplikované - problém atematického popisu.

Jádro má zároveň příliš mnoho nukleonů (nedá se popsat pohyb každé jeho částice) i příliš málo (nedá se popsat jako makroskopické spojité prostředí). Proto neexistuje teorie atomového jádra - existují pouze modely. Model zaměňuje jádro za modelový zjednodušený fyzikální systém. - dobrý a dostatečně jednoduchý popis určitých vlastností jádra. Modely atomového jádra rozdělujeme:

A) Podle síly vzájemné vazby nukleonů: Kolektivní modely (modely se silnou vazbou) - popisuje vlastnosti jádra způsobené kolektivním pohybem nukleonů.

Jednočásticové modely (modely nezávislých částic) - popisuje vlastnosti jádra způsobené pohybem individuálního nukleonu v potenciálovém poli vytvořeném všemi nukleony v jádře. Zobecněné modely - uvažují se i kolektivní i jednočásticové vlastnosti jádra.

B) Podle toho, jak popisují interakci mezi nukleony:

Fenomenologické modely - využívají střední potenciál jádra, jehož parametry jsou určeny z experimentu. Mikroskopické modely - vycházejí z nukleonového poteciálu (fenomenologického nebo mikroskopického) a počítají interakci mezi nukleony v jádře.

Polomikroskopické modely - interakce mezi nukleony se rozdělí do dvou částí: střední potenciál jádra a zbytková nukleon. interakce.

Odpověď Mirkovi (atom III.):

Protože tu již nic nového k otázce existence atomu uvedeno není, vydejme se raději na malou exkurzi do obecné roviny světa úsudku na základě reálného pozorování:

Když Aristoteles psal svůj spis „Fyzika", musel psát nejdříve hlásky (písmena), z nichž skládal slabiky, ze slabik slova, ze slov věty, z vět souvětí, z nich odstavce, kapitoly, knihy a z knih nakonec složil spis „Fyzika". Kdo chce skládat dál, může

z mnohosti Aristotelových spisů složit celek Aristotelova díla, který je součástí mnohosti děl řeckých autorů, z nichž lze složit řeckou literaturu, z mnohosti literatur pak literaturu evropskou, světovou, planetární, galaktickou, mezigalaktickou atd. atd., tak říkajíc do nekonečna.

Čteme-li Aristotelův spis „Fyzika", tu jako bychom ho rozložili na mnohost knih, ty na mnohost kapitol, kapitoly na odstavce, odstavce na souvětí, souvětí na věty, věty na slova, slova na slabiky, slabiky na hlásky (hlasy, zvuky) nebo písmena (znaky, symboly). Kdo chce rozkládat dál, ten může rozkládat vzduch (rozvlněný hlasem), či klikatící se inkoust (jímž bylo nasáno písmeno). Obojí látku (vzduch i inkoust) lze rozkládat na mnohost zlomků (částic), ty na menší zlomky (částice), ještě menší atd. atd. tak říkající do nekonečna.

Na jedné straně se někde v makrokosmickém nedohlednu ztrácí konec nekonečného skládání, na druhé straně se někde v mikroskopickém nedohlednu ztrácí konec nekonečného rozkládání. Avšak tam, kde končí nekonečné rozkládání, tam začíná nekonečné skládání (rozloženého) a obráceně, tam kde končí nekonečné skládání, tam počíná nekonečné rozkládání (složeného). Např.: Tam, kde Aristoteles ukončil svoje skládání spisem Fyzika, tam čtenář tento spis začne rozkládat.

Albert Einstein a ostatní „machři" jeho typu (Newtonové, Ratherfordové, Planckové atd. atd.) by z naší exkurze měli určitě radost a jako třešničku na dortu by možná navíc přidali nějakou tu mravoučnou poznámku, např.:

Spojíme-li na obou stranách počátky a konce nekonečného skládání a rozkládání, jako bychom obojí úsilí uzavřeli do nekonečného obvodu, jako Einsteinův zakřivený paprsek světla. Zde, v tomto nekonečném okruhu neomezených možností se každý může proslavit jako

objevitel něčeho nového. A se shovívavým úsměvem dodají: Jen se nesmíte trápit marnými otázkami typu: Co bylo dřív? Rozkládání (spisu) nebo skládání (hlásek)? Jednota (spisu), nebo mnohost (hlásek)?

K pravdě se totiž můžeme jen donekonečna přibližovat, absolutně nikdy ji však nedosáhneme. To by svět nebyl tajuplný...

Co se stane, přijmeme-li do služby k Dlouhému (skládání) a Širokému (rozkládání) ještě Bystrozrakého (rozum)?

Zdalipak alespoň rozum dohlédne konce obojího nekonečna?

Zdravý rozum nám však odpoví:

To, co je tu na obou koncích nekonečna uzavřeno do nekonečného obvodu, není než bludný kruh, v němž je realita sešněrována předivem lží nemravných a nezodpovědných intelektuálů, otrocky sloužících vzdoro-inteligenci. S nimi do nekonečna bloudit, civět ani spekulovat nemá v žádném směru nijaký smysl. Musíme se tedy ptát: Jak se z bludného kruhu vysvobodit? Opustíme-li bludný kruh, opustíme s ním i realitu sešněrovanou předivem lží. Nezbývá, než bludný kruh rázně rozetnout, jako Alexandr Makedonský rozťal „górdický uzel" a Břetislav Moravský řetěz brány Svinibrodského kláštera!

Nejvhodnější místo, kam je třeba tnout, představuje např. výše zmíněná hláska.

Tam, kde intelektuál pokračuje v rozkládání hlásek a písmen, tam totiž podvádí (vědomě či nevědomě). Tam totiž namísto hlásky rozkládá látku (vzduch či inkoust). Je snad hláska vzduchem, či písmeno inkoustem?

Spis, kniha, kapitola, odstavec, souvětí, věta, slovo a slabika, to vše jsou vyšší ideje, složené z nižších idejí. Nejnižší ideou v této hierarchii idejí je hláska, která již z ničeho složena není a nelze ji tedy ani na nic menšího rozložit. Tato nejnižší idea má však schopnost, kterou vyšší ideje nemají. Umí se projevit ve hmotě (zobrazit se v látce jako živý hlas, či jako mrtvé písmeno). Vyšší ideje se tedy mohou ve světě fyzickém projevovat jen skrze ni.

Pokud ovšem hlásku (ideu) projevující se ve hmotě nedokážeme odlišit od hmoty, v níž se projevuje, zmateme ideu s hmotou v jakousi „ideo-hmotu", jíž přisoudíme vlastnosti obojího (ideje i hmoty). Tak vznikl Demokritův atom, jako nejmenší a dále již nedělitelná částečka hmoty! (To nedělitelné je vlastnost ideje, nikoli hmoty.)

Lze ovšem namítnout: Tím však není zodpovězena otázka, zda bylo dříve skládání nebo rozkládání Aristotelova spisu „Fyzika". Jako je nemožné, aby napsal nejdříve celý spis a ten pak rozložil na knihy, kapitoly, odstavce, souvětí, věty, slova, slabiky a hlásky, tak je nemožné, aby napsal nejdříve pytel potřebných hlásek a z nich pak poskládal potřebné slabiky, slova, věty, souvětí, odstavce, kapitoly, knihy a spis.

Jenže to je již jiná otázka pro bystrozraký rozum. Zde jsme měli vyřešit otázku existence či neexistence atomu...

Prosím o srozumitelnost (Helena, 10. 02. 2008 16:06)

Děkuji Vám za odpověď, kterou jste ukázali, proč se to děje. Za odhalení pravdy Vám nikdo dnes nic nedá, jak je vidět. To je šokující sdělení! Současný státní systém (nejen vzdělávací) je postaven na tom, že je jednodušší a bezproblémové žít dál ve lži. A jak říkáte, akademie věd nechaly uzákonit školní osnovy, ve kterých se povinně dětem proplachují mozky lživými informacemi. Sice na první pohled se to tak nezdá, ale jak to tady píšete, tak je vidět, že teorie Einsteina, hydroparadox atp. lžou. (Sice těm gravitačním silám stále moc nerozumím a nechápu, co to je za síly a jak by s nimi tedy lidé měli pracovat? Vrátíte se ještě k tomu? Kde se ty síly berou, příčina vzniku atp.)

Takže i kdyby se nějaký hledač pravdivého poznání o něco snažil a něco jim vyvrátil, tak oni na to mají uzákoněné osnovy, takže stejně se dál bude učit to, co oni si uzákonili pro vzdělávání dětí! Mají v rukách masmédia a hledač pravdy nemůže lidem říci, co našel. Snad jedině internet! Ale to je asi také jen otázka času, kdy ve jménu nějakých ochran občanů

před škodlivými informacemi atp. budou moci legálně zavřít web s jinými informacemi, než schválenými dle osnov a akademie.

Ráda bych ještě požádala o to, abyste srozumitelně řekli, o co jde. Já už začínám ztrácet půdu pod nohama, jak nyní v odpovědích Mirkovi, jaksi se mi ztrácí, co je výstupem, výsledkem odpovědi. Stručné shrnutí. Nešlo by, prosím, jednou větou třeba vpředu či vzadu za delší a složitou odpovědí shrnout, co jste vlastně řekli? Aby pak člověk dokázal tu jasnou jednu dvě věty potom mít v hlavě a s tím závěrem s tou tezí mohl přistupovat k rozsáhlé odpovědi (problematice jako celku) a mohl to v ní hledat. Já to musím číst několikrát, abych vůbec pochopila, co chcete říci a stejně si ani pak nejsem vůbec zcela jistá a zůstávám na pochybách, zda toto je výsledkem Vaší odpovědi.

Třeba ohledně atomů chcete říci, že sice atomy existují, ale jiné. Ale nepíšete jak jiné. Jak ten atom bude vypadat? Píšete, že atom jsou nejnižší ideje? Ale to je tedy atom nějaké ideje. Ale jak bude vypadat atom hmoty? Myslím, že to bude nějak souviset s tou plností a prázdnotou. To jste tam neřekli jen tak. Ale tam někde musí být přece elektrony, jádro… nebo ne?

Jak by potom bylo možné vysvětlit elektrický proud, rozdílné potenciály (nevím, jak to říci, vůbec elektřině nerozumím, ale to, že někde je větší napětí a někde menši?) To snad to lze vysvětlit jen elektrony, co jiné by se tam mohlo odehrávat?

Velmi nesrozumitelné je i vědecký výklad, kdy se hovoří o kvantech, že tam elektron – částice je všude a nikde. Tedy, že vlastně stejně není… to je skutečně „geniální vědecký výklad". Ale jak to tedy s tím atomem je, vážně? Nebo tím je otázka uzavřena? Atom hmoty není.

Odpověď Heleně (srozumitelnost):

Abychom nemluvili o něčem, co nikoho nezajímá, odpovídáme tu jen v rozsahu daném otázkou. Chcete-li abychom u nějakého tématu ještě setrvali nebo se k němu vrátili, stačí se zmínit (námitkou, otázkou atp.). Ptáte-li se nyní na gravitaci, o jaké síly se vlastně jedná a kde se berou, pak rádi odpovíme, neboť jsme byli svým způsobem zklamáni, že jsme hydro-paradox opustili dřív, než takové otázky padly. Lze s radostí říci, že alespoň Vy chcete jít více do hloubky věci. Přirozeně si neosobujeme patent na vševědoucnost, co však víme, s tím se podělíme v míře, v jaké je o věc projeven zájem...

Jak vyplynulo z diskuse o atomu, nejdříve musí vzniknout prázdný prostor a teprve potom může vzniknout plnost hmoty. V technické praxi je prázdný prostor vyjadřován pojmem „světlost" (např. vnitřní světlost trubky, tunelu atp.). To není nahodilý pojem, ale pojem lakonicky vyjadřující tajemství stvoření.

Své zkušenosti s prostorem si osvojujeme v pozemských poměrech, kde je prázdnota prostoru různě naplněna hmotou, jíž můžeme kousek prostoru také ohraničit (dlaněmi, hrncem, náručím, plotem atp.), abychom si ho přivlastnili. Proto také tak snadno naletíme klamu, že nejdříve musela být hmota a pak hmotou ohraničený prostor. Pokud tomuto nesmyslu neuvěříme (prostor přece není pouze uvnitř, ale také vně hrnce), můžeme si položit otázku početí prvotního prostoru.

Zkrátka, prvotní prostor je dán všestranně hvězdicovitě uspořádanými (rozprostřenými) paprsky sil, jevícími se relativně jako světlo. Odtud pojem „světlost", odtud také pojem „hvězda" (tzv. „Slunce" ve středu hvězdného prostoru není hvězdou, ale planetou s charakterem „stálice"). Protože na počátku není podle čeho určovat relativní strany je uspořádání paprsků sil nutně všestranné, tj. kulovité. Vnější a vnitřní konce paprsků dávají také prvotní prostorovou orientaci: „do všech stran vnější a ze všech stran vnitřní". Vnější konce tvoří do všech stran povrch koule, vnitřní konce se ze všech stran koncentrují do středu koule. Vůči středu pak můžeme odvodit druhotnou orientaci: „do všech stran odstředivé a ze všech stran dostředivé". Pokud se pak paprsky sil (světla) projevují ze všech stran dostředivě, potud mluvíme o tzv. přitažlivosti, gravitaci. Opakem gravitace, kterou tak důvěrně známe ve vnitřní sféře prostoru Země, je antigravitace, kterou můžeme pozorovat ve vnějších

sférách Slunce (např. jako tzv. sluneční vítr), ostatních planet a celého prostoru hvězdy. Vzhledem k vnější antigravitaci každého prostoru (planetárního, či hvězdného), jsou mj. také americké výlety na Měsíc mistrovským kouskem akademického iluzionismu...

K požadavku shrnutí výsledku diskuse:

Einsteinovy teorie relativity, založené na tzv. „hraniční rychlosti světla" (1c + 1c = 1c), jsme z kořene vyvrátili jako čiré nesmysly, mj. odhalením podvodů tzv. Michelsonova pokusu. Nikola Tesla učinil totéž zmíněným experimentem...

Tzv. „atom" (jako nejmenší, dále již nedělitelný celek = „monada") je realitou pouze ve světě idejí, nikoli ve světě hmoty. Nejvýstižnějším pojmem pro hmotu je Mojžíšův „prach země", jenž vystihuje veškerá skupenství hmoty (pevné, kapalné, plynné i plazmatické = ohnivé). Na jedné straně lze mnohost zrnek prachu země skládat (např. do pískové bábovky), na druhé straně lze každé jednotlivé zrnko prachu země rozkládat (dělit na zlomky). V principu (abstraktně) lze zrnko prachu dělit na stále menší a menší částice doslova libovolně (tak říkajíc do nekonečna). Reálně je však takové dělení limitováno nástrojem dělení. Obrazně řečeno, nožem lze krájet jen takové nudle, jejichž délka je větší než tloušťka břitu nože. Další krájení pak už není fyzicky možné (i když v principu možné je). Ve světě hmoty tedy nelze mluvit o dále již nedělitelném atomu, ale pouze o nejmenší dosažené (reálným dělením) částici hmoty (prachu země)...

Jevům jako je elektřina můžeme porozumět jen tehdy, ptáme-li se po původu plnosti hmoty. Je-li prvotní prázdný prostor, jak a z čeho v něm mohla vzniknout plnost hmoty? Mojžíšův pojem „prach země" hmotu vystihuje jako produkt rozpadu, eroze, rozkladu. Připomeňme si v diskusích o hydro-paradoxu zmíněný rozdíl mezi vnějším objemem a vnitřní hustotou každého tělesa, tedy i tělesa (koule) prostoru. Ve vnitřní sféře dostředivé koncentrace je hustota paprsků světla vyšší než ve vnější sféře jejích odstředivého rozptýlení. Tím je dána prvotní nerovnost hustot. V pozemských poměrech můžeme pozorovat erozi právě všude tam, kde dochází ke kontaktu různých hustot. Proč? Zde platí následující reálný axióm:

<u>Nižší hustota se vůči vyšší hustotě chová savě jako relativní vakuum, usilující o vyrovnání obou hustot</u>!

Proto se hustější látky rozpouštějí nebo rozpadají (korodují) v řidší vodě (resp. na vzduchu, v ohni atp.). Proč např. po vytažení ruky z vody, zůstává ruka mokrá? Protože na ní ulpívá tolik vody, kolik jí udrží její savé síly, usilující o vyrovnání hustot ruky a vody. Naštěstí je okolní vzduch řidší než voda a ruka uschne dřív než ji voda rozloží (z ruky je voda nasáta vzduchem v podobě řidších vodních par). Obdobou toho je to, co nazýváme transpirací našeho těla (vypařování do okolního vzduchu). Protože se nerovnost hustot vyskytuje již v prvotním prostoru, je v něm založena také příčina eroze paprsků sil (světla). Zkrátka, relativní plnost hmoty (prach země) je produktem eroze relativní prázdnoty paprsků světla (podstaty světlosti)! Týž původ mají také tzv. „fotony" (částice rozpadlého světla), „elektrony" (částice el. proudu) aj. Molekula je opačným případem. Molekula je „v malém" produktem skládání částic hmoty (zrnek prachu země), jako je jím „ve velkém" např. písková bábovka... Vedle eroze totiž fungují také procesy opačné, dané např. gravitačními silami koncentrace.

Tzv. „vědecký výklad", jemuž se zdají být částice všude a nikde je nesrozumitelný, protože je nepředstavitelný a nepředstavitelný, protože je nesmyslný (paradoxní)...

dodatek ke srozumitelnosti (Helena, 10. 02. 2008 16:07)

Když není tak není, ale co dál? Jak to mám prosím pochopit, jestli tu odpověď vůbec chápu správně? Je to revoluční teze. Jak můžeme žít bez hmotných atomů? A co molekuly? Vždyť ty jsou snad i vidět. On je snad dokonce vidět i ten atom v elektronovém mikroskopu při obrovském rozlišeni, ano?

Děkuji za odpověď, na kterou opravdu s velkou zvědavostí čekám.

PS: A v té otázce Petra vidím jakási slova – pojmy a obraty jako rekurze, nevyslovitelnost sémantiky atp., mám obavu, abych Vám rozuměla. Vlastně mám problém pochopit i tak náročnou otázku a uniká mi, o co v ní jde i její souvislost s celým kontextem otázek. Abyste se

nedostali i Vy na nějakou jinou „odbornější" úroveň, kam my obyčejní lidi asi nemáme šanci dosáhnout. Přimlouvám se za nějaké slovní uvedení za ruku nás obyčejných čtenářů do Váši jámy lvové! (To myslím s úsměvem a obdivně k Vašemu týmu, jako že tady svádíte skutečně obrovský zápas ohledně pravdivého poznání a něco mi říká, že máte pravdu i tady v tom, ačkoli je to na první pohled absurdní. Ale kdo mi tak krásně umí vystihnout, vysvětlit výchovu a péči o děti, ten se snad přeci nemůže jinde tak hrubě splést.)

Odpověď Heleně (dodatek ke srozumitelnosti):

Tak jako dělení částic hmoty (zrnek prachu) prakticky končí tam, kde je dělící nástroj (ostří nože aj.) stejně hrubý jako dělená částice, tak pozorování částic hmoty končí tam, kde je nástroj pozorování (oko, mikroskop aj.) stejně hrubý jako pozorovaná částice. Pozorování prostřednictvím tělesných smyslů (ale i umělých přístrojů) je limitováno konstrukcí těchto smyslů (nástrojů). V principu se veškeré pozorování zakládá na doteku (prstem, klackem, paprskem světla atp.).

Když byl René Descartes dotázán, co je to světlo, zaryl svou vycházkovou hůl do země, otočil s ní kolem osy a odpověděl: *„Toto* (má hůl) *je světlo!"*

Představte si svazek paprsků světla, jako svazek stejně dlouhých špejlí (tzv. „fasces"). Když jeden konec svazku přitlačíme na povrch koule tak, aby se jí dotýkaly konce všech špejlí, projeví se na druhém konci svazku uspořádání konců špejlí v podobě povrchu pozorované části koule. Takový je v principu mechanismus přenosu (obrazu pozorovaného tělesa) světlem do našeho oka. Slepec si týž obraz může zprostředkovat jedinou slepeckou holí, kterou systematicky oťukává povrch koule. To, co na druhém konci hole (svazku paprsků světla) pociťuje v ruce (v oku), je dotek druhého konce hole (druhých konců svazku), nikoli obraz oťukávané (osvětlené) koule. Obraz povrchu koule si musí vytvořit jako svou duševní představu, na základě uspořádání tělesných (smyslových) doteků druhého konce hole (svazku paprsků světla). Představa (obraz pozorovaného předmětu) je tedy zprostředkován (nikoli dán) mnohostí doteků, z nichž každý představuje pouze sám sebe (dotek). Jak za těchto okolností můžete pozorovat částici, které se lze dotknout jen jediným paprskem (jedinou špejlí), jehož dotek nám nemůže projevit víc, než jen sám sebe (dotek)?

Kdo tvrdí, že pozoroval, nebo vyfotografoval (pomocí jakéhokoli přístroje) údajnou nejmenší částečku hmoty, ten je buď úplně padlý na hlavu, nebo vědomě lže. Jsou ovšem i tak drzí „odborníci" kteří Vám předloží obrázek rozmazaného fleku a budou Vám tvrdit, že to je nedokonalá fotografie atomu, tj. elektronů obíhajících kol jádra...

Pokud možno sami tzv. „cizí slova" nepoužíváme, ale mluvíme tak, jak nám zobák „narost". Setkáme-li se s jejich použitím, ať už proto, že jsou tzv. „odborným" výrazem, nebo prostě v daném případě obvykle používaným, zpravidla se musíme podívat do slovníku, co vlastně znamenají a dál již používáme (je-li to možné) jejich český výklad. Přirozeně bychom byli raději, kdyby to přispívatel udělal za nás. Zastáváme totiž následující stanovisko: Kdo věc pochopil, ten ji dovede vyjádřit vlastními slovy. Pokud však věc není ještě úplně jasná, potud se nevyhneme používání „odborných" pojmů, abychom přesně tlumočili, jak ji vyjádřil příslušný „odborník", abychom kvůli nedorozumění namísto jeho tvrzení, nevyvraceli svůj nesprávný výklad jeho tvrzení. Zkrátka, pokud se zde o věci nevyjádříme zcela srozumitelně, potud žádejte další upřesnění. Nebudeme-li toho schopni, přiznáme, že dané věci nerozumíme, nebo neznáme její pozitivní řešení. Vaše otázky jsou tu však vždy důležitější, než naše odpovědi, neboť bez nich bychom odpovídali pouze mrtvým stránkám, nikoli živě na věci zúčastněným lidem...

-zmp-

problém rekurze (Petr, 10. 02. 2008 09:40)

Citoval jste Godelův teorém o neúplnosti.

"Žádný axiomatizovaný systém není schopen zjistit a dokázat ani svou vlastní vnitřní nerozpornost!"

To je ten problém "rekurze", na který se v různých variantách ptám (vztah rozumu a víry v důkaz, jak mohu rozumem, mluvit o rozumu samém? - a ničím jiným než rozumem to nejde, ten problém bych jen odsunul, paradox lháře a nutnosti stále vyšších rovin jazyka, abych mohl nahlédnout vždy vztah mého jazyka ke světu...) Když jsem zmínil Hintikkovo řešení Godelova teorému, tak jste napsal, že Hintikka by měl bádat česky... Ale vidíme, že Godelův problém přeložený do češtiny nezmizel... A že řešení tohoto problému určitě půjde přeložit do francouzštiny...

K mému zklamání jsem se na různě formulované dotazy o stejném problému odpovědi (kromě náznaků) zatím nedočkal. Dělá to na mne dojem, že ten problém popisujeme u různých vědeckých teorií, ale čistě filozofické uchopení a řešení toho problému mi tady zatím chybí. Vždyť ty vědecké teorie a jejich paradoxy jsou jen důsledek nevyřešenosti toho problému.

A pokud ten problém nevyřeším (nebo jej vyřeším jen nekonkrétní frází) nakonec se mi v mém vidění světa ty paradoxy jen v jiné podobě objeví také... Nedopouští se Godel stejné chyby jako paradox lháře? Vždyť na něm (a tedy na nevyslovitelnosti sémantiky) je vlastně založen... Ale moje dnešní otázka zní:

Jak byste si Vy poradil se zásadním problémem "rekurze"?

Odpověď Petrovi (problém rekurze):

Vaše shrnutí Gödelova důkazu musíme poněkud upravit: Nikoli *„žádný"* a nikoli *„axiomatizovaný"*, ale:

„nereálný (ryze abstraktní) matematický systém není schopen zjistit a dokázat ani svou vlastní vnitřní nerozpornost!"

Vedle nereálné (akademické) matematiky, počítající výhradně s abstraktními symboly (čísly a písmeny), existuje přece (zde již vícekrát zmíněná) reálná matematika, počítající s abstraktními symboly (čísly a písmeny) jen jako se zástupci konkrétní reality (axiomatické = obsahující reálné axiómy). Uveďme si příklad:

Nereálná matematika již na základní škole vyplachuje mozky dětí následujícím paradoxním nesmyslem:

Jestliže A = 1 a také B = 1, pak: A = B (protože: 1 = 1)...

Učitel psaní by dal dětem určitě pětku, kdyby zaměňovaly A s B v domnění, že A = B.

Učitel počtů by dal dětem za totéž A = B jedničku, přestože mu doslova bije do očí skutečnost, že se A nijak nepodobá B a tedy jedno druhým není, ani se mu nijak nerovná.

Tzn., že nereálný matematický systém *„není schopen zjistit a dokázat ani svou vlastní vnitřní nerozpornost!"*

Co k tomu může říci reálná matematika?

Abstraktní symbol „A" zastupuje ve výpočtu (pro zjednodušení) nějakou konkrétní kvalitu, např. „mouku".

Abstraktní symbol „B" zastupuje ve výpočtu (pro zjednodušení) odlišnou konkrétní kvalitu, např. „saze".

Abstraktní symbol „1" představuje ve výpočtu konkrétní kvantitu míry, např. „kilogramu". Tzn., že:

Rovnice: A = 1 představuje: 1kg mouky

Rovnice: B = 1 představuje: 1kg sazí

Ač na miskách vah platí, že: 1kg mouky = 1kg sazí (1 = 1), přece neplatí, že: mouka = saze (A = B), ale naopak platí: mouka ≠ saze, A ≠ B!

Tzn., že reálný (axiomatický) matematický systém „je *schopen zjistit a dokázat* nejen *svou vlastní vnitřní nerozpornost*, ale také vnitřní rozporuplnost nereálné (akademické) matiky!"...

Z věci je zřejmé, že nereálná matika bude na svých paradoxních „základech" (A = B) vršit nové a nové paradoxy, zatímco reálná matematika bude na reálných základech (A ≠ B) stavět bez paradoxů...

Na otázku *„jak mohu rozumem, mluvit o rozumu samém"* odpovídáme následovně:

To, co je v objektivní realitě řádem (rozumným uspořádáním věcí), to je v subjektivní realitě logikou (rozumným uspořádáním idejí). Proto můžeme subjektivním rozumem poznávat (nabírat do čepice) objektivní rozum a obráceně, objektivním rozumem můžeme ověřovat správnost (zdravost) subjektivního rozumu. Tzn., že jedním rozumem můžeme mluvit o druhém rozumu, aniž by ten či onen rozum mluvil sám o sobě.

To, co nazýváme „věcí" objektivního rozumu (řádu objektivní reality), jsou ve hmotě projevené (otisknuté, zrcadlené) ideje makrokosmického rozumu. Obdobně může také subjektivní rozum (vynálezce, umělec atp.) tvořivě projevit ve hmotě ideje mikrokosmického rozumu.

To, co nazýváme „idea" se ve vědomí subjektu (makro i mikro-kosmického) realizuje dvojím způsobem, jako představa a pojem. Aby se lidé mezi sebou mohli domluvit, musí si vyvinout jednotný systém reálných představ a pojmů. Jednotným celosvětově platným systémem konstrukce reálných představ je Euklidova geometrie (v žádném případě neeuklidovská vzdoro-geometrie). Naproti tomu jednotný systém reálných pojmů neexistuje celosvětově, ale jen v rámci tzv. mateřských jazyků, které se musí s tzv. „sémantikou" (naukou o významu pojmů) vypořádat v rámci různých národů, tj. z hlediska různých kultur. Rozdíl mezi představami a pojmy spočívá mj. v tom, že představy můžeme přejímat (snímat, kopírovat) z objektivní reality vnímáním, zatímco pojmy z objektivní reality vnímáním vytěžit nelze. Pojmy si musíme vytvořit (na základě uvažování o vnímaném) jako jakési subjektivní „popisy" představ.

Z vlastních zkušeností víme, že táž věc, např. strom, se našemu pozorování může jevit z různých stran různě. Proto se v technické praxi zažilo zobrazování objektů ze tří různých pohledů (v tzv. nárysu, půdorysu a bokorysu). I popisné pojmy je tedy třeba vyvíjet vzhledem k různým pohledům různě (v různých kulturách) a tímto různým pojetím téhož (různých pohledů na totéž) je třeba se vzájemně obohacovat. Proto je dobré mít pro jednu představu více různých pojmů (tzv. „synonym").

Momentálně na špici takového vývoje pojmů je český jazyk. Tzn., že Gödelův problém lze snadněji vyřešit v češtině než ve francouzštině, či v jiném jazyku, což se také stalo...

Protože Gödelův problém je problémem nereálné matiky, nikoli matematiky reálné, tkví jeho filozofické uchopení a řešení právě v odlišování matematiky nereálné od matematiky reálné...

Můžeme tedy uzavřít: Tzv. „vědecké" teorie a jejich paradoxy nejsou důsledkem nevyřešenosti Gödelova problému, ale následkem emancipace akademické matematiky od reality. Gödelův problém vlastně na tento následek upozorňuje...

Jde tedy o to, přijmout předložené rozlišování matematiky reálné a nereálné za své, tzn., pod tíhou uvedených argumentů uvěřit, že právě to je jediné možné řešení, které nás veškerých akademických paradoxů navždy zbaví...

Na otázku: *„Nedopouští se Godel stejné chyby jako paradox lháře?"* tedy odpovídáme. Protože akademicky vzdělaný Gödel nedokázal odlišit matematiku reálnou od nereálné (znal pouze tu nereálnou), dospěl pouze k jednostranně negativnímu důkazu nedostatečnosti nereálné matematiky, o níž ovšem netušil, že je nereálná. Jeho negativní důkaz má tedy tutéž cenu, jako negativní důkazy (aporie) Zénóna z Eleje. Nám už zbývá jen k těmto negativním důkazům (jak věci nemohou fungovat) připojit důkazy pozitivní (jak věci mohou fungovat)...

Protože výše citovaný Slovník cizích slov vykládá „rekurzi" jako návrat mluvidel do klidové polohy, Vaše závěrečná otázka: *„Jak byste si Vy poradil se zásadním problémem "rekurze"*? nám není zcela jasná. Prosíme tedy o její upřesnění...

-zmp-

doplnění (Petr - 22. 02. 2008 20:15)

Děkuji za všechny odpovědi. Rekurze je v matematice a filozofii funkce která se vztahuje k sobě samé. I Vámi uvedený příklad si zachoval tu esenci.

filosofický problém relativity pohybu (Petr, 10. 02. 2008 08:19)

Zamýšlel jsem se nad podstatou pojmu pohyb.(Michelsonův experiment, loď, která se nepohybuje, problém heliocentrické soustavy). Napsal jste: pohyb Země kolem své osy je prokázán. Možná jsem to nepochopil, ale jak byl prokázán? Když pohyb je přece relativní, mohu říct, že se otáčí celý vesmír. A podle Vašeho axiomu je stanovisko pozorovatele v klidu.

Jak mohu prokázat pohyb Země a neudělat chybu, kterou podle Vás udělal Michelson? Ten problém je totiž zdá se obecný (když hovořím o celku) a filozofický a nesouvisí vlastně s Michelsonem ani Einsteinem. Ti ten problém vyřešený také neměli. A na ten problém hledám ve svých různě formulovaných otázkách odpověď.

Odpověď Petrovi (filosofický problém relativity pohybu):

Teze, že kol Země může rotovat celý vesmír, zatímco planeta Země je v relativním klidu, je známa jako Ptolemaiova „geocentrická soustava". Proti ní postavil Mikuláš Koperník antitezi v podobě „heliocentrické soustavy", podle níž může Země rotovat kol své osy, zatímco Slunce a ostatní vesmír je v relativním klidu. Kdo má pravdu? Ptolemaios nebo Koperník?

Zdá se, že relativita pohybu a klidu je tu pozorována ze dvou různých hledisek:

a/ Ptolemaios pozoruje z hlediska zeměkoule, která se mu jeví být v klidu

b/ Kopernikus pozoruje z hlediska Slunce, jež se mu jeví být v klidu

Je tu však problém. Koperník mluví také o pohybu Slunce. To se akademickým „odborníkům" zřejmě nehodí a tak je tento fakt z Koperníkovy soustavy buď zcela vynecháván, nebo jen letmo zmíněn, nikdy však doslova citován. Jisté je, že pokud Koperník mluví o pohybu Slunce, pak o něm nemůže mluvit z hlediska Slunce. Z hlediska Zeměkoule o něm rovněž nemůže mluvit, neboť pak by mluvil jako Ptolemaios. Nuže, z jakého hlediska mluví Koperník o pohybu Slunce?

Nazvěme toto neznámé hledisko pracovně „třetí hledisko".

Nyní se musíme ptát: Kolik hledisek je třeba vzít v úvahu, při posuzování relativity pohybu a klidu? Jedno, dvě, tři nebo více?

Než pokročíme dál, připomeňme si tu první dva reálné axiómy, které jsme poznali v diskusích o tzv. „dilataci času":

1. stanoviště pozorovatele se pozorovateli jeví (zdánlivě) vždy v relativním klidu!

2. relativní pohyb stanoviště pozorovatele se zdánlivě (iluzorně) přenáší na jeho okolí!

Nyní si objasněme, co vlastně představuje pojem „vztah" (relace, relativita) a jak se vztah vlastně navazuje.

Tak např. nás z nějaké činnosti vyruší zvonění. Všeho necháme a jdeme otevřít. Za dveřmi, s palcem na zvonku, spatříme listonoše. Co se tu odehrálo? Listonoš k nám prostřednictvím zvonku navázal vztah, aby nám mohl předat dopis, jímž s námi naváže vztah někdo jiný, např. výběrčí (čehokoliv). Také se může stát, že za dveřmi potkáme oba, výběrčího i listonoše a oba s námi navážou vztah tím, že nás osloví. Pokud nás osloví oba současně, tu jim řekneme: Pomalu pánové, pěkně jeden po druhém!

Tzn., že vztah nelze navázat současně mezi třemi (námi, výběrčím a listonošem) či více osobami (věcmi, ději atp.), ale vždy jen mezi dvěma (námi a výběrčím, nebo námi a listonošem). Také je zřejmé, že vztah nenavazují současně (oboustranně) obě strany, ale jednostranně jen jedna strana ke druhé (např. výběrčí nebo listonoš k nám). Chceme-li navázat vztah i my k nim, musíme navázat nový vztah. Tzn., že ve vztahu je jedna strana navazující a druhá navázaná.

Rovněž je zřejmé, že navazující strana se při navazování vztahu projevuje objektivně (zvoněním, oslovením, kopancem atp.), zatímco navázaná strana je do vztahu vtažena subjektivně (vnímáním objektivního projevu navazujícího).

Obecně řečeno, vztah je navázán vždy jaksi z venčí do nitra, z objektivní reality do subjektivní reality, mezi projevujícím se a vnímajícím, mezi projeveným předmětem vědomí a vnímajícím vědomím, mezi předmětem vědomí a vědomím, mezi projevem a vjemem.

Tím jsme poznali další tři reálné axiómy relativity, které můžeme připojit k prvním dvěma:

3. vztah lze navázat jen mezi dvěma

4. vztah se navazuje jednostranně (navazujícím předmětem vědomí): vzájemný vztah = dva jednostranné vztahy

5. vztah je navázán vždy z venčí do nitra, mezi objektem a subjektem, projevem a vjemem, předmětem vědomí a vědomím

První a druhý reálný axióm, jsme poznali ve vlaku, jenž projížděl kolem druhého vlaku, ať už stojícího, či protijedoucího. V obou případech (1,2) se totiž pohyb našeho vlaku zdánlivě přenášel na míjený vlak, zatímco náš vlak se nám zdál být v klidu. Kdybychom totiž míjený vlak nevzali na vědomí (kdyby k nám nenavázal vztah podle reálného axiómu č. 5), tak bychom pohyb našeho vlaku nepozorovali na něm, ale na okolní krajině, popřípadě vůbec (kdybychom měli na oknech zatažené závěsy).

Dejme tomu, že se někde u piva sejdeme s cestujícím z protijedoucího vlaku, jenž objektivně pozoroval totéž co my (náš vlak navázal vztah k němu podobně, jako jeho vlak navázal vztah k nám), avšak pozoroval vše subjektivně obráceně (svůj vlak v klidu a náš v pohybu). Tu přirozeně povedeme spor o to, čí vlak byl vlastně v klidu a čí v pohybu. Pokud neznáme reálné axiómy (1,2) potud se nemůžeme shodnout a poženeme věc k soudu.

Spravedlivý soudce ovšem nemůže vzít v úvahu pouze stanovisko jedné ze sporných stran, ale musí vzít v úvahu stanoviska obou sporných stran. Tzn., že nemůže soudit spor ze stanoviska té či oné sporné strany, z hlediska toho či onoho vlaku, ale musí ke sporu zaujmout stanovisko (hledisko) třetí. A to je právě ono hledané „třetí hledisko", z něhož mluvil Koperník o pohybu Slunce, aniž mluvil jako Ptolemaios.

Třetím hlediskem soudce, ve sporu dvou proti-vlaků, je okolní krajina. Jen odtud lze správně pozorovat, který z vlaků ve vzájemném vztahu (3. a 4. axióm) je v klidu a který v pohybu, popřípadě zda nejsou v pohybu oba vlaky.

Soudce v tomto sporu nepřihlíží k tomu, zda je jeho okolní krajina (povrchu zeměkoule) v klidu nebo v pohybu, ale přihlíží pouze a jen ke vztahům mezi oběma vlaky. Tzn., že svůj vztah (třetí strany) k oběma sporným stranám nebere vůbec v úvahu (ze své úvahy ho zcela vylučuje).

Protože mluvíme o soudcově uvažování (o sporu dvou stran) můžeme věc demonstrovat na mechanismu vah. Dvě misky vah jsou jako dva sporné protijedoucí vlaky a těžiště vah je jako nezúčastněné hledisko soudce z okolní krajiny. Vážíme-li na miskách vah, tu rovněž nepřihlížíme k pohybu či klidu mechanismu vah (jeho těžiště). Jinak bychom přece nevážili poctivě.

Můžeme tedy říci, že hledané Koperníkovo „třetí hledisko", není hlediskem pozorovatele (Slunce, Země, či jiné těleso naší planetární soustavy), ale hlediskem myslitele. Nyní se můžeme ptát:

Kde se v planetární soustavě nachází „třetí hledisko" myslitele, jako se ve sporu dvou vlaků nachází v okolní krajině?

Tak, jako ve sporu dvou vlaků je třetím hlediskem těleso celé zeměkoule (s krajinou na ní), tak je třetím hlediskem ve sporu dvou planetárních soustav (geocentrické a heliocentrické) těleso prostoru celé planetární soustavy! Tím, že Koperník mluvil o pohybu Slunce (středu planetární soustavy), tím na sebe prozradil (aniž to vyslovil), že umí celou planetární soustavu pojímat také jako těleso konečného (uzavřeného, ohraničeného) prostoru! A právě to,

se akademickým „odborníkům" nelíbí, neboť oni si přejí, aby meziplanetární prostor pokračoval dál, aby byl totožný s jejich domnělým (vymyšleným) mezihvězdným prostorem...

My však již známe odpověď na výše položenou otázku:

Kolik hledisek je třeba vzít v úvahu při posuzování relativity pohybu a klidu? Jedno, dvě, tři nebo více?

V úvahu bereme jen dvě sporná hlediska pozorovatelů (z misek vah), a to z třetího hlediska myslitele (těžiště vah), které ovšem již v úvahu nebereme!

Tzn., že k pravdivému poznání relativní pravdy (k rozuzlení filosofického problému relativity pohybu) není třeba stále vyšších a vyšších hledisek. Stačí jen ke dvěma protikladným stanoviskům pozorovatelů zaujmout třetí stanovisko myslitele, s tím, že myslitel své třetí hledisko v úvahu nebere!

Na Vaši otázku: *„Jak byl prokázán pohyb Země kol její osy?"* tedy odpovídáme: Tento pohyb byl prokázán z třetího hlediska myslitele!

Ještě lze dodat:

Pravíte-li: *„podle Vašeho axiomu je stanovisko pozorovatele v klidu,"* pak musíme odpovědět: To, co nazýváte *„Váš axióm"*, platí nejen pro nás ale i pro Vás a je to tedy reálný axióm (1) platný pro všechny...

Pravíte-li *„stanovisko pozorovatele je v klidu"*, pak musíme připomenout, že první reálný axióm neříká *„je v klidu"*, ale říká *„Je ve zdánlivém klidu!"*...

Ptáte-li se: *„Jak mohu prokázat pohyb Země?"*, pak Vás musíme opět odkázat na třetí hledisko myslitele...

Ptáte-li se: *„Jak... neudělat chybu, kterou podle Vás udělal Michelson?"*, pak musíme odpovědět, Michelson neudělal chybu podle nás, ale zcela vědomě a potměšile se protivil prvnímu reálnému axiómu, který nemohl neznát...

Pravíte-li: *„Ten problém je zdá se obecný (když hovořím o celku) a filozofický"*, pak souhlasíme, pokud vypustíme slova *„zdá se"*. Problém relativity je určitě obecný a proto filosofický. Filosofie je však oborem myslitelů, nikoli pozorovatelů. Pro poctivé myslitele pak relativita pohybu nijakým problémem není...

Právě tím, že se tzv. „teoretická věda" emancipovala od filosofie, zpronevěřila se realitě a namísto myslitelů v ní vládnou bezcharakterní podvodníci, kteří v ní našli svou „zaslíbenou zemi"...

Pravíte-li: *„A na ten problém hledám ve svých různě formulovaných otázkách odpověď"*, pak doufáme, že jsme Vám konečně porozuměli, a že ji na základě uvedeného konečně najdete..

atom (Mirek, 17. 02. 2008 21:19)

Vážení, děkuji za odpověď. Takovou jsem ani nečekal.

Nechci s Vámi soupeřit, kdo má lepší informace, já hledám na netu. Knihy moc nemám. Nemám úplně jasno v řadě věcí. Upřímně říkám, že nevím, který model atomu je správný.

Existuje několik modelů atomu – jen namátkou Thomsonův "pudinkový" model (1897), Rutherfordův "planetární" model (1911), Bóhrův model (1913), Sommerfeldův model (1915) - s eliptickými drahami, Uhlenbeckův - Goundsmithův model se spiny (dráhový a vlastní moment hybnosti), Schroedingerův - Bornův model (skalární) (1928), Diracův model – vektorový… určitě jsou i další.

Bavíme se však o existenci protonů, neutronů, elektronů aj. částic. To zpochybňujete?

Jak by potom bez těchto částic probíhala např. jaderná reakce? Energie se snad uvolňuje při štěpení jader atomů, nebo ne? Jak by se pak dala vůbec vysvětlit elektřina a její jevy?

Odpověď Mirkovi (atom):

Ani nám nejde o soupeření. Pokud máme k disposici příslušné informace, snažíme se ilustrovat také atmosféru, v jaké akademické iluze a podvody vznikají, abychom si mohli udělat obrázek i o tom, proč vznikají a jak je možné, že nejsou na akademické půdě odhalovány, ale naopak odměňovány...

Pokud se týká různých modelů atomů, musíme říci: Žádný materialistický model atomu není správný, protože atomy hmoty vůbec neexistují! Proto neexistují ani jejich částice (protony, neutrony, elektrony aj.)...

Tzv. „jaderná reakce" není jadernou reakcí, ale urychleným rozkladem hmoty, který probíhá jako exploze (náhlé uvolnění), při níž se uvolňují síly, jež jsou v nesmírném zhuštění podstatou veškeré hmoty. Jak je patrné z tzv. jaderné exploze, uvolněné síly jsou silami světla, tj. silami, jimiž je v jejich původním stavu dána světlost prostoru. To, co se při tzv. „jaderné reakci" uvolňuje, tedy není energie, ale síly...

Rozdíl mezi energií a silou je podobný, jako rozdíl mezi vanoucím větrem (bez překážky) a silou větru pohánějící lopatky větrného mlýna. Energie je ve své podstatě neuspořádaným (chaotickým, nejasným, temným) stavem, síla je naopak stavem uspořádaným (jasným, světlým). Tzn., že totéž může být ve své podstatě ve dvojím stavu, neuspořádaném či uspořádaném. To, co je uspořádáno v působící sílu, může být tedy uvedeno do chaotického (nepůsobícího) stavu energie a obráceně. Obdobně i u toho, co se nám jeví jako elektřina, musíme rozlišovat dva stavy. V uspořádaném stavu se elektřina projevuje jako působící síla, v neuspořádaném stavu jako nepůsobící el. energie. Tzn., že elektřina je téže podstaty jako světlo.

O uvedených věcech tu můžeme mluvit přirozeně jen v obecné rovině. Konkrétní jevy je třeba vybádat regulérními metodami praktické vědy a výsledky bádání vyložit bez kontaminace tendenčními akademickými iluzemi...

dotaz (Helena, 17. 02. 2008 20:10)

Vážení, děkuji za odpovědi. Je toho skutečně hodně, co bych se chtěla zeptat, ale vlastně ani nevím, kde začít dříve. Je to příliš široký záběr.

Máte zcela pravdu v tom, že nelze atom vyfotit přístrojem, který má fotograficky citlivou vrstvu větší či stejnou, než je atom samotný. Musí to být tedy opět omyl vědců nebo podvod! Ale toto je velmi zvláštní! Přistoupím-li na Váš způsob výkladu či uvažování, potom začínám jakoby nově se dívat na svět a opravdu je to možné vidět ze zcela jiného úhlu!

Ale to má ta školní teorie tak šílenou moc nad myšlením lidí, že nikoho nenapadne tak banální myšlenka, že prostě nejde dělit atom více, než je ostří dělícího nástroje!? To je otázka! Ale tohle ti teoretičtí vědci od těch urychlovačů částic vůbec neřeší – tedy pokud tak něco málo z doslechu vím! A to je podezřelé, to máte pravdu.

Zajímavé je, jak píšete, že na počátku musel být prázdný prostor, světlost! Takže okolo byla tma? A ty síly světla, světlo tedy souvisí s gravitací. A tam, kde nejsou síly světla, tak jde o antigravitaci? (Předpokládám, že tu nejde o nějaké antičástice, s opačným znaménkem). Nebo je to dáno jen směrem, orientací paprsků? Paprsků, sil světla. Potom ale odkud zvenku by proudily paprsky světla?

Vyplývá mi z toho potom, že antigravitace je neexistence sil světla? Pletu se? Ale z čeho pak by povstala ta antigravitace? Co je vně prostoru? Tedy je tam něco, co dává vznik té antigravitaci? A už několikrát mne napadlo, proč Měsíc dříve či později nespadne na Zem? Jsou-li jen síly gravitace, tu by k tomu muselo dojít. Jsou-li i nějaké síly antigravitace, pak to znamená, že by se ty síly držely v šachu. Ale nějak potom nerozumím tomuto - píšete: Vzhledem k vnější antigravitaci každého prostoru (planetárního, či hvězdného), jsou mj. také americké výlety na Měsíc mistrovským kouskem akademického iluzionismu... Chcete opět říci, že to – vše bylo či je nějak jinak?

Při Vašem přístupu, bych se ani moc nedivila! To myslím s úsměvem.

Odpověď Heleně (dotaz):

Gratulujeme k novému pohledu na svět. Nyní máte možnost porovnávat starý pohled s novým, nyní můžete sama posoudit, který pohled realitu objasňuje (vykládá řádně, bez protimluvů) a který ji zatemňuje (vykládá chaoticky, paradoxně)...

Ano, nereálné školské teorie mají nad myšlením lidí doslova šílenou moc. Vyrůstá-li člověk v temnotě, pak nejen nemá nijakou možnost vyvinout síly světla (vysvětlení, objasnění), ale ani ho nenapadne, že by něco takového měl udělat, tím méně že je něco takového vůbec možné...

Na počátku musel být opravdu prázdný prostor, jehož světlost zářila v okolní temnotě jako hvězda v mezihvězdné temnotě. Staří Řekové nazývali tzv. mezihvězdnou temnotu „chaos" (řecké mýty praví, že na počátku byl chaos). Ne náhodou líčí Mojžíš stvoření (uspořádání) světla, nikoli tmy (chaosu). Obojí (světlo i tmu) však uvádí do vzájemného kontrastu. Také si musíme uvědomit, že původní světlo (a tedy i prostor) je ideální (duchovní), nikoli hned fyzické, jako ho můžeme pozorovat fyzickýma očima...

Protože gravitace i antigravitace jsou dány působením uspořádaných sil (dostředivých a odstředivých), souvisí obojí se světlem. Temnota souvisí s neuspořádaným stavem chaosu, který si můžeme představovat jako mnohost energie (např. jako mnohost kapek vody v moři), ne však jako mnohost částic, antičástic či jiných trpajzlíků. Tzv. znaménka plus (+) a mínus (-) naznačují např. relativní směr (+) a protisměr (-) působení, či narůstání sil (paprsků světla). Nereálná akademická matika je však zcela nesmyslně vykládá jako vlastnosti číslic, nereálná fyzika jako vlastnosti částic hmoty. To je stejně nesmyslné, jako připisovat síly gravitace či antigravitace hmotě, nikoli prostoru...

Antigravitace není neexistencí sil světla, ale jak napovídá samotný pojem „anti-gravitace", představuje síly působící opačně (anti = proti nebo od), vůči silám gravitace. Síly gravitace a antigravitace jsou uspořádanými a pořádajícími silami prostoru, v jehož okolí je temnota chaotické (neuspořádané) energie (tzv. mezihvězdná temnota)...

Vaše otázka: „Potom ale odkud zvenku by proudily paprsky světla?" se nepřímo dotýká nejhlubšího tajemství stvoření. Na této webové stránce žel nelze podat vyčerpávající positivní výklad vzniku prostoru. Mj. také proto, že k němu nelze přikročit bez předchozího negativního důkazu nepravdivosti dosavadních „vědeckých" výkladů. Jinak by mohl být přijat (pokud by byl vůbec přijat) jako jedna z mnoha „spekulativních teorií". Proto se na nás nehněvejte, že se tu omezíme jen na základní principy. Na Vaši otázku pak můžeme odpovědět: Paprsky světla (sil) neproudí do prostoru odněkud z venčí (z chaotického okolí), ale jsou uspořádány z podstaty chaosu (z energie). Míra jejich uspořádání je mírou prostoru. Prostor pak nemůže být uspořádán z jednosměrně působících sil, protože jednosměrnost (jednostrannost atp.) je možná až po vzniku prostoru. Na počátku je možná pouze relativně protikladná všestrannost. Proto je prostor uspořádán nejen ze všestranných sil gravitace, ale také ze všestranných sil antigravitace. Tak je uspořádán každý prostor, ať už se jedná o prostor celé planetární soustavy, či o prostor jednotlivé planety...

Vaše úvaha o pádu Měsíce na Zem je zcela správná. Všimněte si však nesouladu mezi tím, jak se Měsíc jeví našemu pozorování a tím, jak nám Měsíc vykládá akademická věda. Na jedné straně nám akademická věda vysvětluje krátery na povrchu Měsíce, jako způsobené pádem meteoritů, daným gravitací Měsíce. Na druhé straně se však úzkostlivě vyhýbá všemu, co je s jejím vysvětlováním v příkrém rozporu. Uvážíme-li totiž, že Měsíc nemá atmosféru jako Země, pak nám musí být zřejmé, že žádný meteorit neshoří dřív než na něj dopadne. Proto se musíme např. ptát:

a/ proč se povrch Měsíce po celá tisíciletí prakticky nemění (proč na něm nevznikají nové krátery)?

b/ proč na povrch Měsíce po celá tisíciletí již nijaké meteority nepadají (zatímco na Zemi padají dnes a denně)?

Což by za uvedených okolností každý sebemenší meteorit nezpůsobil na povrchu Měsíce doslova katastrofu? Nic takového však na Měsíci nikdy nikdo nepozoroval. Tzn., že tu máme co činit s antigravitací Měsíce, kterou by museli překonat i američtí astronauti. Oni nám však v TV ukazovali překonávání gravitace Měsíce (brždění při přistávání). Prý na Měsíci takto přistáli celkem 6x, vždy však na jeho odvrácené straně (Měsíc se k Zemi obrací stále jen jednou stranou). Proč se tak úzkostlivě vyhýbali pozemským dalekohledům?

Po r. 1996, kdy jsme na nereálnost amerického programu „Apollo-expedice na Měsíc" upozornili (článkem v ČPDN), se vyrojily další a další pádné důkazy, že se jedná jen (jako obvykle) o drzý podvod (některé důkazy lze najít také na internetu)...

Co je to světlo? Fotony? (Helena,, 23. 02. 2008 18:20)

Opět je pravdou, že po celou dlouhou dobu, co je Měsíc pozorován, tak asi nebyl zaznamenán vznik nějakého nového kráteru nebo nějaké zvíření měsíčního prachu po dopadu třeba i jen několika gramového meteoritu! K tomu by přece za staletí muselo aspoň občas dojít! To mi nedošlo! Zajímavý a jednoduchý důkaz antigravitace!

Ale že by se mohlo před celým světem sehrát divadlo, podvod, že astronauté na Měsíci jako byli, ale přitom ve skutečnosti oni by tam nebyli? Okolo těchto věcí jsou tisíce lidí, to by se nedalo ututlat! To já bych to určitě někde vyslepičila! A to umím občas držet jazyk za zuby! Tohle bych ale nevydržela!

Ale co míníte světlem? Fotony pocházející z říše pohádek kvantové mechaniky? S tím souvisí můj dotaz, jak se může světlo, které se při průchodu vodou nebo sklem zpomalí, což vyvolá jeho lom, opět samo zrychlit na původní rychlost (když opět opustí např. prostředí vody), jakmile ji jednou pozbude? Nebo i toto je nějak úplně jinak?

Podle současné vědy je to nemožné. Žádný objekt v přírodě nemůže samovolně zrychlit poté, co byl zpomalen. Vystřelený náboj také samovolně nezrychlí poté, co je zpomalen po průrazu předmětu. Jak tedy světelný foton záhadně opět získá původní rychlost, jakmile opustí vodu či skleněný blok?

Světelný paprsek trvale procházející sklem ho kromě toho snad i zahřívá, což vytváří další záhadu, jelikož tento paprsek průchodem skrz sklo v něm evidentně ponechá část energie, a přesto za ním opět dokáže zrychlit na původní rychlost. Je světlo tedy vůbec hmotné? Existuje-li světlo díky světlosti, pak co je to světlost? Světlost – díra v prostoru? Je to vlastně nic. Ale ty síly už jsou něco. Jak může z ničeho povstat něco? To mi zavání nějakým druhem perpetua mobile. Nebo něčemu zase nerozumím a špatně jsem to začala rozplétat.

Odpověď Heleně (Co je to světlo):

To, že si lidé po celá staletí neuvědomují význam skutečnosti, že se povrch Měsíce nemění, dokazuje, že reálné logické myšlení není ani zdaleka tak samozřejmé (přirozené), jak se zpravidla domníváme. Jsme-li však na takovu skutečnost upozorněni, tu si také můžeme uvědomit, jak je reálné logické myšlení snadné, a že k němu nepotřebujeme nijakou akademickou průpravu...

Také si lze na věci uvědomit, jak akademická „věda" s příslušnou lidskou nevšímavostí kalkuluje. V přírodě se vyskytuje spousta podobných do očí bijících jevů, jež si lidé běžně neuvědomují a které tzv. „teoretická věda" prostě ignoruje, protože nevyhovují jejím spekulacím. Takováto lidská nevšímavost ovšem svádí nejednoho podvodníka k jejímu zneužití...

Možná pamatujete doby, kdy akademičtí astronomové a spisovatelé populárně vědecké literatury snili o kolonizaci Měsíce a vypočítávali výhody, které z dobytí Měsíce vyplynou. Např. tam chtěli postavit teleskop, který by nebyl rušen zemskou atmosférou, těžit suroviny, vybudovat raketovou základnu pro dobývání ostatního vesmíru atp. Toto snění rozpoutalo závody mezi tehdejšími velmocemi (USA a SSSR), kdo dobude Měsíc jako první a kdo bude moci na Měsíc vstoupit jen přes celnici vítěze. Byl-li pak Měsíc skutečně dobyt, proč se potom

kosmické stanice, kosmické teleskopy atd. začaly stavět na oběžné dráze kol Země (kde musí být nákladně udržovány), nikoli na Měsíci?

Tyto závody odčerpávaly ze státní rozpočtů neskutečné miliardy, na nichž založili svou nadstandardní existenci tisíce a tisíce lidí (zlatokopů), zapojených nějak do této dobyvatelské mašinérie. Nyní si představte, co by se stalo, kdyby se ukázalo, že všechny sny o kolonizaci Měsíce byly marné? Přebohatý zdroj příjmů by prostě vyschl! A navíc by se newtonovské, einsteinovské aj. rádoby „vědecké" výklady vesmíru a reality samé ukázaly jako nesmyslné. Samotný přírodovědecký materialismus by tím obdržel povážlivou trhlinu. Pro zainteresované zlatokopy by tím byla nastolena otázka uhájení holé existence, pro ostatní klamané lidstvo otázka náhlého procitnutí z hypnotického spánku. Slovem katastrofa.

Ten, kdo svou existenci založil na nepoctivém myšlení (akademickém spekulování), ten sotva poctivě přizná svou porážku, ten bude sotva jednat poctivě, když mu nepoctivé jednání slibuje alespoň prodloužení zlatokopecké kariéry.

Tu se přece nabízí zinscenovat přistání na Měsíci v Nevadské poušti a TV záběry přenášet přes družici. Takto není třeba do podvodu zasvěcovat tisíce lidí, ale pouze počet nezbytný pro inscenaci v Nevadě a majitele významných vědeckých a masově sdělovacích prostředků. Pravíte-li, že by se to nedalo ututlat, pak odpovídáme, že se to nakonec neututlalo. Mj. byl o tomto podvodu natočen v USA velmi výstižný film, který běžel i u nás. Pro takový případ však odvádějí „užitečnou" práci sdělovací prostředky, jak dlouho to jen půjde. Pravíte-li, že byste něco takového nevydržela, pak si jen v této souvislosti vyložte podivné chování (zádumčivost, stranění se lidí aj.) některých astronautů, kteří údajně byli na Měsíci...

Se světlem je to jako s představou (ideou). Pokud např. bábovku nenaplníme pískem, potud nebude fyzickou bábovkou, ale pouze duchovní ideou bábovky. Tak i každý paprsek světla musí být něčím naplněn, aby se mohl projevit na fyzické úrovni. V principu lze říci: Naplníme-li paprsek světla mnohostí zatemňujícího prachu země, dostaneme rostlinu. Naplníme-li ho mnohostí nezatemňujících fotonů (produktů rozkladu paprsků světla), dostaneme fyzické světlo. Avšak to, co přenáší informaci (obraz) z jednoho konce paprsku na druhý (od osvětleného objektu k našemu oku), to není plnost fotonů (jak tvrdí akademická „věda"), ale jimi naplněné paprsky světla. Hodí-li po nás někdo kámen (foton), tu nám kámen (foton) svým dotekem podá informaci pouze sám o sobě, nikoli o tom, kdo kámen hodil. Jen slepecká hůl (paprsek světla) může dotykem svého konce podat naší ruce informaci nejen sama o sobě (o svém konci) ale také o povrchu oťukávaného předmětu. Nyní si také můžeme uvědomit, že pohneme-li jedním koncem hole (paprsku světla), tu se ihned pohne také druhý konec hole. I kdyby byla hůl sebedelší, mezi hnutím obou konců není naprosto žádná prodleva. Tzn., že mezi přenosem informace mezi počátkem a koncem hole (paprsku světla) neuplyne naprosto nijaký čas. Jinými slovy, paprskem světla přenášený obraz nemá naprosto nic společného s tzv. rychlostí světla, ale je přenášen okamžitě na jakoukoliv vzdálenost. Není tedy pravdou tvrzení akademické vědy, že hvězdy na noční obloze představují stav před milióny let, neboť tak dlouho byl prý k našemu oku nesen světlem, pohybujícím se rychlostí 300 000km/s. Hvězdy představují aktuální (okamžitý) stav! Tak není pravdou ani tvrzení, že k nám letí světlo ze Slunce 8 minut.

Tak jako nám hůl přenáší informaci z jedno konce na druhý okamžitě, přestože sama rostla (jako větev stromu) celý rok, tak paprsek předává našemu oku aktuální obraz okamžitě, jakmile se ho dotkne, přestože mezi pozorovaným objektem a naším okem narůstal rychlostí 300 000 km/s. S nárůstem paprsku světla je to jako s růstem rostliny. V řidším prostředí (stonkem nad zemí) roste snadněji, více a rychleji, zatímco v hustějším prostředí (kořeny v prachu země) roste obtížněji, méně a pomaleji. Zkrátka, rychlost růstu (a také veškerého pohybu) záleží mj. také na odporu prostředí. Růst tedy může samovolně zrychlit poté, co byl zpomalen. Kdyby tzv. rychlost světla nepředstavovala růst paprsku, pak by přirozeně po svém zpomalení nemohla opět zrychlit. To budiž důkazem toho, čím tzv. „rychlost světla" vlastně je. Tzv. fotony ovšem s růstem paprsku světla nemají nic společného.

Kdyby paprsek světla mohl procházet sklem, tak by mohl procházet také kamennou zdí. Obojím by však mohl procházet jen tak, že by si ve skle či v kameni (popř. v našem oku) vyvrtal díru. To by bylo stejně chytré, jako tvrzení, že slepecká hůl prochází rukou slepce. Nic takového se reálně neděje. Tak jako slepecká hůl představuje svým dotekem vůči ruce slepce silovou akci, která v ruce vyvolá silovou reakci, tak i paprsek světla představuje vůči sklu či kameni (resp. oku) silovou akci, která budí v obsahu dotčeného objektu silovou reakci. Silová akce i reakce mají podobu paprsku ale opačný směr, který na paprsku ovšem nepozorujeme. Tak se silová reakce zdá být pokračováním paprsku světla. V průhledném prostředí (ve skle, ve sklivci oka, ve vodě atp.) se silová reakce stává zdrojem nového světla, které se tak zdá pokračovat i za sklem, v neprůhledném prostředí nikoli. Prochází-li tedy paprsek světla sklem, tu jako bychom spojili dvě různé hole (z různého materiálu) v jednu delší a přenášení informace z jednoho konce na druhý probíhá jako v případě jedné jediné hole. Jen takto může paprsek světla zdánlivě „procházet" různými hustotami různých prostředí...

Jak již bylo řečeno, není-li paprsek světla naplněn fotony, není hmotným světlem, ale ideou světla (duchovním světlem). Není-li naplněn, nemůže být plný, ale musí být nutně prázdný. Světlost (prázdnotu) tedy představuje každý paprsek světla. Mnohost paprsků světla pak přestavuje světlost prostoru. Tzn., že světlost není dírou v prostoru, protože samotný prostor je dírou v neprostorovém okolí. Světlo (síla, prostor) je vlastně uspořádané nic, na rozdíl od neuspořádané energie (chaosu). Takové pořádání ničeho v podobě paprsků světla znáte z vlastní zkušenosti jako tzv. koncentraci vědomí (soustředěné úsilí).

Člověk se učí koncentrovat vědomí na něco, na nějaký předmět vědomí (existuje však také umění koncentrace na nic). Protože předmět vědomí (něco) není vnímajícím (koncentrovaným) vědomím, nemůže být vědomí „něčím" (předmětem vědomí). Není-li něčím je nezbytně „ničím". Protože o „něčem a o ničem" (stejně jako o vědomí a předmětu vědomí) máme vesměs nereálné představy, nedovedeme si představit ani původ něčeho z ničeho. O tomto původu jsme již mluvili jako o rozkladu paprsků světla, jež nejsou než silami koncentrovaného vědomí. Duchovní věda o tom praví: Fyzický člověk žije v myšlenkách bohů, které jsou pro něj objektivní realitou...

Vaše slova *„to mi zavání nějakým druhem perpetua mobile"* zavání despektem vůči principu tzv. „perpetuum mobile". Tento despekt Vám vsugerovalo akademické školství prostřednictvím zcela falešného „zákona o zachování hmoty a energie". Pohlédněte však pozorně např. na dynamiku naší planetární soustavy a budete mít před sebou perpetuum mobile jako na dlani. Jen se nedejte oklamat připitomělým akademickým pojmem „setrvačnost", který perpetuum mobile popírá tím, že ho prostě přejmenuje nic neříkajícím pojmem...

PS: Mám ještě otázku úplně z jiného soudku.

Setkávám se a to již i častěji u dětí s tím, že je jim nesrozumitelné, když řeknu, že mne bolí, když zlobí nebo když mluví neslušně atp. Odpovídají mi asi následovně: Jak Vás to může bolet? Bolí přece to, když se uhodí člověk do kolena atp. Také v otázce výčitek svědomí sledují, že mnohé děti nechápou, ale skutečně nechápou a nevědí o čem mluvím, když říkám, že když někdo udělá něco zlé, něco, co se nemá, že pak má výčitky svědomí. Suverénní vystupování, arogance a další znaky narůstajícího sobectví snad znamenají, že svědomí je obecně v lidstvu na ústupu? To je děsivé. Nebo se to svědomí v dětech objeví později? Nebo čím to je? Nebo je to jen můj dojem? Nebo je to nějaký obecnější jev, trend, kam se nyní bude lidstvo ubírat? Bez svědomí?

Připadá mi, že se tu vytrácí z duší dětí, lidí něco, jako je citovost, soucítění, vnímání bolesti druhých, vnímání druhého člověka vůbec. Doba je taková, že podporuje, aby již od mala každý byl jen sám pro sebe a urval co nejvíce, na úkor druhých - a to bez ohledu na druhé!

Jak lze ještě pomoct např. dospívajícím dětem 12,15, 17 let, kdy tyto vůbec nemají výčitky svědomí, ani ten pocit neznají. Co s tím? Jak s nimi pracovat? Nebo je to důležité, aby tento pocit v sobě nalezli?

Co to je vůbec za pocit? Určitě tady asi sahám hodně vysoko či daleko, tam někde asi je již psyché, duše, spirituální věci. To je také velmi zajímavá oblast a je škoda, že tyto věci se ve školách neučí. A když tak zase jen jako poučky a studenti jsou z toho známkovaní. Ale život jako takový tím vůbec nepochopí.

Odpověď Heleně (ještě PS):

12-17-leté děti již prošly v dostatečné míře materialistickým výplachem mozků učební osnovou státního školství, takže duševní pochody pokládají za pochody tělesné, za tělesné reakce na vnější silové akce. Ty děti, které budou v teoretickém studiu pokračovat dál (na středních a vyšších školách) Vám později řeknou, že Vás bolí proto, že se někde v těle uvolnila nějaká látka (adrealin, hormon atp.), která ve Vás vyvolala příslušný pocit domnělé duševní bolesti. Takto budou chápat také výčitky svědomí atp. Jaký div, že jim pojmy jako slušnost, soucit, sobectví, svědomí a obecně mravnost a morálnost nic neříkají? Leccos, může rozhodující mírou zachránit výchova v rodině. Naše generace byla ovšem vychovávána rodiči, kteří byli vedle materialistické ideologie vystavováni také vlivům idealistické ideologie (náboženství, filosofie aj.). Tato generace je však vychovávána rodiči, kteří byli vystaveni převážně (ne-li výhradně) materialistické ideologii...

Zkušenost praví: Týrané či zneužívané děti budou jednou týrat nebo zneužívat své vlastní děti. Prostitutka vychová ze své dcery prostitutku, zloděj vychová zloděje, hrubec hrubce. Všechny tyto sociální nepravosti lze vlastně zahrnout do pojmu „hrubost". Všimněte si, že veškerá současná kultura je extrémně hrubá (drsná, hlučná, vulgární, násilná, bezohledná, arogantní, sobecká atd. atd.). Otcem hrubosti je materialismus, matkou agnosticismus. Jak nelze s přehrávačem negroidního disko-kraválu v uchu slyšet zpěv slavíka, tak nelze v hrubé duši slyšet jemný hlas svědomí. Svědomí není na ústupu, jen ho není slyšet. Materialismus ho překřičel! Protože svědomí nikdy nebude křičet, nemůže nikdy překřičet hrubost lidské duše a nemůže se tedy prosadit ani později, pokud se příslušný člověk vnitřně neztiší. To je celosvětový trend, jímž se má lidstvo ubírat, aby v zájmu hlučné ideologie agnosticismu a materialismu neslyšelo hlas svědomí, když už tento hlas nelze umlčet. To je prvořadý zájem této ideologie. Vše ostatní (bezcitnost, přehlížení, egocentrismus, dravost, chamtivost atd.) jsou již jen vedlejší účinky této „terapie"...

Jak lze ještě pomoci dospívajícím dětem? Duchovní věda učí: Do 7. roku věku působí vychovatel na cit dětí svou vůlí. Po 7. roku může působit jen rozumem na rozum. Od 14. do 21. roku by k tomu měl přibrat působení citem na vůli, logická argumentace však již bude až do smrti dominantní. Jen svým vlastním (nikoli cizím) rozumem může totiž i ten nejzkaženější člověk korigovat léty nabyté zlozvyky, ba dokonce i pracovat na jejich odstranění. Nic si však nenamlouvejme, úspěch zde bude vždy velmi vzácný, jak to více než názorně ukazuje úspěšnost naší webové stránky. Kvůli těmto vzácným výjimkám to však přece jen stojí za to...

Hlas svědomí lze nazvat pocitem jen tehdy, chápeme-li veškeré vjemy jako pocity. Hlas svědomí se však od ostatních pocitů liší tím, že nejsme s to vystopovat jeho původ. O každém pocitu více méně víme, odkud přichází, jen o tomto jediném ne. Středověk věřil, že hlas svědomí je hlasem Božím, Boha si však představoval jako spravedlivého „Císaře pána". Tyto věci se ve školách přestaly učit následkem vyloučení náboženství a dnes následkem nezájmu o náboženství. Vzhledem k tomu, jak se dnes náboženství vyučuje (v podstatě materialisticky) však můžeme říci: Žádná škoda!...

Abychom se mohli zabývat jevem, jakým je hlas svědomí, museli bychom se nejdříve seznámit s předmětem tzv. „duchovní vědy", jako se na naší stránce „teoretická věda" seznamujeme s předmětem „přírodní vědy". Tam jako tady bychom se navíc museli prodírat k pravdě neskutečnými nakupeninami spekulací a dogmatických nesmyslů. Kdo však s námi bude držet krok na úrovni duchovní, kterou nezná, neudrží-li s námi krok na úrovni fyzické,

kterou zná. Přesto se nedalo vyhnout tomu, aby něco z vědy duchovní neproniklo do diskusí o teoretické vědě...

Nuže, na fyzické úrovni můžeme o hlasu svědomí říci alespoň toto:

Tak jako je hrubá spokojenost a nespokojenost dána rozdílem mezi tím, co si přejeme mít a tím, co máme, tak je jemný hlas svědomí dán rozdílem mezi tím, co se mělo stát a tím, co se skutečně stalo. Zatímco spokojenost a nespokojenost podněcuje konání z naší vlastní vůle, hlas svědomí určuje náš osud proti naší vůli, ať už hlas svědomí slyšíme, nebo neslyšíme (popř. nechceme slyšet). Hlas svědomí je hlasem naší budoucí karmy. Hlas svědomí je projevem účelu budoucího následku našeho minulého konání (příčiny budoucího následku). Kdo se domnívá, že se smrtí vyhne následkům svého konání, ten má v podstatě za to, že příčina může vzniknout a existovat bez následku. Tato neskutečná pitomost je skrytou (pokryteckou) vírou materialismu a atheismu, ale také západního theismu...

-zmp-

důkaz atomů (Mirek, 23. 02. 2008 15:30)

Názory stovek a snad i tisíců vědců ohledně atomů Vás nepřesvědčí? Neobstojí-li před Vámi teorie různých vědců, tak už co obstojí? Co Vás utvrzuje v přesvědčení, nebo spíše víře, že atomy neexistují? A protože dle Vás neexistují atomy, tak vyvozujete, že neexistují ani částice jako např. neutrony, elektrony… To je snad až absurdní, že by atomy neexistovaly! Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak byste měli dostat Nobelovu cena a pak se musí zcela předělat celá věda!

Ale tomu prostě nevěřím! Doufám, že toto své tvrzení nějak podložíte! Jako teorii to může říkat každý. Jenže vše nasvědčuje tomu, že atomy existují! Existují přece atomová čísla jednotlivých prvků. Mendělejevova tabulka prvků! Kdyby neexistovaly atomy, jak by mohla existovat tak rozdílná čísla? Navíc sedí všechny výpočty, mocenství prvků… Proč by měly různé prvky různé at. hmotnosti, kdyby atomy neexistovaly? Tvrdíte, že uvolněné síly při jaderné reakci jsou silami světla! Dále: „síly, jež jsou v nesmírném zhuštění podstatou veškeré hmoty. Jak je patrné z tzv. jaderné exploze, uvolněné síly jsou silami světla, tj. silami, jimiž je v jejich původním stavu dána světlost prostoru"

To by znamenalo, že vše povstalo ze světla? Ale kde se vzalo to první světlo? Z čeho? Když nikde nic nebylo, tak jak zde mohlo být světlo?

V této souvislosti bych se jen zmínil o fenoménu, který se objevil v Německu:

„německý vědec, odborník na rakovinu Michael Werner se stal předmětem velkého zájmu svých kolegů. Ti ho chtějí podrobit podrobnému zkoumání. Werner totiž oznámil, že čtyři roky téměř nic nejedl a že všechnu svoji energii čerpal pouze ze slunečního světla. Werner údajně pil vodu smíchanou s malým množstvím ovocné šťávy. O svých podivuhodných zkušenostech vydal knihu nazvanou Život na základě světelné energie, která budí značný rozruch a rozpaky. "Nemohu vlastně pořádně vysvětlit, co se v mém případě z vědeckého hlediska stalo, ale snad je to tak, že všechno, co člověk potřebuje, je trochu víry," uvedl ve své knize.

Tvrdí v ní například také to, že když svůj experiment zahájil, začal dokonce trochu přibírat na váze. Jeho němečtí kolegové, kteří nyní zkoumají zdroj Wernerovy energie, říkají, že energie ze slunce mohou fotosyntézou získávat jen rostliny. Nedokáží také vysvětlit, jak se mu podařilo zůstat zdravý."

Vědci pro toto hledají vysvětlení. Napadá mne, že by tu mohla být souvislost s tím co tvrdíte Vy! (tvrdíte, že elektřina je téže podstaty jako světlo) To, co se uvolňuje při jaderné reakci jsou síly, ne energie. Dokážete tuto informaci dát do souvislosti s Vašimi názory?

Máte důkazy a nejen nedokázaná tvrzení!

A dokážete-li že atomy dle současných představ neexistují, jak tedy vypadají? Jak by tedy vznikala elektřina? Jak by docházelo k chemickým reakcím, kdyby se nespojovaly atomy! Za atomy tedy nepovažujte nějaké malé části rozkrájené hmoty? Ty částice se mohou dělit a dělit, až je nástroj dělení tak velký, že už dál nelze dělit. To je jasné!

Jak chcete nevysvětlit existenci energie – elektrické síly! Jak by mohla existovat elektřina bez elektronů? Jaký by byl mechanismus vzniku elektřiny?

Odpověď Mirkovi (důkaz atomů):

Názor tisíců vědců dokazuje pouze to, že tisíc lidí má tentýž názor. Nic víc! Dnes můžete za „volební guláš" získat i milión lidí pro stejný názor. Pravda nezávisí na prohlášení či hlasování většiny, či nějaké „velerady" mudrců. Pravda existuje i bez nich. Chcete-li ji poznat, musíte o to usilovat sám za sebe. Ostatně jiný smysl naše životy nemají...

Vaše důvěra k tzv. „vědcům" má svůj pravzor v neuvěřitelně moudrých legendách Velké Moravy:

„Svatopluk navedený bludaři... dal pravověrným takovou odpověď:

„Jsem si vědom své nevzdělanosti a nevyznám se ve věrouce... spory, které u nás rozdmýcháváte, nejsem schopen řešit slovy, ani rozlišovat pravého učitele od falešného. Rozsoudím vás tedy jako křesťan. Zajisté i o tomto dogmatu vynesu takový soud, jaký vynáším i o jiných věcech:

„Kdo první předstoupí a odpřísáhne, že věří správně a pravověrně, ten se dle mého rozhodnutí v ničem neprohřešuje proti správnosti víry, tomu i církev odevzdám a jak se patří přidělím kněžský úřad v církvi!"

Tehdy Frankové s velkou horlivostí hotovi přísahat, nevyčkali ani konce odpovědi knížete, aby přísahali a setrvali při svém nesprávném učení, učinivše nesprávnému rozhodnutí (Svatopluka) *přiměřený konec. S takovými soudci bylo bludařství korunováno vítězstvím nad pravou vírou a dosáhlo plné moci utlačovat a napadat pravé služebníky Kristovy a ochránce víry:*

„Pokud se zjistí, pravil kníže (Svatopluk)*, že někdo nevěří dle výkladů Franků, bude jim odevzdán, ať s ním naloží jak chtějí!"*

(tzv. Bulharská legenda: Ze života Klimenta Velického, aneb Orchidského)

Na otázku: *„Co Vás utvrzuje v přesvědčení, nebo spíše víře, že atomy neexistují?"* odpovídáme otázkou: Proč máme v atomy hmoty věřit? Protože je hlásají „Frankové"? Což jsme jejich učení již neodhalili jako ničím nedoložené spekulace?

A jestliže jsme popřeli existenci atomů hmoty, jak bychom mohli věřit v jejich součásti (neutrony, elektrony aj.)?

Také se musíme ptát, co je na ne-existenci atomů hmoty absurdního? A proč bychom měli přijímat ocenění od nepoctivých bludařů (Nobelovou cenou)? Abychom byli pokládáni za jednoho z nich?

Pokud se týká nutnosti předělat celou vědu, pak navrhujeme pouze zrušit učení a instituce tzv. „teoretické vědy" a výklady objevů praktické vědy svěřit logickému myšlení pravých myslitelů (netendenčních filosofů).

Pravíme-li, že atomy hmoty neexistují, pak tím nehlásáme nijakou teorii, ale naopak tím nějakou teorii popíráme. Protože jsme již důvody svého popírání uvedli, čím bychom měli své popírání ještě podkládat?

Ani Mendělejevova tabulka existenci atomů nedokazuje i když je tendenčně vydávána za tzv. „uspořádání prvků podle jejich atomové hmotnosti", tj. podle váhy jejich domnělých atomů. Což mohl Mendělejev kdy nějaký atom skutečně zvážit? Což jsme si již nedokázali, že váha (tíha, hmotnost) není vlastností hmoty? Ostatně Mendělejev svou periodickou tabulku prvků nikdy nenazval „periodickou tabulkou atomových čísel". Když r. 1911 Ernest Rutherford zveřejnil svůj spekulativní atom hmoty, byl Mendělejev již 3 roky po smrti. Byl to právě Rutherford, kdo reálné Mendělejevově tabulce podsunul nereálné atomy hmoty aby to reálné tomu nereálnému propůjčilo zdání reality.

Mendělejev ve skutečnosti pracoval s měrnou hustotou, tj. s poměrem objemu a hustoty prvků (již jsme o něm mluvili). Tzn., že rozdílná čísla prvků v Mendělejovově tabulce neexistují díky atomům prvků, jak se domníváte, ale díky měrné hustotě prvků. Souhlasí-li pak měrné hustoty, sedí také veškeré výpočty (mocenství prvků aj.) na nich založené. Zkrátka,

různé prvky nemají různé atomové hmotnosti, jak věříte, ale různé měrné hustoty! Atomové hmotnosti neexistují, neboť neexistují atomy hmoty...

Kvůli spravedlivému soudu je třeba ještě říci: To, co požadujete po nás, jako doložení našeho tvrzení, to požadujte také po materialistických atomistech. Dodnes nic takového neučinili! Teorie (jak pravíte) může hlásat každý, vy však věříte jejich teoriím, aniž jste kdy obdržel důkaz, že jsou pravdivé. Vše, co Vás o tom učili ve škole, jsou jen ničím nepodložené demagogicky a dogmaticky šířené ideologie...

Tak, jako se nás právem ptáte, kde se vzalo první světlo, když nikde nic nebylo, tak se také právem ptejte materialistických atomistů, kde se vzal první atom, či jeho první částice, když nikde nic nebylo. Nemůžete soudit spravedlivě, pokud se takto neptáte obou sporných stran, ale pouze jedné z nich. Poctivost vyžaduje měřit všem stejnou mírou...

Odpověď na Vaši otázku o původu světla naleznete v odpovědi Heleně (Co je to světlo? Fotony?)...

Ve věci Michaela Wernera se musíme ptát? Proč oznámil své čerpání energie ze slunečního světla až po čtyřech letech, nikoli předem, aby mohl být po čtyři léta vědecky pozorován? Byl-li odborníkem na rakovinu, pak přece musel vědět za jakých podmínek musí vědecký experiment probíhat, aby mohl být uznán za vědecký. Co chtějí nyní jeho němečtí kolegové zkoumat, když už žádný experiment neprobíhá? Chtějí-li zkoumat vědecky, pak musí Wernerův experiment zopakovat. Jinak vědeckost pouze předstírají a kalkulují s naší důvěřivostí.

Před několika lety nám TV představila Inda, který prý nepřijímal potravu víc než 40 let a pokračuje v tom prý dál. Je-li to pravda, proč nezkoumají vědecky toho Inda, jenž prý v experimentu pokračuje, ale Wernera, který prý experiment dávno ukončil? Kde je v takovém počínání zdravý rozum? Věc pouze dokresluje manýry akademické „vědy", která nechce znát pravdu, ale pouze o ní rozhodovat, po způsobu Franků...

Touto odpovědí budiž Wernerova informace dána do souvislosti s našimi názory!

Z Vašich následujících slov některým nerozumíme.

Co je míněno větou: *„Máte důkazy a nejen nedokázaná tvrzení!"* Dáváte nám tím za pravdu, nebo jste omylem namísto otazníku ukončil větu vykřičníkem?

Jak máme rozumět větě: *„A dokážete-li že atomy dle současných představ neexistují, jak tedy vypadají?"* Požadujete snad abychom popsali jak vypadají atomy, o nichž tvrdíme, že vůbec neexistují?

Na otázku, jak by bez atomů vznikala elektřina odpovídáme. Tzv. elektřina je produktem rozkladu světla (sil), jako je jím ostatně veškerá hmota. Rozdíly v hustotách různých hmot, jsou dány různými fázemi jejich postupného zhušťování a také prostředím v němž jsou zhušťovány. Kdyby jste např. setrvával delší dobu v tzv. „stavu bez tíže", vaše kosti by natolik změkly, že by jste je mohl ohýbat jakoby byly gumové. Bez sil zemské gravitace, nebo alespoň sil, které ji mohou nahradit (zatěžování organismu astronauta odpovídajícím tělesným cvičením) ztrácejí tělesné orgány nejdříve svou pozemskou pevnost a postupem času i hustotu a objem. Tím je dokázáno, že pevnost a hustota hmoty (anorganické či organické) je dána působením sil (zemské gravitace aj.), nikoli samotnou hmotou. Rozložené světlo (síly) si můžeme představit jako nepevnou mnohost částic (nikoli však jako částice atomů), které můžeme nazvat „elektrony" (na názvu nezáleží), tak jako si můžeme představit např. vodu jako mnohost kapek. Experimenty se spojenými nádobami nás pak mohou poučit, že proud teče od vyššího sloupce (tlaku) vody k nižšímu. Obdobně i el. proud teče od vyššího napětí k nižšímu. A jako lze využít vodní proud k výrobě (k uspořádání) sil (pohonem turbíny), tak lze využívat také elektrický proud. V principu na tom není nic složitého...

-zmp-

elektřina (Mirek, 29. 02. 2008 18:15)

Děkuji za odpověď.

Nejprve odpovím já: Co je míněno větou: „Máte důkazy a nejen nedokázaná tvrzení!" Dáváte nám tím za pravdu, nebo jste omylem namísto otazníku ukončil větu vykřičníkem? Ano, omylem jsem dal otazník.

Jak máme rozumět větě: „A dokážete-li že atomy dle současných představ neexistují, jak tedy vypadají?" Požadujete snad abychom popsali jak vypadají atomy, o nichž tvrdíme, že vůbec neexistují? Tím jsem se chtěl zeptat, jak je tedy dle Vás uspořádána hmota?

Jak si mám představit, že funguje svět, hmotný svět, nemám-li nyní, když jste zamítli vědecké názory, ani představu, jak tomu je? Zatím si to prostě bez nějakých malých částic neumím představit. Sice říkáte, že elektřina je produktem sil (světla)… ale jak to můžete více přiblížit? Tuším tady ve Vašich materiálech určité naděje, že byste dokázali odhalit i to, co prostě věda neumí. Myslel jsem i toho Wernera a nyní bych něco přidal.

Třeba právě taková „maličkost" - jak jste se zmínili, lidé se na to dívají a ani to už neřeší, protože ani nečekají odpověď – tak zde máme např. magnet. Ten visí na železné tabuli, ještě může i něco přidržovat. Ale jeho síly se netenčí ani po dnech, týdnech a měsících. Magnet stále drží, ani se nehne. Jak to, že se jeho síly neoslabují silami gravitace atp.? Permanentní magnet si udrží svůj magnetismus velmi dlouho, nevyčerpává se!

Jaké jsou to síly - ten magnetismus? Jak souvisejí s elektřinou ve Vašem modelu?

otazník (Mirek, 01. 03. 2008 19:53)

Odpovídal jsem trochu rychle a tak jsem si text po sobě pořádně nepřečetl! Omylem jsem za větu nedal otazník. Děkuji

Odpověď Mirkovi (elektřina):

Rozumíme věci tak, že jste položil otázku: *„Máte důkazy a nejen nedokázaná tvrzení?"*

Ptát se takto toho, kdo něco tvrdí není moudré. Jakou odpověď tu můžete očekávat? Pravdomluvný i notorický lhář Vám nutně odpoví kladně: „Mám to dokázané!" Jeden je o tom přesvědčen, druhý o tom chce přesvědčit.

Na stránce „teoretická věda" se snažíme ukázat, co konkrétně je z učení akademických „odborníků" jen nedokázaným tvrzením, popř. co z toho zjevně odporuje realitě. Zde tedy nelze mluvit o nedokázaných tvrzení obecně, ale vždy jen v konkrétních případech. Vaše otázka je však obecná. Proto navrhujeme, abyste ukázal na konkrétní naše tvrzení, které máte z naší strany za nedokázané...

Na Vaši otázku: *„jak je podle Vás uspořádaná hmota?"* jsme již porůznu odpověděli (např. Heleně) poukazem na všudypřítomnou erozi, danou rozdíly v hustotě nejen prostorově uspořádaných sil (paprsků světla), ale i neuspořádaných látek. Hmota jako produkt rozkladu (rozpadu) uspořádaných sil je tedy neuspořádaným (chaotickým) stavem, zvaným Mojžíšem „prach země". Podle nás tedy hmota sama o sobě nijak uspořádána není. Vykazuje-li nějaký řád, pak jí byl tento řád někým vtisknut podobně, jako lze písku vtisknout podobu pískové bábovky...

Nepochybujeme o tom, že si dovedete představit pískovou bábovku i bez písku, např. jako komolý kužel. Písková bábovka tedy representuje hmotný svět, Vaše představa pískové bábovky (komolého kužele) však representuje ideální svět (svět idejí). To, co o obou světech (ideálním a hmotném) platí v malém (v podobě bábovky), to o něm platí také ve velkém. Jinými slovy, tak jako si můžete bez malých částic hmoty (bez prachu země) představit pískovou bábovku (věci mikrokosmu), tak si bez malých částic hmoty můžete představit i celý makrokosmos, jako kulovitý prostor v neprostorovém okolí (např. jako bublinu ve vodě).

Tak jako se u představy pískové bábovky musíte oprostit od hrubého písku, tak se u představy makrokosmického prostoru musíte oprostit od hrubých „velkých třesků" aj. akademických pitomostí, které s nepřiměřeným respektem nazýváte „vědeckými", takže zdravý rozum se Vám pak musí jevit s nepřiměřeným despektem jako „nevědecký".

Budete-li ve svých představách pozorný, nahlédnete, že opak je pravdou. Právě jen bez malých částic hmoty si dokážete představit cokoli, zatímco s malými částicemi hmoty si nedokážete představit vůbec nic!...

Vaše otázka na magnetismus je otázkou zdravého rozumu. Proto se jí akademická půda vyhýbá jako čert kříži. A nejen jí. Vylijete-li z okna vodu, voda spadne na zem. Vylijete-li z téhož místa další vodu, rovněž spadne na zem. Tak můžete lít vodu celé roky (viz vodopády) a síly gravitace se v daném místě nevyčerpají. Naproti tomu budete-li vodu vynášet po schodech nahoru, Vaše tělesné síly se vyčerpají velmi rychle. Proto prý (jak učí akademická věda) musíme odpočívat (spát atp.), aby naše tělo mohlo vydané síly zregenerovat. Jenže naše srdce bije (pracuje) i ve spánku. Jak to, že neodpočívá, jak to, že se po celý život neunaví?

To vše nás nevtíravě upozorňuje, že síly fungují jinak, než jak učí Newton a jemu podobní „odborníci". Legenda praví, že jistého badatele (jméno jsme zapomněli) v oboru tzv. „jaderné fyziky" navštívil jednou zcela neznámý člověk. Ten mu mezi řečí sdělil, že k vyvolání tzv. „jaderné reakce" (uvolnění sil) nepotřebuje nijaké zvláštní laboratorní podmínky (vakuové komory atp.), že k tomu stačí jen vhodné uspořádání štěpného materiálu v prostoru. Toto vhodné uspořádání se dnes nazývá „podkritické a nadkritické množství". Zkrátka, pohyby planet, gravitace, antigravitace, magnetismus, krevní oběh, pohyb tělesných svalů, parní stroj, větrný mlýn atp., to vše je dáno jen různým pořádáním sil v prostoru.

V principu můžeme říci: Jsou-li síly uspořádány jednostranně, působí pouze dočasně (v míře své velikosti). Jsou-li uspořádány všestranně působí trvale (dokud trvá jejich uspořádání).

Jak je tomu v jednotlivých případech (např. u magnetismu) zcela konkrétně, k tomu je zapotřebí poctivého praktického vědeckého bádání. Připomeňme si jen, kolik námahy a obětí musel vynaložit celník (laik) Josef Ressel, aby objevil něco tak jednoduchého, jako je lodní šroub...

Pokud se praktická věda a zdravý rozum vůbec někdy probudí z hypnotického spánku akademické ideologie a vymaní z otroctví totalitních sociálních organismů, začne přinášet objevy, nad nimiž bude lidstvo žasnout, nad nimiž by dnes musel vypláchnutý rozum lidstva „stát". Totality financují jen takový výzkum, jehož produkty činí z většiny lidí poplatníky...

-zmp-

ke světlu (Helena, 02. 03. 2008 00:08)

Děkuji moc za odpověď. Vidím, kolik práce věnujete každé odpovědi. Každá věta, odstavec je dokonale propracovaný útvar. Kdyby klamané lidstvo mělo procitnout z hypnotického spánku a zlatokopům kdyby měl vyschnout zdroj miliard, tak to by byla skutečně katastrofa!

Na přímé realizaci podvodu s přistáním astronautů na Měsíci by se nakonec asi opravdu nemusely podílet tisíce lidí, ale možná jen úzký okruh „zasvěcených". To stranění se médií a divné chování oněch tedy asi údajných astronautů, alespoň některých určitě, se stalo až pověstné, to vím…

Když se budu držet nyní toho, co jste mi napsali, tak zůstávám v šoku nad některými Vašimi závěry a myšlenkami. Tedy předem říkám, že skvělé, ve snu by mně něco takového nenapadlo, ale je to skvělé: Jak přirovnáváte paprsek světla ke slepecké holi. To, že vlastně není prodleva mezi tím, když na jednom konci někdo např. zatlačí, tak na druhé straně to vědí okamžitě. Tzn. Že na noční obloze vidíme okamžitý stav hvězd a to, co se na nich děje a ne s prodlevou milionů světelných let! Je to logické, je to zcela jasné! Tento Váš geniální nápad prostě nemá chybu!

Chápu potom, že růst může v hustším prostředí zpomalit a v řidším samovolně zrychlit.

Bez dodání energie!

Ale to jen v tom případě, jak píšete, že vlastně paprsek světla nepropíchne tu hmotu (obdobně, jako slepci nepropíchne slep. hůl ruku), ale vlastně že proti němu se šíří reakce, silové reakce, která však není zřetelná na paprsku, protože jde asi o to, že se reakce rozepjala

mezi konci daného hustšího či řidšího prostředí! To mne nenapadlo, že byl-li by paprsek hmotný, tak by musel to sklo vlastně popíchnout! A to přece není možné! To by se musel zpomalovat a zpomalovat a nemohl to třeba ani proletět! Kdyby třeba sklo bylo metr či dva metry tlusté.

Odpověď Heleně (ke světlu I.):

Řekli jsme si již, že energie je něco chaotického a proto nepůsobícího, zatímco působící síla je uspořádaná energie. Narůstání síly (paprsku světla) se tedy neděje bez dodání energie, ale pořádáním energie. Představte si strom zmítaný ve větru. Kdyby nebylo toho stromu, vanutí větru by se vůbec neprojevilo. Strom překáží vanutí (chaotickému těkání, vanutí, proudění, energie) a svým překážením vlastně energii (vítr) pořádá do působících sil určité velikosti. Síly působí do té míry, v jaké míře překážka překáží volnému vanutí energie. Míra překážení je pak dána mírou sil vnitřní reakce, vyvíjených překážkou (působištěm sil) proti silám vnější akce. Přeroste-li míra vnější akce míru vnitřní reakce, je překážka v míře rozdílu jejich velikostí uvedena do vnějšího pohybu (uhne, strom se ohne). Protože uhýbající překážka nepřekáží, síly vnější akce přestanou působit (uvadnou, rozplynou se na energii). Přestanou-li působit vnější síly, překážka jim přestane uhýbat (strom se zase narovná), takže začne opět překážet, což vyvolá působení vnějších sil atd. stále dokola (princip perpetuum mobile). V našem fyzickém světě ovšem vítr nevane trvale, zatímco původní volná energie je trvale chaotická (těkavá, vanoucí, proudící atp.). Tím je dáno, že prvotním aktem „stvoření" nemůže být nijaký „velký třesk", ale překážení, které zapříčiňuje následný vývoj (růst paprsků působících protisil vnější akce a vnitřní reakce).

Jak často si v životě naříkáme na různé „životní překážky". Uvážíme-li však, že bychom se bez nich nemohli vyvíjet, pochopíme také rčení: *„Nepřítel je tvůj nejlepší učitel*!" atp. V témž smyslu můžeme ocenit notoricky lhavou teoretickou vědu.

Obecný závěr: Těkavá energie se může projevit jako působící síla jen na překážejícím působišti sil...

Pasivní překážení a aktivní působení síly (akce i reakce) představují v principu konfiguraci relativní horizontály (ideální obvod překážky) a relativní vertikály (ideální velikost síly). Právě to naznačuje písmeno „T", v původní Hebrejštině „Tau" (jméno Boha vyryté do zlatého plíšku na hrudi Velekněze Árona), známé také jako staroegyptský „Ankh" (tzv. Issidin kříž), jako křesťanský kříž, či jako Cyrilo-Metodějská kotva sv. Klimenta (moravský, mořský kříž)...

Protože jsou síly vnější akce a vnitřní reakce protisilami (→←), které si ve směru svého působení vzájemně překážejí v růstu, nemohou růst (šířit se) ve směru svého působení. Nezbývá jim tedy než růst tzv. „zpětným rázem" (magickým „zpětným rázem", jenž je v principu tím, co známe např. jako reaktivní pohon raket). Tzn., že velikost působení protisil narůstá v protisměru jejich působení, jakoby se obracela naruby. Vaše slova *„proti němu se šíří reakce*" je tedy třeba opravit na „od něho se šíří reakce" (což platí i pro akci). Jinými slovy, velikost působení protisil neroste ve směru svého působení, ale ve směru působení druhé protisíly (tj. v protisměru svého působení). Růst velikosti působení síly ve směru působení protisíly se tedy jeví (iluze pozorování) jako pokračující působení protisíly, jakoby dvě protisíly byly pouze jednou silou...

ke světlu II. (Helena, 02. 03. 2008 00:11)

Zde mi ale vyvstávají otázky:

1. Co kdyby prostředí s jinou hustotou nebylo přesně ohraničené a nějak plynule přecházelo jedno ve druhé! Nyní mne sice nic takového ve skutečnosti nenapadá, nevím, jestli je to vůbec možné. Ale kdyby bylo tak plynule přecházející ohraničení (vlastně neohraničení) těchto hustot, kde a jak by pak vznikaly ty reakce? Nyní si říkám, jestli svým co by kdyby, nejsem jako ti nepoctiví vědci, kteří pracují s teoriemi, které nejsou reálné!? Jestli ale totiž takové

plynule neohraničené prostředí neexistuje, pak jsou hranice hustot a tedy reakcí a akcí jasně dané.

2. Chcete říci, že sluneční paprsek (nebo paprsek sil obecně) vytváří nějaké reakce i v černé, neprůsvitné tmavé hmotě? A to jako na druhé straně že se zase objeví (vznikne reakce) paprsek světla? Ty by pak zářily stěny domů jako myslím v bytě! Ale to se neděje! Tady máte nějaký rozpor, ne? Mohla bych obhajovat tuto Vaši myšlenku tím, že třeba zdivo domu není zcela homogenní jiné prostředí (protože je tam malta, díry v ní, cihly atp…) Ale např. v kovové skříni je tma, i když v okolí se svítí např. žárovkou. Jak to, že z průsvitné hmoty vystoupí paprsek sil, který následně opět svítí jako světlo, ale z neprůsvitné hmoty vystoupí zase jiný paprsek sil, který nesvítí? To snad reakce vystupujících sil (paprsek světla) má nějakou inteligenci a ví, kdy svítit a kdy ne? Nebo z tmavého skla také vystoupí reakce sil, ale ta nesvítí, bude tam tma. Jak to?

3. A když i z tmavého skla vystoupí nějaká reakce silová, ne třeba světelná – tak jak se to projeví?

Nyní se snažím vážně proniknout do způsobu tohoto uvažování.

Kdyby tedy nějaké silové reakce takto byly v nějakém tmavém kvádru skla či kovu, či zdi, tak předpokládám, že ty vystupující silové reakce či akce nemusejí se projevovat jako světlo, ale třeba v jiné formě sil, třeba jako teplo!

Ano? Ale proč potom by nehřály např. stěny v jeskyní někde 100 metrů pod zemí, ale je tam zima. Nebo paprsky pronikající vodou by někde na dně měly způsobit jako akce a reakce sil na předělu hustot třeba nějaké tepelné změny, ohřev dna. Ale k tomu asi nedochází.

Tak v jakou formu sil se mění to světlo, narážející např. na kovovou skříň? Myslím že v tepelnou, protože taková plechová bedna na slunci pěkně pálí. Jako třeba je teplo v černém autě i za mírného slunečného svitu (více, než v bílém). Když jsme u této věci, to víte proč černá pohlcuje světlo více než bílá? Jde-li o akce a reakce pak to by přeci nemělo hrát rozdíl. Jakou jinou hustotu má kov natřený na černo nebo na bílo. Tady jde ještě o něco jiné. To je ještě nějak jinak! Jde tu také o vlnovou délku barev? Jak může mít jedna barva jiné kmity a druhá barva zase jiné kmity, vlnění?

Věda s tím má problémy. Vůbec to neřeší. Ale Vaše teorie zde má také nějaké rozpory. Tedy možná ne, ale pro mne tady jsou rozpory a nejasnosti. Asi si to vykládám po svém a scházím na scestí. To chápu. Velmi jsem skutečně zvědavá, jak mi odpovíte a moc se na to těším. Je to nádherná hra myšlenek a mám z toho potěšení a jsem vždy překvapena Vašimi originálními řešeními!

Odpověď Heleně (ke světlu II.):

1. Ve fyzickém světě je mezi dvěma různými hustotami vždy rozhraní, které však podléhá erozi. U méně pevných látek se toto rozhraní rozkládá rychleji, takže jeho produkty vyvářejí dojem pozvolného přechodu z jedné hustoty do druhé, jakoby mezi nimi rozhraní nebylo. To je ovšem iluze pozorování. Rozhraní tu vždy je, není však jediné, ale je jich tu celá škála, tvořící jakási přechodová pásma, v nichž naše oko není s to rozlišovat. A jako našemu vnímání nejsou jasná jednotlivá rozhraní, tak mu nemusí být jasná ani řada akcí a reakcí v nich. Člověk však nemusí pozorování dovádět vždy do všech nespočetných detailů, aby svým rozumem (uvažováním o vnímaném) pochopil oč se tu v principu jedná. Zrnka písku na pláži, či hvězdy na nebi také nikdy nikdo nespočítal a přece můžeme vědět, že jich je konečné, nikoli nekonečné množství...

2. Vnější akce vyvolává vnitřní reakci v každé překážce, bez ohledu na to, zda je její vnitřní podstata průhledná, průsvitná nebo světlá, popř. neprůhledná, neprůsvitná či tmavá. Paprsky sil (akce i reakce) jsou ve svém původním stavu nenaplněné a tedy ideálně prázdné (ideální světlost, ideální vakuum atp.). A protože jsou již ve svém ideálním stavu konečné, ohraničené (jinak by nemhli mít nijakou velikost působení), můžeme si je představit např. jako průhledná stébla slámy, jako skleněné kapilární trubičky atp. Kdyby paprsky sil (světla) mohly růst ve směru svého působení (což nikdy nemohou), nebyly by duté, ale plné a nebylo by je

možné ničím naplnit. Jejich savá dutost je dána již zmíněným obracení naruby ve zpětném rázu růstu jejich velikosti. Nasávají-li paprsky sil tzv. „fotony" (bezprostřední produkt eroze paprsků světla), jeví se jako fyzické světlo. Nasávají-li produkty eroze hustějších látek, jeví se např. jako rostliny, které se nejeví jako fyzické světlo. Z téhož důvodu se jako fyzické světlo nejeví ani stěny domů (nezáří). Síly se tedy fyzicky jeví dvojím způsobem:

a/ jako síly světla (nasáté průhledným, či průsvitným prachem země - např. tzv. fotony) = tzv. „solární síly"

b/ jako síly temnoty (nasáté neprůhledným, či neprůsvitným prachem země - např. cihly) = tzv. „lunární síly"

Vnitřní soudržnost látek (např. pevnost cihly) ovšem paprskům sil (podobně jako rostlinám) jejich nasávání znesnadňuje. Paprsek síly chce růst podle své přirozenosti přímočaře (nejkratší cestou), zrnka prachu v cihle jsou však vzájemně pevně propojena nepřímočaře (chaoticky). *„Nemůže-li hora k Mohamedovi, musí Mohamed k hoře!"* Tzn., že paprsek síly je svou savostí (žádostivostí) odváděn od své ideálně přímočaré cesty, k cestě klikaté, dané nasávanou látkou.

Dopřejeme-li však paprskům reakce dostatek času, začnou zrnka prachu v cihle pořádat podle své přirozenosti (do přímky), takže je začnou z cihly vytrhávat (okrádat o ně cihlu, jako člověk drancuje přírodu). To má za následek vnitřní rozpadání cihly při němž se uvolňují síly soudržnosti látky v podobě sálavého tepla. Vedle vnější eroze (dané interakcemi různých hustot látek) tak existuje ještě vnitřní eroze (daná reaktivními silami - odtud např. také sociální pojem: „reakcionář"). K vnitřnímu rozkladu ovšem nedochází jen u neprůhledných a neprůsvitných látek, ale také u průhledných a průsvitných látek. Proto např. říkáme, že sklo časem „slepne", čirá voda se časem na Slunci zakalí atp.

Nás tu však zajímá otázka: Co se stane, vyvine-li překážka (působiště síly) ve svém nitru takovou sílu reakce, která je stejně velká jako vnější síla akce? V takovém případě je působení síly akce protisilou reakce zcela anulováno, což se našemu pozorování jeví iluzorně, jako „pohlcení" či „umoření" síly. Z věci se zdá vyplývat i opak: Pokud překážka stejně velkou sílu vnitřní reakce, potud sílu vnější akce „pohltí" jen částečně a částečně ji „propustí". Pokud je síla akce „propuštěna" za překážku, tu mluvíme o předání impulsu síly dál. Pokud je „propuštěna" před překážku nebo stranou, tu mluvíme o odrazu nebo lomu síly (světla). K takovému „propouštění" ovšem dochází jen potud, pokud překážka působení sil vnější akce neuhne (není-li jimi uvedena do pohybu). Míra případného „propuštění" síly (světla) je tedy stejná, jako míra dráhy případného pohybu překážky:

A/ pohlcování je u překážky tím větší, má-li při co nejmenším povrchu co největší objem (např. příliš silné sklo světlo rovněž zcela pohltí) a čím hustější <u>a temnější</u> je její podstata

B/ nepohyblivost (neústupnosti silám vnější akce) je u překážky tím větší, má-li při co nejmenším povrchu co největší objem (např. čím aerodynamičtější má tvar) a čím hustější... je její podstata

C/ propouštění je u překážky tím větší, má-li při co největším povrchu co nejmenší objem (např. příliš tenký papír světlo rovněž částečně propustí) a čím řidší <u>a světlejší</u> je její podstata

D/ pohyblivost (ustupování silám vnější akce) je u překážky tím větší, má-li při co největším povrchu co nejmenší objem (např. jako plachta plachetnice) a čím řidší... je její podstata

Zde zhruba (v ABCD) vězí klíč k odpovědi na Vaši otázku: *„Jak to, že z průsvitné hmoty vystoupí paprsek sil, který... svítí jako světlo, ale z neprůsvitné hmoty vystoupí... paprsek sil, který nesvítí?"*

V prvé řadě si musíme uvědomit, že paprsek síly (temnoty či světla) z překážky „nevystupuje", je-li překážkou zcela pohlcen (A), nebo je-li jím překážka uvedena do pohybu (D).

Pro ostatní případy si všimněme následujících rozdílů:

Podmínky pro pohlcování (A) a nepohyblivost (B) jsou stejné, pohlcování (A) má však navíc temnost podstaty.

Podmínky pro propouštění (C) a pohyblivost (D) jsou stejné, propouštění (C) má však navíc světlost podstaty.

Co jiného pak znamenají pojmy „temnější" nebo „světlejší", než že příslušná látka (podstata) vykazuje obdobné vlastnosti jako sama temnota (chaos) či světlo (řád).

V této souvislosti si můžeme nyní všimnout, že např. cihla má zrnka prachu uspořádána pouze na povrchu (do tvaru cihly). Uvnitř cihly jsou zrnka prachu neuspořádaná (chaotická). Obecně tedy můžeme říci:

Průhlednost a průsvitnost látek souvisí s jejich vnitřním uspořádáním. Je-li vnitřní uspořádání podobné uspořádání paprsků světla, klade jim minimální odpor (paprsky se při svém nasávání nemusí klikatit). To budiž také odpovědí na Vaši otázku ve 3. odstavci, *„proč černá pohlcuje světlo víc než bílá?"*

Vybádat, jak takové vnitřní uspořádání vypadá konkrétně, je již úkolem poctivé praktické vědy, která se snad jednou bude zabývat také tím, co neslibuje okamžitý prospěch a trvalé poplatky, co slibuje pouze poznání pravdy...

3. Také si musíme uvědomit, že fyzickému oku se neprojeví ani fyzický paprsek světla (naplněný fotony, které jsou stejně duté jako on). Chceme-li např. vidět koncentrované paprsky světla za skleněnou čočkou, musíme za čočku fouknout např. kouř z cigarety atp.). Z téhož důvodu nevidíme v noci sluneční světlo, jímž je prostor planetární soustavy vysvětlen, zatímco my se nacházíme jen v úzkém kuželu stínu Země. Budeme-li skleněnou čočkou nebo dutým zrcadlem soustředit paprsky světla do průhledné vody, voda se tím neohřeje. Dopadne-li však ohnisko paprsků např. na neprůhlednou stěnu hrnce, tu se od ní ohřeje i voda v hrnci. Obdobně se může ohřívat voda v řece, pokud sluneční paprsky dosáhnou jejího dna.

Jeskyně 100m pod zemí tu není dobrým příkladem, neboť tu hraje roli mnoho dalších vlivů (např. proudění vzduchu, podzemní vody aj.). Horníci nás však mohou poučit, že čím se zavrtají hlouběji do země (čím víc se vzdálí od slunečního světla), tím větší je v jejich štolách teplo. Tzn., že teplo se světlem bezprostředně nesouvisí. Zahrádkáři však vědí, že teplo vzniká např. v kompostu, v hnojišti atp., všude tam, kde dochází k již zmíněné erozi (rozkladu, rozpadu látek), která může být zapříčiněna také paprsky sil (světla či temnoty). Síly se ovšem mohou projevit také jako pohyb (překážky), nebo jako myšlenky (ideje) v našem vědomí, jako jasné nebo nejasné (temné) představy a pojmy...

Ač tím můžeme vyvolávat dojem kverulantů, přece musíme newtonovské vysvětlování barev různými vlnovými délkami světla kategoricky odmítnout, jako naprosto nereálné nesmysly. Přirozeně přímočaré narůstání paprsku světla se nemůže současně vlnit, jako jakýsi „kočkopes". Pokud se své vlastní přirozenosti (podstatě světlosti) odcizuje (klikatí-li se např. při rozkrádání zrnek cihly), potud se neprojevuje jako paprsek světla a už vůbec tím neprojevuje žádné barvy. Barva není vlastností světla, jako jí není ani teplo. Světlo se na projevech barvy může pouze podílet v kombinaci s temnotou, jako se podílí na projevech tepla. Mechanismy projevu barev pravdivě popisuje „Nauka o barvách" od J.W. Goetha, který se do tohoto bádání pustil poté, co odhalil (ověřováním) nereálnost teorie Issaca Newtona...

ke světlu III. (Helena, 02. 03. 2008 00:12)

Myšlenka s obrovským následkem je i to, jak píšete, že světlost není dírou v prostoru (jak jsem psala), ale je dírou v neprostoru (což je asi něco, co bylo na počátku stvoření vesmíru?).

To je fakt, že i prostor musel nějak vzniknout. Teprve ohraničením - v něčem, čem, ničem?? – mohl se vydělit jako světlost. Bez hmoty. Jako idea. Tedy jako nějaká silová idea? Nebo idea sil? Ony ty síly už jsou hmotné! Nebo síly jsou nehmotné? Síly se projevují na hmotě! Tedy můžete mít pravdu, že teoreticky by síly mohly existovat již ve světě idejí, ale jenom by se nemohly projevit! Ale jak by potom vznikly ty síly!? Síly by vznikly už ve světě idejí? Nějak.

Píšete, že žijeme v myšlenkách bohů! To je fantastické! To se mi moc líbí!

Ale v čem žijí bohové? Kde se vzali bohové a dokonce i se svým myšlením atd?

Ale to by bylo na samostatnou rubriku o stvoření vesmíru, o duchovních a duševních věcech, nebo je to přímo na knihu. Nechci tady klást plno otázek.

Ale ony mi takto samy vyvstávají jedna z druhé! Jsou to jako žijící bytosti! Ony samotné mne napadají. Můžu vůbec za to já? Ony se rodí a umírají, přicházejí odkudsi a zase kamsi mizí, odcházejí, zapadají do hlubin, o kterých nemám ani tušení, ale jímá mne až nějaká posvátná úcta k těmto věcem! Kterým vlastně vůbec nerozumím, jen vím, že něco je. Ale nevím co… No to jen tak mimochodem.

Zpět k Vašemu textu: Píšete:

Jak již bylo řečeno, není-li paprsek světla naplněn fotony, není hmotným světlem, ale ideou světla (duchovním světlem).

Tedy co jsou ty fotony? Nějaké hmotné částice světla. Potažmo částice, ze kterých nějak vzniká ta elektřina. Jak je tedy nazývat a jak si je představit?

Píšete, že předmět vědomí je něčím a vědomí tedy ničím! Ale jak by vědomí mohlo být ničím, když objektivně existuje! To je vědomí, ne nic! Co kdybychom to nazvali že je něčím jiným než předmětem vědomí. Copak tu je jen nic a něco? Je přeci spousta něčeho, všeho možného! Proč hned nic?

Mít vědomí, sebevědomí, to je snad něco! To je obrovská věc! Proč nic!?

Ale pravdou je, že pracovně ho můžeme nazvat jako nic. Klidně, ale to nějak nemůžu strávit!

A co se týká perpetum mobile, já jen vím, že ho lidé hledali a stále hledají. Jestli tady hovoříme o prostoru, který povstal z neprostoru, jestli tady hovoříme o světě idejí, o silách, které nějak jsou založeny možná už ve světě idejí – tak ani bych se nedivila, kdyby vlastně vznikly z ničeho, co sice nazýváme svět idejí (tedy je to něco), ale z toho povstala hmota, dá se říci, že z ničeho? – pak by i to perpetum mobile mělo být možné.

Hovoříte v této souvislosti o planetární soustavě a setrvačnosti, jak to myslíte?

Zatím děkuji, jsem již unavená a na odpověď k PS budu reagovat zase zítra nebo příště.

Odpověď Heleně (ke světlu III.):

Jak jsme se již vícekrát zmínili, prostor je dán paprsky sil (světla) všestranně uspořádaných z neprostorového chaosu temné energie. Na počátku tedy máme co činit s relativními protiklady prostoru a neprostoru, řádu a chaosu. Protože relativní protiklady musejí být vždy dva, neboť jeden bez druhého není ničeho protikladem, není řád prostoru možný bez chaosu neprostoru a naopak, chaos neprostoru není možný bez řádu prostoru. Tzn., že na počátku nemohl být jen neprostor nebo jen prostor (chaos nebo řád), ale obojí muselo být na počátku současně.

Správně položená otázka tu tedy není: „Co bylo dřív na počátku?", ale: „Co je oním počátkem, na němž něco bylo?"

Řekneme-li, že něco bylo na tabuli, pak přece není reálné jen to, co bylo na tabuli, ale také samotná tabule. Člověk by se mohl velmi mnohému přiučit, kdyby pojmy mateřského jazyka nejen vyslovoval, ale také poslouchal. Jedna věc je totiž, co slovy říkáme my a jiná věc je, co tato slova říkají sama.

Nuže, jsou-li na počátku, dva reálné relativní opaky (řád prostoru a chaos neprostoru), pak je reálný také samotný počátek, který je sice jeden, lze ho však pojímat ze dvou relativně opačných stran (vnitřní a vnější). To, co je na vnější straně počátku, je relativním opakem toho, co je na vnitřní straně počátku. Samotný počátek si tedy můžeme představit jako uzavřený obvod (ve skutečnosti kulovitý), nacházející se mezi tím, co je vně (chaos temnoty neprostoru) a tím, co je uvnitř (řád světlosti prostoru):

Experiment: Vyřízneme do archu papíru kružnici (◙)...

Výklad experimentu: Obřízkou spáry kružnice byl počat vnitřní prostor a současně vnější okolí prostoru (neprostor) tak, že se počátek nachází mezi relativně dvojím početím. Daný experiment nám ovšem věc předvádí jaksi v průřezu kulovitými sférami, jako v jakési

rovině ekliptiky. Na základě tohoto experimentu můžeme nyní porozumět starověkému popisu počátečního stavu v pouhých pojmech:

„Na počátku stvořil Bůh Nebe a Zemi!" (1. kniha Mojžíšova: 1. kapitola, 1. verš)

Prvotní prostor Země je ovšem ještě jen počatým zárodkem prostoru, který má na počátku ještě tutéž podstatu (chaoticky temnou energii) jako v okolí počatý zárodek neprostoru. Jeden zárodek od druhého je oddělen (obřezán) silami světla, uspořádanými do obvodu (jako vyříznutá spára kružnice). Tento obvod je však výše zmíněnou relativní horizontálou působiště sil, která překáží chaotickému vanutí volné energie. Na této relativně horizontální překážce se pak mohou všestranně vyvíjet (narůstat) relativně vertikální paprsky sil (světla) vnější akce a vnitřní reakce, které společně představují vývoj zárodku prostoru v konečnou světlost prostoru (zatímco zárodek neprostoru se dál již nevyvíjí, zůstává ve vývoji jaksi opožděn).

Relativně vertikální paprsky světlosti prostoru (jeho světelného obsahu) jsou pak téže podstaty (byť jinak uspořádané), jako počáteční zárodek prostoru (jeho světelný obvod). Vyjádřeno reálně matematicky (geometricky), každý paprsek světla se má k světelnému obvodu jako poloměr obsahu kruhu k obvodu kružnice.

Nuže, jaká je podstata obojího světla (obvodu a obsahu)? Táž, jako podstata spáry kružnice, vyříznuté do archu papíru (viz experiment). Nuže, co je ve spáře kružnice? Absolutně nic! Spára řezu nemá absolutně žádný obsah. Veškerý obsah je ve spáře absolutně anulován (0), takže spára kružnice představuje pouze obvod, bez jakéhokoliv relativního obsahu, tj. obvod jen je ve své podstatě absolutně ničím (0). Vše, co je na tomto absolutním počátku (0) relativně prostorové a neprostorové je relativně něčím, co bylo počato absolutně ničím (ničím = zabývám se ničením = ořezávám něco)...

Podstatou světla (sil) je tedy ničivé nic, uspořádané buď do relativně horizontálního obvodu, nebo do relativně vertikálních paprsků světlého obsahu. Erozí paprsků sil (světla) vzniká v prostoru (nikoli v okolním neprostoru) tzv. „prach země" (hmota), jemuž lze vtisknout podobu fyzického tělesa (např. cihly). Hmotná tělesa jsou pak fyzicky rovněž něčím, co bylo učiněno z ničeho (ze světla)...

To budiž také odpovědí na Vaši otázku, co jsou fotony, elektrony aj. částice světla. To vše si lze představit jako zrnka prachu země (kapky vody atp.), jako hmotu, látku, fyzickou podstatu atp. a tak je lze také nazývat...

Nuže, pokud se světlo nenaplní hmotou (svým vlastním prachem) potud není fyzickým světlem, ale ideou světla, které se fyzickým smyslům neprojevuje fyzicky jako těleso (tělo), ale pouze duševně vnímajícímu vědomí jako duchovní idea (myšlenka). V subjektivních myšlenkách bohů pak člověk (tělesně stvořený z prachu země) žije, jako v objektivní realitě makrokosmu...

Na otázku v čem žijí bohové tedy musíme odpovědět. Bohové žijí ve svých myšlenkách, tak jako v nich žije i naše vědomí. Otázku, *„kde se vzali bohové?"*, položil už Standa (viz: poznámky) slovy: *„kdo stvořil Boha?"*. On však nežádal odpověď, tak jako ji nežádáte ani Vy, když vzápětí dodáváte: *„Ale to by bylo na samostatnou rubriku o stvoření vesmíru, o duchovních a duševních věcech, nebo je to přímo na knihu. Nechci tady klást plno otázek."*...

Vaše další otázky směřují k vědomí a předmětu vědomí.

Nuže, je-li vnímaný předmět vědomí „něčím" (neprostorem, prostorem nebo fyzickým tělesem), pak je vnímané „něco" relativní a takto v sobě zahrnuje vše relativní (veškeré relativní opaky). Pro vnímající vědomí z toho všeho (relativně něčeho) nic nezbývá. Proto lze vědomí v jeho podstatě pojímat jen jako absolutní nic. Tak se alespoň jeví v porovnání s relativně něčím (resp. vším). Čím je však vědomí samo o sobě, bez porovnávání s něčím, tj. bez vnímání něčeho?

O svém vlastním vědomí víme, že v čase střídá tři různé stavy (plné bdění, snění a nevědomí bezesného spánku).

Nuže, čím je vědomí samo o sobě, bez vnímání něčeho (bez porovnávání s něčím)? Pokud nic nevnímá (jasně ani snivě), potud se nejeví být ani vědomím, ale nevědomím, jakoby samo o sobě nebylo ničím.

Jednou se nám tedy vědomí jeví, jakoby bylo ničím (vnímá-li bděle nebo snivě), podruhé se nám jeví jakoby nebylo ničím (nevnímá-li v nevědomí vůbec nic)...

Připomeňme si, že se nám jako nic jeví také světlo, pokud je uspořádané do spáry obvodu, nebo do paprsků obsahu. Pokud je dosud nesloženou (neuspořádanou) energií, neboť pokud je rozloženo na chaos prachu země (hmoty), potud se nám jako světlo nejeví. Jisté je, že světlo, stejně jako vědomí prochází rovněž třemi stavy. Dvěma řádnými (uspořádáno do obvodu nebo do paprsků obsahu) a jedním neřádným, tj. neuspořádanou energií nebo hmotou. Tzn., že hmota je vlastně zhuštěná energie, k jejímuž zhuštění došlo prostřednictvím jejího uspořádání do obvodu či obsahu (paprsků) světla!

Nechcete-li tedy vědomí pojímat jako pouhé „nic", můžete ho pojímat jako „světlo" (jako světelný obvod snivého vědomí, světelný obsah plně bdělého vědomí, či jako temnotu nevědomí).

Nyní se musíme ptát: Čím jako člověk ve skutečnosti jsme? Vnímajícím i nevnímajícím vědomím (světlem i temnotou, silou i energií), nebo vnímaným i nevnímaným předmětem vědomí (zhuštěnou temnou energií tělesné hmoty)?

Akademická věda tu odpovídá, že jsme předmětem vědomí (tělesnou hmotou), přičemž naše vědomí je v podstatě tímtéž (chemickým procesem daným interakcemi mezi látkami těla atp.), a tím to pro ni končí.

Co se však stane, připustíme-li, že jsme vědomím (světlem i temnotou)? Pak tím pro nás nic nekončí, neboť se musíme ptát dál: Jak poznáme, že jsem skutečně vědomím (jak poznáme sebe sama)? Lze toto vědomí učinit předmětem vědomí? Nelze! Vědomí přece není předmětem vědomí. To jediné, co nelze poznat bezprostředně vnímáním (jako předmět vědomí), je samotné vědomí (my sami či Bůh). O vědomí (o sobě samých) nelze mít ani nijakou představu (jako o tělesném předmětu vědomí), ale pouze pojem, získaný negativním myšlením, negací předmětu vědomí:

1/ Vědomí není předmět vědomí, ale to, co o předmětu vědomí může usuzovat trojím způsobem:

a/ neinteligentně (resp. chytře) = na základě vnímání

b/ inteligentně = na základě uvažování o vnímaném

c/ vzdorointeligentně = na základě uvažování, bez ohledu na vnímané

2/ Vědomí nemůže vnímat sebe sama, ale může o sobě samém usuzovat dvojím způsobem:

d/ neinteligentně = na základě uvažování o vnímaném předmětu vědomí (akademický soud)

e/ sebevědomě = na základě uvažování o vnímajícím, uvažujícím a usuzujícím

Na průčelí Apollónova chrámu v Delfách býval ve starověku nápis: *„POZNEJ SEBE SAMA!"* V tomto chrámu na zlaté trojnožce (symbol tři stavů vědomí) věštívala Pýthie z výparů vystupujících ze spáry v zemi (ve skále). Její věštby byly vždy dvojznačné. Máme tu tedy opět dvojnost relativních opaků počatých na jediné spáře. Hledat sebe sama, Boha i bohy tedy musíme ve spáře, z níž vystupují výpary, jako na obě strany (vně a dovnitř) spáry světelného obvodu narůstající paprsky světla, jako otázky, jež Vám vyvstávají samy od sebe (jedna z druhé) jako žijící bytosti. Ony však neumírají, ani se nikde neztrácejí, ale jednou myšleny žijí dál svým vlastním životem, aby se samy od sebe opět vynořili v mysli jiného člověka a zase ho opustily, zanechávajíc po sobě jen otisk v jeho paměti, jako záznam mrtvým písmem do knihy...

Tak jsme se k odpovědi na opuštěnou otázku o původu bohů a lidí jakousi oklikou nakonec přece jen dostali...

Vaše úvaha o tzv. „perpetuum mobile" je v podstatě správná. Jeho princip je totožný s principem stvoření světlosti prostoru, s principem magnetismu, gravitace, antigravitace atp.,

tj. s takovým uspořádáním volné energie, které má za následek trvalé působení sil (paprsků ničeho, světla, vědomí, či jak to chcete nazývat)...

Ve vztahu k planetární soustavě akademická věda tvrdí, že se planety pohybují (kol vlastní osy či kol Slunce) následkem tzv. „setrvačnosti" pohybu. Tzn., že uvedeny do pohybu v něm nadále setrvávají, protože v meziplanetárním prostoru jim prý nic nijaké síly neodebírá, tzv. „tření" je tu nebrzdí. Naopak na Zemi je prý veškerý pohyb brzděn tzv. „třením", takže musíme za dodávky nákladně vyráběné energie tvrdě platit.

My naopak tvrdíme, že akademická věda tu jako obvykle více-méně vědomě lže. Není totiž pravdou, že pohybujícím se planetám neubývají síly. Naopak jsou jim trvale odebírány síly, které jsou doslova umořovány. Jeden příklad za všechny: Z trvalých pohybů planety Země jsou trvale odnímány síly např. k pohonu tzv. mořských (oceánských) proudů, které jsou pak těžce brzděny tzv. třením. Z toho je zřejmé, že trvalé pohyby planet nejsou dány nereálnou setrvačností, ale reálným mechanismem perpetuum mobile...

-zmp-

Mimo naše oficiální webové stránky proběhla následující korespondence s AM, která je pro dnešní dobu tak příznačná, že jsme se ji rozhodli pro názornost anonymně zveřejnit a také na ni odpovědět, jako na příspěvek do diskuse, pod heslem „diskuse nebude":

(AM) **Vážení:** Chtěl bych se také zapojit do diskuse, ale nechci se ptát na něco, k čemu jste již zaujali stanovisko. To co mě u vás nejvíce překvapilo, bylo zpochybnění Teorie relativity, kterou osobně považuji za hlavní pilíř duchovního bádání. Je tím míněn pochopitelně její filozofický dopad do struktury Hmoty. Na toto vaše stanovisko jsem narazil ve více vašich diskusních článcích. Nikde ale nemůžu najít (asi to někde přehlížím) to vaše zdůvodnění, proč vy se osobně domníváte, že tomu tak je (chybná Teorie relativity). Dříve tedy, nežli se vůbec do něčeho zapojím, prosím o sdělení, v kterých to vlastně příspěvcích je toto z vaší strany vysvětlováno. Děkuji za ochotu. S pozdravem. AM

Vážený pane AM: Einsteinovu teorii relativity jsme zpochybnili podáním důkazu její nepravdivosti v rubrice Teoretická věda (I. - V.), konkrétně Teoretická věda III. a to v diskusi s Mirkem („dilatace času"). O Einsteinových teoriích ovšem probíhala diskuse prakticky ve všech rubrikách Teoretická věda, kde jsme museli čelit velmi tvrdým námitkám. Teorie relativity není hlavní pilíř duchovního bádání, ba nemá s duchovním bádáním nic společného. Je to pouhá spekulace abstraktního mozku odtrženého od konkrétní reality. Její dopad do struktury hmoty není filosofický, protože není logický, ale je zcela pustošivý pro poznání hmoty. Proč je teorie relativity pochybená, to se nedomníváme, ale vzhledem k předloženému důkazu a jiným argumentům to nade vší pochybnost víme. Přejeme Vám odvahu k poznávání pravdy a sílu vzdát se přesvědčení, jež se ukážou být mylná.

S pozdravem Aleš Musil

(AM) **Zdravím**: Děkuji za informaci. Patřičné pasáže si prostuduji. Pak vstoupím do vaší diskuse. Jsem opravdu zvědav na tento střet názorů. Zatím s pozdravem AM

(AM) **Vážení** (diskuse odpadá):

Prostudoval jsem příslušné pasáže a nestačil jsem se divit. Diskuse pochopitelně odpadá, neboť jste zcela mimo realitu a to jak fyzickou tak i duchovní. Uvědomte si, že jste svým uvažováním podoben vědcům konce devatenáctého století!!!

V současnosti je cca od roku 1992 v platnosti nové paradigma světa, jež je založeno na informačních souvztažnostech, jako páté základní síle Kosmu, která ostatní čtyři završuje a vytváří tak ucelenou jednotnou teorii.

Doporučuji knihy na toto téma od Toflera a Žádníka ale především stanoviska Ruské akademie věd, konkrétně pana Šipova, což je de facto novodobý Einstein. Opravdu doporučuji se vrátit k Teorii relativity a porozumět jí.

Především je ale nutno si vyjasnit základní pojmy (pletete si subjektivní a objektivní svět). Bez ní (Teorie relativity) se nejenom nehnete ve fyzickém světě, ale ani ve světě duchovním.

Mohl bych zde snést řadů důkazů, proč tomu tak je a proč se mýlíte. Je to ale naprosto zbytečné. Problém není v důkazech, ale ve vašem zablokovaném přístupu, který je podoben děcku, kterému právě vzali hračku.

Přeji Vám hodně úspěchů a uvědomte si, že cenný člověk je ten, kdo dokáže přiznat omyl a poučit se z něj a bezcenný je ten, kdo podle svého názoru trvá na pravdě, ale ta se již dávno stala nevědomostí. Doporučuji pro studium knihy R.Steinera, Maxe Heindela, Emila Páleše a pochopitelně i mnou napsané knihy.

S pozdravem AM

Odpověď AM (diskuse odpadá):

Vašeho upuštění od původního předsevzetí (*„Patřičné pasáže si prostuduji. Pak vstoupím do vaší diskuse*") naznačuje, že Vás patrně něco vyděsilo. Tolik jste se těšil a teď nic. Namísto diskuse jste však na útěku alespoň seknul drápkem. Aniž by jste se k čemukoli konkrétně vyjádřil, cokoli konkrétně rozporoval, či usvědčil z nepravdivosti, utíkáte se k lacinému, protože ničím nepodloženému, obecnému znevažování typu: *„jste zcela mimo realitu*" atp. Toto „obvyklé a osvědčené" akademické hanobení oposice, jež má ve skutečnosti zastřít zbabělý útěk před jeho argumenty, ovšem nedodává důvěryhodnosti Vámi doporučovanému *„novému paradigmatu světa*". Jak máme věřit, že je nějaké paradigma *„založeno na informačních souvztažnostech*", když ho doporučujete, aniž by jste o něm podal jakoukoliv jinou informaci, než že existuje, a že je údajně *„v platnosti od roku 1992*"...

Také se musíme ptát: Kdo rozhoduje o celosvětové platnosti nějakého *„paradigmatu*" (příkladu, vzoru, typu)? Vy, nebo slovutný akademik Šipov? Že je pan Šipov novodobým Einsteinem, tím jste nás věru neohromil, neboť tam kde se neosvědčil „mistr" (Einstein), tam lze sotva důvěřovat jeho „učedníkovi" (Šipovovi)...

Tvrdíte-li, že nějaká *„pátá základní síla Kosmu, završuje ostatní čtyři a vytváří tak ucelenou jednotnou teorii*", pak musíme namítnout: Odkdy jsou *„základními silami Kosmu*" akademické teorie? Kosmos tu již dávno byl, když akademiků ještě nebylo, a nemohl tedy se svými základními silami čekat na akademické spekulativní teorie...

Pravíte-li: *„opravdu doporučuji vrátit se k Teorii relativity a porozumět jí*" pak se nám to jeví jako výzva k „poslušnosti". Pokud jste četl naše *„příslušné pasáže*" na toto téma, pak jste přinejmenším mohl nahlédnout, že jsme se Teorií relativity zabývali víc než důkladně, že jsme jí také porozuměli, a že jsme ji usvědčili z prolhanosti. Tomu jste se také *„nestačil divit*"...

Vaše doporučení knih Toflera a Žádníka, se současným *„diskuse pochopitelně odpadá*", nám připadá jako doporučování nekalých praktik autoritativního, až inkvizičně dogmatického, temného středověku. Akademičtí nohsledové Alberta Einsteina „vypotili" takovou záplavu brakové literatury, že by jen její čtení zabralo čas několika lidských životů, takže na diskusi o nich by nikdy nemohlo dojít. Proto se důkladně zabýváme především pověstnou „žábou na prameni", nikoli bezpočtem jejích pulců...

Nemůžeme než souhlasit s Vaším doporučením: *„Především je ale nutno si vyjasnit základní pojmy*". Sám se však svým doporučením neřídíte. Namísto vyjasňování připojujete opět jen ničím nepodložené znevažování: *„pletete si subjektivní a objektivní svět*." Tomu říkáte vyjasňování základních pojmů? My tomu říkáme dryáčnické skandalizování a demagogické zatemňování...

Tvrdíte-li, že *„bez Teorie relativity se nejen nehneme ve fyzickém světě, ale ani ve světě duchovním*" pak asi mluvíme každý o jiné „Teorii relativity". My mluvíme o té Einsteinově, která svět duchovní zcela ignoruje. Ve světě fyzickém se s ní pak hneme jen díky tomu, že nás v něm vodí za nos jako v bludišti a stále dokola, jako dobytče přivázané k žernovu...

Pravíte-li: *„Mohl bych zde snést řadů důkazů, proč tomu tak je a proč se mýlíte. Je to ale naprosto zbytečné*", pak se nemůžeme ubránit dojmu pouhého holedbání, jímž jen jinými slovy opakujete svůj dogmatický postoj: *„diskuse pochopitelně odpadá*". Nikdo, kdo své věci rozumí a věří, se dobrovolně nevzdá příležitosti, rozdrtit pádnými argumenty omyly oposice, naskytne-li se mu k tomu příležitost. Vy však, jak se zdá, nijaké důkazy snést nemůžete, protože je prostě nemáte. Po způsobu nepoctivé samolibosti však problém nikdy nehledáte u sebe, ale vždy jen u těch druhých. Proto se vyhýbáte přímému střetnutí a namísto něj se uchylujete k pomlouvání: *„Problém není v důkazech, ale ve vašem zablokovaném přístupu*". My jsme na rozdíl od Vás své důkazy uvedli. Vy je však nechce vzít na vědomí, ale doporučujete nám, abychom se jich sami vzdali. To ovšem není náš problém důkazní nouze, ale Váš morální problém. A jak už jste zcela oddán pokrytectví, poučujete o morálce nás: *„uvědomte si, že cenný člověk je ten, kdo dokáže přiznat omyl a poučit se z něj*". Jak je možné tak pravdivou zásadu hlásat a sám se jí neřídit? Zatímco ostatní účastníci naší webové stránky vstupují s otevřeným hledím do diskuse, bez ohledu na to, zda z ní vyjdou jako vítězové, či jako poražení, Vy nejdříve pokradmu (poštou) oťukáváte terén, pak zákeřně vystřelíte a zbaběle utečete. Oni totiž na rozdíl od Vás touží po pravdě, zatímco Vy si jen přihříváte svou stranickou polívčičku u mocných autorit.

Odtud také Váš nehorázný přístup k samotné pravdě: *„bezcenný je ten, kdo podle svého názoru trvá na pravdě*".

Z nehorázného pak vyplývá ještě nehoráznější: „pravda *se již dávno stala nevědomostí*"...

Teoreticky je možné, že jste citované nehoráznosti myslel jinak. To ovšem pouze dokládá, že nemůžete snášet nijaké důkazy, či jinak argumentovat, protože to prostě neumíte, protože je Vaše myšlení a tedy i řečnění zmatené...

Také nemůžeme uvěřit Vašemu doporučování Rudolfa Steinera. Což nevíte, že i on označil Einsteina za abstraktní hlavu, spekulující zcela mimo realitu? Proč ho doporučujete, když ho vůbec neznáte? On není na Vaší straně!...

-zmp-

čas či pohyb (Shackal, 20. 10. 2008 14:33)

Samozřejmě, že zanechaný inkoust od pera je dráhou pohybu pera, nikoliv důkazem existence času, budu-li psát tečku, jaký čas z toho vyplyne, jak kdo určí jakou dobu jsem tu tečku psal, kde máte ten váš ČAS? Pohyb a čas je jedna a ta samá veličina, proto také můžeme čas kdykoliv zaměnit s pohybem. Časem nazýváme jiný pohyb, jehož dráhu jsme si rozdělili na dílky. Tedy to co plyne nebo trvá je pohyb, nikoliv čas, a že to trvá určitou dobu je porovnávání s trváním jiného pohybu. Už i Aristotelés věděl, že čas je napočítaný pohyb.

bez času to jde také (Shackal, 20. 10. 2008 22:18)

Mohl by mi prosím někdo říci, jaký čas uběhne při jedné otáčce Země kolem své osy, aniž by při tom využil dráhy jakéhokoliv pohybu, třeba rozděleného na dílky??? Nesmysl, že ano. Zato velmi snadno, lze komukoliv vysvětlit, že jedna otáčka Země je 24 otáček velké ručky nebo 2 otáčky malé ručky na hodinách, vida snadno se obejdeme i bez času.

Odpověď Shackalovi (čas či pohyb + bez času to jde také):

„Ježto se zdá, že čas je především pohybem a jakousi změnou, je asi nutno o tom uvažovat.

Nuže, změna a pohyb je pouze ve věci samé (pokud se mění ve svém nitru) nebo tam, kde právě sama věc je (pokud se pohybuje či mění zevně*). Jenže čas je právě tak všude, jako při všem. Navíc je rychlejší nebo pomalejší změna, ne ovšem čas* (např. čas změny)*. Zatímco*

pomalé a rychlé určujeme pomocí času (rychlé = mnoho pohybu v malém čase, pomalé = málo pohybu v mnohém čase), čas pomocí času určovat nelze."

Aristoteles: „*Fyzika*" (kniha IV. kap. „*Kritická studie o otázce času*"):

Na základě citovaných úvah dospěl Aristoteles k závěru:

„*Že čas není pohybem, je tedy zřejmé*."

Vy naopak říkáte, že: „*pohyb a čas je jedna a ta samá veličina, proto také můžeme čas kdykoliv zaměnit s pohybem*".

Pokračující Aristotelovy úvahy o čase počínají v následujícím odstavci („*Ukončení kritické studie. Definice času*") následovně: „*Je tudíž zjevné, že čas není pohybem, není však ani bez pohybu.*"

Např. živý člověk také není pohybem, ale ani bez pohybu, neboť pohyb je jedním z atributů života vůbec.

Aristoteles pokračuje: „*Protože však zkoumáme, co je čas, musíme... nejdříve přihlédnout k tomu, čím je čas pohybu*..."

Budeme tedy s Aristotelem uvažovat nikoli o čase samém, ale o času pohybu.

Aristoteles: „*Kdykoliv totiž pomyslíme na krajní okamžiky* (dřívější a pozdější), *na rozdíl od středního* (okamžiku)*... tehdy říkáme, že je to čas... neboť jak se zdá, čas je to, co se určuje přítomným okamžikem a to nám budiž základem.*"

Aristotelův výklad si nelze představit jinak, než jako pohyb přítomného okamžiku, který se na počátku pohybu jeví být dřívějším okamžikem, na konci pozdějším okamžikem. Tzn., že čas pohybu není určen třemi různými okamžiky (2 krajními a 1 středním), ale pohybem jediného „přítomného" (středního) okamžiku.

Aristoteles: „*Kdykoli pojímáme přítomný okamžik jako jednotný celek, nikoli v pohybu jako dřívější a pozdější... tu se zdá, že neuplynul žádný čas (protože ani pohyb). Kdykoli však zaznamenáme „dřívější a pozdější", tehdy mluvíme o čase, neboť časem je právě počet* (pořadí, součet) *pohybu dřívějšího a pozdějšího.*"

Dle Aristotela tedy platí: <u>čas pohybu = dřívější a pozdější pohyb okamžiku</u> (přítomného, středního)

Nelze ovšem přijmout Aristotelův pojmem „*střední okamžik*", neboť:

a/ není-li okamžik v pohybu, tu není „*střední*" - není mezi dřívějším a pozdějším pohybem

b/ je-li okamžik v pohybu, tu opět není „*střední*" - ale je jedním z krajních okamžiků (dřívějším či pozdějším)

Také nelze přijmout Aristotelův pojem „*přítomný okamžik*", neboť:

a/ není-li okamžik v pohybu, pak nemá být kde „přítomný" - dřívější ani pozdější pohyb ještě neexistuje

b/ je-li okamžik v pohybu, pak není „přítomný" v dřívějším (v minulém) pohybu, který již není, ani v pozdějším (v budoucím) pohybu, který ještě není

Chceme-li např. přesně určit okamžik poledne, tu zjistíme, že nikdy nemůžeme říci, že tu příslušný okamžik je, ale pouze, že tu ještě není, nebo že tu už byl. Tomuto nepostižitelnému okamžiku obvykle říkáme „<u>prchavý okamžik přítomnosti</u>".

Pojem „okamžik přítomnosti" neříká, že je okamžik někde přítomný, ale říká, že samotný okamžik je nepostižitelnou (prchavou) přítomností.

Mluví-li Aristoteles o „*dřívějším a pozdějším pohybu*", pak jejich součet představuje celkový pohyb. Sčítáme-li pohyby pak fakticky sčítáme míry pohybu:

a/ sčítání míry dráhy pohybu: např. 1m + 1m = 2m

b/ sčítání míry času pohybu: např. 1s + 1s = 2s

c/ sčítání míry rychlosti pohybu: např. 1m/s + 1m/s = 2m/s

Zatímco dráha (m) a čas (s) představují dvě různé míry pohybu, rychlost (m/s) nepředstavuje třetí míru pohybu, ale vzájemný vztah předchozích dvou mír pohybu (rychlost =

dráha/čas = m/s). Lze-li z pohybu odvodit (naměřit) dvě míry - dráhy (m) a času (s), pak je zřejmé, že se v určité míře (m, s) v pohybu projevuje dvojí: prostor a čas. Tzn., že:

Pohyb = vzájemný vztah (m/s) určité míry relativního projevu prostoru a času.

Z uvedeného zjištění však vyplývá ještě něco:

Pohyb (m/s) = rychlost pohybu (m/s) = zrychlení pohybu (m/s = rozdíl rychlostí)

(tím budiž mj. usvědčena z nereálnosti Newtonova nauka o „zrychlení = m/s^2")

Připomeneme-li si nyní reálný axióm: projev není tím, co projevuje! (viz odpověď Petrovi: gravitace a odpověď Mirkovi: atom II.), pak musíme říci:

Prostor a čas nejsou pohybem, v němž se do určité míry projevují. Tím méně mohou být mírami pohybu (m, s).

Vy však tvrdíte, že: *„pohyb a čas je jedna a ta samá veličina... proto také můžeme čas kdykoliv zaměnit s pohybem*".

Pohyb = relativní projev prostoru a času!

Pro obecnou orientaci v pojmech můžeme mluvit nejen o konkrétních mírách (m, s), ale také o obecné míře, kterou si označíme písmenem „R" (R = obecná míra). Nyní můžeme od míry (R) odlišit také jednotku (1), která ve spojení s mírou (jako jednotka míry) vyjadřuje kvantitu (počet 1-X, čti jedna až x) kvality (míry R).

Můžeme tedy upřesnit:

Prostor a čas nejsou svým projevem (pohybem), jeho mírou (R), ani jednotkou (1), či mnohostí jednotek (1-X)

Aristoteles do svých úvah o čase vložil ještě něco pozoruhodného:

„...počet má dvojí význam, neboť počtem nazýváme jak to, co je počítáno… tak i to, čím počítáme."

To, co Aristoteles nazývá „počtem" je pořadové číslo (1-X) mnohosti abstraktních jednotek (1), s nimiž nejen počítáme, ale přidělujeme je také jako pořadí tomu, co počítáme. Počítat lze ovšem dvojím způsobem (abstraktně nebo konkrétně):

a/ počítáme-li abstraktně (abstraktní matematika), pak pomocí mnohosti abstraktních čísel (1-X) počítáme mnohost abstraktních čísel (1-X), tj. totéž. Abstraktní matematika tedy vypovídá jen sama o sobě (o abstraktním počítání)...

b/ počítáme-li konkrétně (konkrétní matematika), pak pomocí mnohosti abstraktních čísel (1-X) počítáme mnohost konkrétních předmětů (1-X hrušek aj.). Konkrétní matematika tedy vypovídá o konkrétní realitě (o mnohosti hrušek aj.)...

Mezi abstraktním a konkrétním počítáním není rozdíl v kvantitě (abstraktním číselném počtu) toho, čím a co počítáme, ale ve kvalitě počítaného (v míře konkrétní podstaty, substance), s níž abstraktní matematika vůbec nepočítá, jíž navíc s abstraktní jednotkou (s číslem 1) splývá i abstraktní míra (R = 1).

Tvrdí-li Aristoteles, že *„čas je to, co je počítáno, nikoli to, čím počítáme*", pak by měl čas pokládat za konkrétní kvalitu (míru konkrétní podstaty), nikoli za kvantitu (počet 1-X). Aristoteles však tvrdí, že:

„Čas nelze definovat tím, že má nějakou kvantitu (mnohost, počet)*, či kvalitu* (míru)."

V rozporu s tímto vlastním tvrzením však Aristoteles také praví:

a/ *„čas je počet dřívějšího a pozdějšího pohybu.*"

b/ *„...čas je počtem místního pohybu*"

Odtud také Vaše interpretace Aristotela: *„už i Aristotelés věděl, že čas je napočítaný pohyb*."

Jindy Aristoteles tvrdí, že čas je jak počtem (kvantitou), tak i mírou (kvalitou):

c/ *„čas je jakýsi druh početní míry* (tj. jednotkou míry)"

Pojmem *„jakýsi druh početní míry*" Aristoteles vlastně hledá „jednotku míry času", o níž můžeme již vědět, že neexistuje, neboť to, co máme za míru času (s) je ve skutečnosti mírou prostoru (viz odpověď Standovi: čas). Hledanou míru času se pak Aristoteles domnívá nalézt v okamžiku: *„přítomný okamžik… coby místně pohybované je jako jednotka počtu*."

Aristoteles tedy tvrdí, že okamžik je míra (jednotka míry), která vyměřuje čas jako naměřenou míru (*„čas je to, co je počítáno, nikoli to, čím počítáme*"). Dle Aristotela je tedy čas složen z mnohosti okamžiků. Je to pravda?

Ověřme si nejdříve pravdivost Aristotelova tvrzení, že čas i okamžik jsou v podstatě tímtéž (mírou).

Mluvíme-li s Aristotelem o čase jako o míře dřívějšího a pozdějšího času pohybu, tu mluvíme o minulosti a budoucnosti spojené jaksi v jednotu současně vedle sebe (resp. za sebou):

a/ minulostí míníme míru již uplynulého času pohybu, naplněnou vzpomínkami (tj. plnou míru)

b/ budoucností míníme míru ještě neuplynulého času pohybu, „naplněnou" očekáváním (tj. prázdnou míru)

Míra je totiž dvojí:

1/ velikost (veli-kost) = plný obsah míry = plná míra = míra plnosti (podstaty něčeho)

2/ rozměr (roz-měr) = prázdný rozestup míry = prázdná míra = míra prázdnoty (podstaty ničeho)

Nuže, minulost a budoucnost současně vedle sebe (za sebou) můžeme zvát: „současnost":

Současnost = minulost + budoucnost

A právě v současnosti (mezi minulostí a budoucností) marně hledáme výše zmíněný prchavý okamžik přítomnosti.

Ze skutečnosti, že v míře současnosti nelze prchavý okamžik přítomnosti nalézt vyplývá, že okamžik nemá nijakou míru (R). Je však vůbec možné, aby v reálné míře (současnosti) existovalo něco, co nijakou míru nemá (okamžik)?

Experiment:

Rozkrojíme nudli určité míry (R) na dvě části (2 x R/2). Mezi oběma půlemi nudle je reálná spára (řez), která nijakou míru nemá, resp. má nulovou (0) míru.

Tzn., že i prchavý okamžik přítomnosti je v míře současnosti možný, přestože má nulovou míru (0).

Nuže, tvrdí-li Aristoteles, že míra času (současnost) je dána (složena z) mnohostí míry okamžiku, pak skládá míru času z mnohosti nul (0 + 0 + 0 atd. = 1-X?), což je evidentní nesmysl. Pohříchu také současná akademická (ryze abstraktní) matika tomuto nesmyslu učí, neboť nulu (0) pokládá za číslo (1-X).

Ve skutečnosti se nulový (0) okamžik přítomnosti v míře současnosti nevyskytuje všude, ale buď jen na počátku minulosti, nebo jen mezi minulostí a budoucností, popř. na konci budoucnosti!

Můžeme tedy konstatovat dvojí:

a/ prchavý okamžik přítomnosti = nulová (0) spára v míře (R) současností

b/ mírou pohybu (s) není projevující se čas, ale jeho relativní projev (současnost)

Z věci je zřejmé, že kdyby nebylo času, který se projevuje v pohybu, nebylo by ani jeho relativního projevu (časomíry současnosti). Nelze-li však projevující se čas v jeho projevu (v současnosti) nalézt, nijak z toho nevyplývá, že čas vůbec neexistuje, že se *„snadno obejdeme i bez času*" (jak tvrdíte). V pláči také nelze nalézt dítě, avšak pláč se bez dítěte neobejde.

Nevyužíváme-li k poznávání reality nesmyslně (akademicky) jen abstraktní matematiku, která vypovídá pouze sama o sobě, ale konkrétní matematiku, pak se musíme ptát po kvalitě (míře podstaty) času a po jeho přítomnosti (kde je?). A protože v současnosti je veškerá přítomnost v prchavém okamžiku absolutně anulovaná (0), musíme čas hledat právě v okamžiku. Musíme tedy doslova vstoupit do spáry okamžiku, čím jí vlastně dáme míru podstaty sebe sama.

„Vejděte těsnou branou.

Prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí.

Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu a málokdo ji nalézá."

(Matouš 7: 13-14)

Snad nejproslulejší věštírnou starověku byl Apollónův chrám v Delfách. Sem chodili ze všech koutů světa obětovat tazatelé na budoucnost, jimž odpovídala Pýthie, věštící ze spáry Země (nikoli z omamných výparů vystupujících z pukliny v zemi, jak tvrdí materialističtí vševědové). Na průčelí tohoto chrámu hlásal nápis: *„Poznej sebe sama!"*

Ve spáře přítomnosti poznáme nejen individuální míru své vlastní kvality, ale nahlédneme odtud za oponu současnosti jako za závoj iluze, zakrývající podstatu času bez míry jako tzv. „věčnost".

Vaše tvrzení, že *„to co plyne nebo trvá je pohyb, nikoliv čas"* je tedy třeba uvést na pravou míru následovně:

Tak jako se pohybuje člověk, nikoli samotný pohyb, tak se pohybem neprojevuje pohyb, ale čas, který sám o sobě (absolutně bez relativního projevu pohybem) trvá jako věčnost…

Tvrdíte-li pak, *„že to co trvá určitou dobu je porovnávání s trváním jiného pohybu"*, pak se dopouštíte hned dvou omylů:

a/ trvání = klid, pohyb = změna (Aristoteles: *„zdá se, že čas je především pohybem a jakousi změnou"*).

b/ rozdíl (porovnávání) dvou pohybů (různé míry) je zase jen pohybem (3m/s – 2m/s = 1m/s), nikoli trváním (klidem)

Na Vaši otázku: *„...budu-li psát tečku, jaký čas z toho vyplyne, jak kdo určí jakou dobu jsem tu tečku psal, kde máte ten váš ČAS?"* můžeme nyní odpovědět: Tečka má míru (byť sebenepatrnější), kterou určíme jako zlomek dráhy celého pohybu pera nebo jako zlomek míry času psaní. Čas ovšem v tečce není, neboť tečka je ve fyzickém světě „stopou" (šlápotou) po pohybu (psaní), který je relativním projevem času…

Ještě se můžeme ptát: Jak je možné, že Aristoteles, zakladatel západní logiky (logikou Východu je Buddhismus) se v otázce času tak hrubě mýlil? K rozluštění tajemství času totiž není kompetentní fyzika (Aristotelova či současné přírodovědy), ale duchovní věda, kterou v Aristotelově době zastupoval jeho učitel Platón:

„Čas povstal současně s Nebem!" (Platón)

Platónův žák Aristoteles však ideje svého učitele kategoricky odmítl:

Aristoteles: *„Jedni totiž tvrdí, že čas je pohybem, druzí však, že je samotnou nebeskou sférou... Ale tento jejich výrok je příliš prostičký, než abychom uvažovali o jeho nemožnostech."*

Odmítání bez dokazování nesprávnosti odmítaného (např. jen proto, že nám něco připadá příliš prosté) není vědecké, ale demagogicky tendenční. Proto se Aristotelova logika např. v otázce času dostala zcela mimo realitu.

-zmp-

a nebo (Shackal, 03. 11. 2008 14:49)

Děkuji za vyčerpávající odpověď, i když mám i nadále na otázku existence času svůj vlastní názor. ČAS současně s tím nejnepatrnějším pohybem, by klidně mohl kmitat v jednom nepatrném okamžiku, tam i zpět, což my lidé v našem rozměru vnímáme jako běh času vpřed. Lidské vnímání zcela určitě není středem vesmíru a navíc co člověk, to názor. Snad se aspoň shodneme v tom, že pojem ČAS jest abstrakcí a tudíž i všechny rádoby vědecké výpočty a úvahy zahrnující v sobě čas musí být abstraktní (dilatace času, časové dimenze, cestování časem, časoprostor a podobné nesmysly). Kdesi jsem tu četl trefný výrok "Co není prokazatelné, jest otázkou VÍRY". Přeji hezký den.

Odpověď Shackalovi (a nebo):

Doporučuji věřit víc každodenní zkušenosti, než paradoxním způsobům uvažování současné „teoretické vědy". Kdyby cokoli kdekoli kmitalo tam a zpět, mohlo by se to našemu vnímání jevit jednosměrně (vpřed aj.) jen tehdy, kdyby kmity v daném směru převažovaly nad kmity protisměrnými. Názor má smysl jen jako předpoklad, jehož reálnost si chceme ověřit

(experimentálně, konfrontací v dialogu aj.). Nechceme-li si reálnost názoru ověřit, pak se jedná o tendenční ideologii.

Je tedy na Vás vysvětlit, co je (jakou má podstatu) Váš kmitající čas, jak může kmitat v nulové míře (0) okamžiku (jak je jeho kmitání možné) a proč vlastně kmitá (jaká je minulá příčina jeho kmitání) a jaký má smysl jeho kmitání (jaký je budoucí účel jeho kmitání).

Slovem, při ověřování reálnosti jakéhokoliv názoru (předpokladu) musíme vždy hledat odpověď na tři (resp. čtyři) otázky (co? jak?, proč?). Musíme se ptát na podstatu věci (co?), možnost jejího vnitřního a vnějšího uspořádání (jak?) a na příčinu s účelem (proč?):

A/ pokud na uvedené otázky odpovíme logicky a v souladu s každodenní realitou, potud daný názor (předpoklad) potvrdíme jako poznanou pravdu

B/ pokud neodpovíme, potud nejsme oprávněni dávat jednomu názoru (zpr. svému předpokladu) přednost před jinými

C/ pokud někdo nějaký názor logicky a v souladu s každodenní realitou vyvrátí, potud jsme oprávněni ho opustit jako mylný

Pokud se proti uvedeným zásadám (A,B,C) neprohřešujeme, potud je naše poznávání poctivé, věrné pravdě (i když ji ještě neznáme) a tedy také morální a mravné.

Slova: *„Pokud něco není dokazatelné, je to otázka víry*" vyslovil Standa (hydrostatický paradox)

My jsme mu odpověděli: *„…stavíte koně za vůz. Víra není předmětem dokazování, ale jeho následkem, neboť nevěřit v dokázané je právě tak hloupé jako věřit v nedokázané (v pouhé spekulace)*".

Určitě se shodneme v tom, že *„všechny rádoby vědecké výpočty a úvahy zahrnující v sobě čas…* (pokud jsou) *abstraktní (dilatace času, časové dimenze, cestování časem, časoprostor a podobné nesmysly)*, jsou nereálné."

Chceme-li tedy čas poznat reálně, nesmíme ho pojímat jen jako abstrakci. Abstrakce není dána předmětem (zde časem), ale způsobem (abstraktně matematickým) našeho poznávání…

-zmp-

čas 03 (Shackal, 09. 11. 2008 16:20)

Já netvrdím, že čas existuje, tudíž nejsem to já, kdo má cokoliv dokazovat, je to na vás, zatím se to nikomu nepodařilo (ani vám), slova "nevěřit v dokázané" jsou směšná, jedná-li se o "čas". Já jen tvrdím, že čas a pohyb je jedna a ta samá veličina, což dokonce i nepřímo vyplývá z vašeho výkladu. Jestliže čas plyne, nebo cokoliv podle vás dělá, je to snad také pohyb, nebo snad ne??? To můžete zrovna tvrdit, že jízda autem není pohyb, ale jízda autem. Přeji mnoho zdaru v poznání "ČASU".

Odpověď Shackalovi (čas 03):

Na cestě poznávání reality nedokazujeme pro druhé, ale především sami pro sebe, není-li nám lhostejné, že se ve svých názorech (předpokladech) můžeme mýlit. Proto je spor o to, na kom je dokazování, zbytečný. Řekli-li jsme *„je tedy na Vás vysvětlit*..." pak Vás tím přirozeně nechceme nutit něco dokazovat. Říkáme tím jen, že má-li kdokoli jakýkoliv názor, je v jeho zájmu, aby si sám ověřil (potvrdit nebo vyvrátit) jeho pravdivost. Chce-li však, aby mu s tím někdo pomohl, může svůj názor např. presentovat v dialogu. Tu opravňuje i jiné jeho názor vyvracet či potvrzovat, popř. mu ukázat, kde by takové úsilí mohl vynaložit úspěšně sám. Namítne-li však, že tu dokazování není na něm, ale na nich, tu jakoby řekl: „Pravdivě poznávat máte vy, nikoli já. Mě stačí jen výsledky vašeho pravdivého poznání sdělit!" Jenže nemá-li na pravdivém poznávání nijakou účast, tu nemá ani pravdivé poznání a není tedy ani s to rozeznat pravdivé od nepravdivého, ani u sebe, ani u jiných. Takto je však zcela vydán na milost a nemilost demagogům, sofistům, lhářům aj. podvodníkům...

Váš závěr: *„...dokonce i nepřímo vyplývá z vašeho výkladu*", že *„čas a pohyb je jedna a ta samá veličina*" nás velmi překvapuje. Uvedli jsme přece, že čas sám o sobě je neměnnou

„věčností", zatímco pohyb je jen jeho relativním projevem v podobě tzv. „času pohybu" (s), jako je např. pláč projevem dítěte. Tzn., že z našeho výkladu nemůže na žádný způsob vyplývat, že čas (neměnná věčnost) je proměnlivý pohyb. Vždyť ani relativní projev času (čas pohybu) není pohybem (obdobně není pohybem ani dráha pohybu, jako relativní projev prostoru)...

Na Vaši otázku: *„jestliže čas plyne, nebo cokoliv podle vás dělá, je to snad také pohyb, nebo snad ne???"* jsme také již odpověděli: Čas sám o sobě je věčnost, která je neměnná a proto neplyne ani nic jiného nedělá. Tzn., že čas sám o sobě nepředstavuje nijakou relativní změnu, tím méně relativní pohyb, ale absolutní klid. Jak praví Mojžíš: *„Sedmého dne Bůh odpočíval..."*

-zmp-

(Shackal, 12. 11. 2008 14:59)

Zdravím a děkuji za odpověď.

V posledním odstavci píšete "Čas sám o sobě je věčnost, která je neměnná a proto neplyne ani nic jiného nedělá. Tzn., že čas sám o sobě nepředstavuje nijakou relativní změnu, tím méně relativní pohyb, ale absolutní klid."

Z toho alespoň pro mne,vyplývá, že pojem "ČAS" sám o sobě jest nulová veličina, jejíž existenci nelze žádným způsobem prokázat, s čímž samozřejmě souhlasím. Přeji hezký den.

Odpověď Shackalovi (čas 04):

Nulovým časem (0) je věčnost v okamžiku přítomnosti, tj. ve spáře současnosti (závoje iluze) mezi minulostí a budoucností. Ve spáře současnosti je sice přítomnost věčnosti absolutně anulována (0), je však prokazatelná, jako absolutně anulované (0) nic ve spáře mezi dvěma částmi přeříznuté nudle. Odhrneme-li (rozevřeme-li) pak závoj iluze (alespoň hypoteticky), nezbytně odhalíme věčnou přítomnost jako neanulované nic. A protože anulovaný okamžik je v podstatě tímtéž jako neanulovaná věčnost, máme skrze prokázaný okamžik prokázánu také věčnost...

Pojem „nic" je pro věčnost použit proto, že nepředstavuje nic z toho, co pokládáme za relativně něco (resp. relativně vše), nic z toho, čím je v okamžiku anulována (0), nic současného...

-zmp-

minulost, přítomnost, budoucnost (Shackal, 18. 11. 2008 12:14)

Obávám se, že minulost máme pouze ve svých hlavách a budoucnost ve své fantazii, oba tyto pojmy jsou dle mého pouhým výplodem (klamem) našeho abstraktního myšlení a jediné, co prokazatelně existuje je přítomnost (věčnost) a v ní všechen ten pohyb, mající každý zvlášť svůj vlastní čas v porovnání s jiným časem-pohybem. Připuštěním faktické existence minulosti (asi na nějakém božím harddisku nebo co) vede k fantasmagorickým představám o cestování v čase, totéž platí i o budoucnosti.

Odpověď Shackalovi (minulost, přítomnost, budoucnost):

Dovolili jsme si dát Vašemu příspěvku název, abychom na něj mohli později (při opakování tématu) odkazovat.

Všimněte si, jak staří lidé žijí především minulostí (vzpomínkami na svůj život), zatímco mladí žijí především svou budoucností (sněním o svém životě). Pro staré lidi je prožitá minulost skutečně prožitou realitou (byť již minulou), zatímco pro mladé lidí je jejich budoucnost pouhým snem, který je pro většinu pouhou iluzí (sebeklamem), několika šťastlivcům se však přesto podaří naplnit. Pojem „naplnit" znamená dát pouhým snovým obrazům (fantomům) plný obsah, podobně jako sochař naplňuje svou představu kamenem. Protože tzv. „živly" (oheň, vzduch, voda, země) našeho fyzického světa, v němž žijeme, je

také takovou „plností", je zřejmé, že náš fyzický svět byl v minulosti nějak naplněn. Tzn., že své tělesné životy prožíváme každodenně v plné minulosti (v plném fyzickém světě), v níž sníme (plánujeme) svou budoucnost. Vámi zmíněným „božím harddiskem" je tedy (mj.) náš fyzický svět. Z hlediska přítomnosti (okamžiku a věčnosti) je sice tato minulost (byť sebehmotnější) pouhou iluzí, stejně jako sny o budoucnosti. Přesto však je tato iluze „současnosti" pro nás nezbytnou školou života, v níž se můžeme vyučit poznání přítomnosti pravé reality a sebe sama v ní, což je pro nás jinak naprosto nemožné…

-zmp-

Hustota ve stavu beztíže (Ivan, 12. 01. 2009 18:08)

Ve své odpovědi na Petr (gravitace, 25. 12. 2007 16:14) píšete, že váha není vlastností těles a podpíráte to tvrzením, že ve stavu beztíže se váhy nevychýlí. To co podle vás těleso charakterizuje je objem a míra hustoty.

Jak ve stavu beztíže poznáte, které těleso má větší míru hustoty?

Odpověď Ivanovi (Hustota ve stavu beztíže):

To, co těleso charakterizuje, jsou jeho vlastnosti (objem a hustota), které těleso nemá podle nás, ale podle sebe, neboť nikoli my, ale objem a hustota dělají těleso tělesem.

Zatímco objem poznáváme měřením, hustotu vážením. K měření potřebujeme jednotku míry, k vážení mechanismus vah. Měřit však nemůžeme, pokud objem tělesa není zevně volný (pokud je zalitý v betonu atp.), vážit nemůžeme, pokud je hustota tělesa zevně volná (pokud je mimo vnější gravitační síly).

Zkrátka, k měření objemu a vážení hustoty tělesa, nestačí mít jen vhodné prostředky (nástroje) k měření (jednotku míry a mechanismus vah), ale je zapotřebí také vhodného prostředí (volný prostor a stav tíže). Tím dospíváme k poznání následující fyzikální trojnosti:

a/ vlastnosti tělesa - vhodné prostředky - vhodné prostředí

b/ objem a hustota - jednotka míra a mechanismus vah - volný prostor a gravitační prostředí

A jako není vlastností měřeného tělesa okolní beton, ani okolní volný prostor, tak nejsou vlastností váženého tělesa gravitační síly, či stav bez tíže...

Jinými slovy, objem a hustota, jejichž vzájemné zmatení nazývá Newton „hmotnost", jsou vlastnosti tělesa (reálné či iluzorní), které již nemohou mít nijaké vlastnosti, neboť „vlastnost vlastnosti" je sofistický protimluv.

Tím budiž zcela jednoznačně a nade vší pochybnost jednou provždy prokázáno, že: vlastnosti těles (objem a hustota), ani iluze vlastností zvaná „hmotnost", či „atom hmoty", nemohou mít za vlastnost:

a/ gravitační síly (jak bláznivě učí falešný pilíř fyziky, tzv. Isaac Newton a jeho popletení následovníci)

b/ volný prostor (jak bláznivě učí falešná atomová fyzika, tzv. Ernesta Rutherforda a ostatní kvantoví bubáci)

-zmp-

Hustota a hmotnost (Ivan, 14. 01. 2009 23:21)

Z toho, že těleso nejde ve stavu beztíže zvážit, jste vyvodili, že hmotnost není vlastností tělesa. Ve stavu beztíže však nelze určit ani hustotu tělesa, viz vaše odpověď.

Z toho mně plyne, že pro prokázání toho, že hmotnost není vlastností tělesa nelze použít argument, že ve stavu beztíže nelze těleso zvážit. Neboť nelze určit vážením ani hustotu a analogicky tedy ani hustota by nemohla být vlastností tělesa. Anebo z toho plyne, že ani hmotnost ani hustota nejsou vlastností tělesa.

Odpověď Ivanovi (hustota a hmotnost):

V naší vzájemné diskusi jsme odvozovali, že vlastností tělesa (hustoty jeho objemu) nejsou síly gravitace (tím méně iluze hmotnosti). To jsme ovšem neodvozovali z toho, že těleso nelze ve stavu bez tíže zvážit (nelze zjistit hustotu), ale z toho, že k jeho zvážení (k zjištění hustoty jeho objemu) je zapotřebí gravitace v jeho okolí (nikoli v jeho nitru).

Z toho plyne, že je-li gravitace vlastností okolí váženého tělesa, nemůže být vlastností váženého tělesa (hustoty objemu tělesa (srovnej diskuse o tzv. „hydroparadoxu")…

-zmp-

numerologie č. 9 (Jiřka a Gerta):

proč násobky devítky, když se pak numerologicky sečtou dávají opět devítku, příklad:

2x9 = 18=1+8=9

3x9 = 27=2+7=9 atd.

Ostatní násobky čísel 1-8 to "nedělají".

Odpověď Jiřce a Gertě (numerologie č. 9):

Odpověď na vaši otázku je v principu jednoduchá, pro vysvětlení však náročná.

Na konci desítkové soustavy je číslo 10, které nemá svůj vlastní symbol jako předchozí čísla (1,2,3,4,5,6,7,8,9), ale je složeno ze symbolů použitých již na počátku dekadické řady:

a/ ze symbolu čísla jedna (1)

b/ ze symbolu nuly (0)

Nyní si můžeme všimnout, že připočítáváním jednotek (1) se symboly mění v jiné, zcela nové. Nula (0) se mění v jednotku (1), ta ve dvojku (2), ta v trojku (3) atd., až se osmička (8) změní v devítku (9). Připočteme-li jednotku (1) také k devítce (9), tu se devítka nezmění v jiný, zcela nový symbol, ale v pár (dvojici) symbolů, složený z nuly (0) a jedničky (1):

9 + 1 = 10

Na konci dekadické řady mají tyto „recyklované" symboly (1 a 0) jen opačné pořadí (10), než měly na počátku (01).

Pokračujeme-li v přičítání jednotek (1) také k desítce a dál (10 + 1 atd.), projeví se na konci každé následující (vyšší) dekadické řady opět duální zápis posledního čísla, s řádově vyšším číslem spojeným s nulou (10, 20, 30 atd.).

Protože přičtením nuly (0) se žádné číslo nezmění (1 + 0 = 1 atp.), přičítáme numerologicky namísto desítek (10), dvacítek (20), třicítek (30) atd., pouze jednotky (1), dvojky (2), trojky (3) atd.

Při numerologickém sčítání si tedy počínáme tak, jakoby v dekadické řadě za číslem 9 nenásledovalo číslo 10, ale pouze číslo 1, jakoby za číslem 19 následovalo pouze číslo 2 (nikoli 20), za číslem 29 pouze číslo 3 (nikoli 30) atd.

A/ první dekadická řada v aritmetice..... 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10

B/ první dekadická řada numerologicky.... 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 1

Tím jsou dány následující rozdíly:

Přičteme-li v aritmetické řadě (A) k poslednímu číslu (10) devítku (9), dostaneme..... 10 + 9 = 19

Přičteme-li pak numerologicky (B) k poslednímu číslu (1) devítku (9), dostaneme..... 1 + 9 = 1 (opět namísto 10)

Jak je patrné, numerologicky se v dekadické řadě (B) poslední číslo (1) rovná prvnímu (1) a jako takové se na konci předchozí řady stává součástí následující řady. Jinými slovy, numerologicky se poslední číslo (1) v předchozí řadě mění v první číslo (1) následující řady.

Přičteme-li tedy numerologicky (B) k poslednímu číslu (1) předchozí řady devět čísel (9) následující řady, tu se deváté číslo (9) stane aritmeticky desátým (10), numerologicky však prvním (1) číslem další řady. Tzn., že deváté (9) číslo (devátá jednotka) z dané řady odpadá

(stává se součástí následující řady), jako bychom místo devíti (9) přičetli pouze osm (8) jednotek.

Jinými slovy, numerologicky (B) jakoby v desítkové soustavě nebylo v každé řadě jednotek deset (10), ale pouze devět (9), daných vždy součtem poslední jednotky předchozí řady (1) s osmi (8) jednotkami následující řady: 9 = 1 + 8

Součet „1 + 8" je tedy základem konfigurace všech numerologických dekadických řad (B).

Zápis řádově vyšších numerologických řad (B) se pak odvíjí od základní řady (1 + 8) tak, že z pravé strany součtu (od č. 8) převádíme jednotky (1) postupně na levou stranu součtu (k č. 1):

a/ **1 + 8** = 9 (numerologický součet aritmetického násobku devíti (**18** = 2 x 9)

b/ **2 + 7** = 9 (numerologický součet aritmetického násobku devíti (**27** = 3 x 9)

c/ **3 + 6** = 9 (numerologický součet aritmetického násobku devíti (**36** = 4 x 9)

d/ atd.

Tuto „záhadnou" numerologickou vlastnost má předposlední číslo každé aritmetické soustavy (1-X). V desítkové soustavě je to č. 9 (1+8), v devítkové soustavě je to číslo 8 (1+7) atp...

-Tom + zmp-

kabbala a fyzika (lait, 07. 11. 2009 17:20)

I.Orion: Dobrý den, pane doktore Laitmane. Jmenuji se Ishak Orion, přednáším jadernou fyziku na univerzitě Ben-Guriona. Začal jsem s astronomie a kosmologie. Ale přešel sem k jaderní fyzice, vzhledem tomu, že právě ona je schopna dát odpovědi na nejsložitější otázky. Pokud kabala skutečně odkrývá tajemství, to tato může dát odpovědi na některé moje složité otázky. Chtěl by je uslyšet a též pochopit, kde se spojuje věda kabala s pozemskými přírodními vědami.

Začnu otázkami z oblasti kosmologie, které mě nedodávají klid od samého počátku mého studia. Jeden z nejsložitějších vědeckých problémů je ,pochopení podstaty času a prostoru. Každému, dokonce tomu nejobyčejnějšímu člověku, sledujícímu nyní naši besedu je znám problém času. Čas „utíká", čas se může táhnout a letět, čas se může „zastavit na místě".

M. Laitman: To znamená, že čas je relativně závislý na pocitech člověka.

I. Orion: Ano. Tento pocit zná každý. Mimo to, teorie relativity Einsteina hovoří o relativitě času i ve fyzikálních systémech. I když se v nich nehovoří o pocitech, ale čas též relativně je závislý na rychlosti, se kterou se systém pohybuje. Při velkých rychlostech čas plyne jinak, než v systému, který je v klidu.

Náš vesmír se pohybuje a rozšiřuje. A zde odborníci na kosmologii s tímto problémem, že pokud je nutné zkoumat procesy, probíhající v bodě A v porovnání s bodem B, tak je nepochopitelné, jaké měření času používat, když v každém z bodů , je jiný? Já, jako vědec-kosmolog, chci vidět celý systém vesmíru seshora. Nutně potřebuji celkové, absolutní definice. Pro tento účel se rozhodlo v kosmologii používat všeobecný pojem „umělý čas". I když chápeme, že je toto něco neexistujícího v realitě, ale jsme nuceni s tímto pojmem pracovat na řešení kosmologických problémů.

Obrátil jsem se k filozofii a vyslechl univerzitní kurz na téma „filozofie času". Mnoho jsem četl a kladl otázky, ale uspokojující odpovědi jsem i tak nezískal. V této otázce vidím jeden z ústřední problémů všech odvětví současné fyziky. Může nám ta pomoci v pochopení podstaty času?

M. Laitman: Tento problém lze projednávat v různých aspektech. Především, ve vědě kabala není pojem čas jako takový, čas se určuje počtem činností. Samotná činnost je vyvolána určitými silami, zdůvodnitelnými spojeními a počtem vykonané činnosti, toto je i čas (doba). Když je vykonáno 10 činností, tak i čas je měřen 10 jednotkami.

I.Orion: Ano, ale vždyť to jsou jen naše pocity. Když se nacházím doma a nic nedělám, tak se čas zastavil?

M. Laitman: Čas je vždy relativně závislý na pocitech pozorovatele. Pokud neprobíhá žádný pohyb, nespouští se v činnost řetězec nějakých událostí, činnosti, když každá následující je vyvolána předcházející, to znamená , že pokud nejsou změny, tak není ani čas.

I. Orion: Tj. musím nyní vnést do mých vzorců doplňující komponent, který počítá s pozorovatelem?

M. Laitman: Ovšem. I toto plně odpovídá teorii relativity Einsteina. Zde jsou věda kabala a yzika zajedno. Tento objev Einsteina byl nejblíže tomu, jak kabala vysvětluje pojmy světla, pohybu, času.

Vice na www.kabbalah.cz a www.kabbalah.ifo/cz

odpověď lait (kabbala a fyzika):

Dialog izraelských akademiků (Ishaka Oriona a M. Laitmana) začíná následujícími slovy:

I. Orion: „Každému... je znám problém času. Čas „utíká", čas se může táhnout a letět, čas se může „zastavit na místě".

I. Orion zde mluví o subjektivním vnímání času. Spěcháme-li, máme pocit že čas běží rychle, nudíme-li se nebo prožíváme nepříjemnosti, máme pocit, že se čas vleče.

M. Laitman: „Tzn., že čas je relativně závislý na pocitech člověka."

M. Laitman ze slov I. Oriona činí závěr, že objektivní plynutí času je závislé na subjektivním vnímání času.

Je Laitmanův závěr opravdu oprávněný?

Spěchající má sice pocit že čas běží rychle a nudící se má pocit, že se čas vleče, jakmile si však po uplynutí obou časů (běžícího a vlekoucího se) navzájem porovnají hodinky, zjistí, že objektivně běžel čas v obou případech stejně, že na našem subjektivním vnímání závislý není!

Že by to páni profesoři nevěděli? Velmi dobře to vědí! Jen to nechtějí vědět! Jen nás touto nejapnou ignorací nenápadně ohlupují, aby nás mohli bez odporu následně vmanipulovat do neméně nejapných klamů Einsteinovy Teorie relativity.

I. Orion: „Ano. Tento pocit zná každý. Mimo to, teorie relativity Einsteina hovoří o relativitě času i ve fyzikálních systémech. I když se v nich nehovoří o pocitech, ale čas je též relativně závislý na rychlosti, se kterou se systém pohybuje. Při velkých rychlostech čas plyne jinak, než v systému, který je v klidu."

Teorie relativity totiž tvrdí (v našich diskusích jsme již toto tvrzení odhalili jako vědomý podvod), že při rychlostech blízkých rychlosti světla, plyne čas objektivně jinak, než v klidu, či nižších rychlostech pohybu. Tvrdí, že porovnají-li si lidé v daných případech hodinky, zjistí, že objektivně běžel čas v obou případech různě. Abychom nezapochybovali, ujišťují nás, že udělali vše proto, aby nalezli pravdu.

I. Orion: „Obrátil jsem se k filozofii a vyslechl univerzitní kurz na téma „filozofie času". Mnoho jsem četl a kladl otázky, ale uspokojující odpovědi jsem i tak nezískal."

Pane profesore. Potměšilou ignorací nelze nalézt pravdivou odpověď a je doslova tragické (ne-li zločinné), že takoví ignoranti jako jste Vy, „přednášejí jadernou fyziku na univerzitě Ben-Guriona"!

Nuže, diskuse obou akademických ignorantů nejdříve vnesla subjektivní vnímání času do objektivního plynutí času (což skutečně udělal i Einstein), což nazývají „Teorie realitivity". Následně se pak snaží subjektivizovaný objektivní čas (Teorii relativity) vnést také do výchozího subjektivního vnímání času, jež připisují tzv. „kabale".

„M. Laitman: „Tento problém lze projednávat v různých aspektech. Především, ve vědě kabala není pojem čas jako takový, čas se určuje počtem činností... Když je vykonáno 10 činností, tak i čas je měřen 10 jednotkami... pokud nejsou změny, tak není ani čas."

Skutečnost je taková, že změny nepozorujeme, když např. spíme bezesným spánkem. Přesto náš budík zazvoní v objektivním čase, na který jsme jej nařídili, což znamená, že bez ohledu na učení pánů profesorů čas nejen byl, ale také objektivně běžel. Zde již můžeme odpovědně říci, že páni profesoři nejsou než učení sedmilháři, ne-li potměšilí darebáci.

I. Orion: „...musím nyní vnést do mých vzorců doplňující komponent, který počítá s pozorovatelem?" Právě o toho pozorovatele jde. Jde o to, vypláchnout mu mozek akademickými spekulacemi tak, aby nevěřil svému vlastnímu pozorování, ale jejich akademickému ohlupování...

-zmp-

(Jiri, 19. 03. 2010 18:54, ale kdeže...)

Plantáte blbosti. hydrostatický paradox je důsledek Eulerovy rovnice hydrostatiky kterou odvodíte z rovnováhy sil plošných a objemových, vše je v pořádku. Vážená opozice: nastudujte si nejprve vysokoškolská skripta a uvidíte že je vše v pořádku, pokud čerpáte někde ze zdrojů, věci nejsou odvozovány počtem diferenciálním tak je docela možné že naleznete vysvětlení hydrostatického paradoxu takové, že pokud ho trochu promyslíte tak jej snadno napadnete a zboříte ho. Jenže k rigorózním vysvětlení je nutno diferenciálního a integrálního počtu. pak zjistíte že vše je v pořádku

Odpověď Jiřímu (hydroparadox):

Nemohl jste si nevšimnout, že na našich stránkách se nejdříve dokazuje a teprve potom činí závěry, tj., vyslovuje konečný soud. Vy však postupujete obráceně. Nejdříve (úvodem) odsuzujete: „plantáte blbosti" a teprve potom se odvoláváte na důkazy, které ovšem nepředkládáte. Takovému počínání se říká předpojaté usuzování, čili nespravedlivý soud. Protože si Váš úvod (plantáte blbosti) nebere servítky, doufáme, že ani Vy se nebudete cítit dotčen, odpovíme-li Vám jaksi bez obalu: Namísto dokazování pouze tvrdíte: „hydrostatický paradox je důsledek eulerovy rovnice hydrostatiky"

Je nám líto, ale to, co se nazývá „hydroparadox" tu bylo dávno před Eulerem, takže to nemůže být následek eulerovy rovnice, ale naopak. Vztahuje-li se eulerova rovnice hydrostatiky skutečně také k hydroparadoxu, jak tvrdíte, pak by měla být odvozena z hydroparadoxu, nikoliv „z rovnováhy sil plošných a objemovych". Než se tedy vůbec začnete ohánět nějakou rovnicí, musíte nejdříve dokázat (reálně logicky), že se její „rovnováha sil" k hydroparadoxu skutečně vztahuje a také jak se k němu vztahuje. Právě to jste jaksi opomněl.

Ono je snadné tvrdit, že voda je tekutá, poněvadž šest a šest je dvanáct. Nedokážete-li tu reálnou souvislost mezi tekutostí a rovnicí, je Vaše matematické dokazování na draka, je spíše ohlupováním než dokazováním. Proto se na nás nezlobte, nevezmeme-li si k srdci ničím neodůvodněnou radu: „nastudujte si nejprve vysokoškolská skripta a uvidíte". Řešíme-li řád vozu, nebudeme studovat výpočty kozy.

Více než nějaká švindl-skripta, více méně před veřejností skrývaná, nás zajímalo a stále zajímá, co se o hydroparadoxu nalévá do hlav důvěřivých studentů prostřednictvím oficiálních učebnic. A to je, mírně řečeno humus. Zpochybňujete-li tyto zdroje (učebnice), pak se obraťte na Ministerstvo školství. Nuže, oficiální zdroje jsou takové, že o nich právem smíte říci: „je docela možné že v nich naleznete takové vysvětlení hydrostatického paradoxu, že pokud ho trochu promyslíte tak jej snadno napadnete a zboříte ho"...

Závěrem pravíte: „Jenže k rigoroznímu vysvětlení je nutno diferenciálního a integralniho počtu." My odpovídáme: Jenže matematika sama o sobě nic nedokazuje. Nejdříve jsme povinni dokázat (reálně logicky), že to, co počítáme skutečně souvisí s hydroparadoxem a potom jsme také povinni dokázat (reálně logicky), že to, co jsme vypočetli skutečně dokazuje, že hydroparadox není paradox. Kdyby to totiž teoretická věda byla schopna dokázat, tak by již dávno nemluvila o „hydro-paradoxu". My máme tento pojem od ní.

Závěrem si Vás dovolujeme upozornit, že tu laborujete mezi dvojí lží:

a/ buď je lží, že hodrostatika je paradoxní (že realita vůbec může být paradoxní)

b/ nebo je lží, že hydroparadox není paradox (že realita vůbec nemůže být paradoxní)

Pokuste si to srovnat v hlavě... -zmp-